C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase_James_Hadley-Polozte_ji_mezi_liliemi.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-Polozte_ji_m
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Položte ji mezi liliemi

Kapitola první
l.
Panovalo ono červencové ráno, kdy vám vedro vyrazí dech, a když se na pláži povalujete v plavkách s fantastickou blondýnkou po boku, je nádherně, ale pokud jste zavřený v kanceláři jako já, je vám z něj nanic.
Otevřenými okny ke mně doléhal rachot dopolední dopravy na Orchid Boulevardu, vrčení letadel kroužících nad pláží a vzdálený hukot příboje. Klimatizační zařízení ukryté kdesi v útrobách budovy s narůstajícím parnem usilovně bojovalo. Na koberci, který Paula zakoupila do kanceláře, aby oslňoval zákazníky, zatímco mně připadal nekřesťansky drahý, aby se po něm šlapalo, si horké a zlaté sluneční paprsky vyráběly rozličné malůvky.
Seděl jsem za leštěným stolem, kam jsem pohodil pár starých dopisů, abych Paulu v případě, že by sem znenadání vtrhla, přesvědčil, že makám. Skleničku, patřičně tlustou, aby udělala díru do betonu, jsem si schoval za řádku důležitě vyhlížejících svazků zákoníků, a kdykoli jsem po ní sáhl, vesele na mě zacinkal led.
Od chvíle, kdy jsem založil Služby všeho druhu, uplynuly necelé čtyři roky. Náš podnik se ujímal všech úkolů od hledání zaběhlého pudla až k vyslídění vyděrače, který měl v úmyslu pustit klientovi žilou. S tím, jak stoupaly daně, to byla pochopitelně úlitba milionářům, jenomže tehdy v Orchid City bylo milionářů skoro tolik jako zrnek písku na pláži. Za ty tři a půl roku jsme si užili spoustu legrace, leccos nám dalo zabrat, vydělali jsme pár peněz a zhostili se nejrůznějších úkolů: zvládli jsme dokonce i vyřešení jedné vraždy.
Posledních pár dnů se obchody točily asi tolik jako stará panna ve zpovědnici. Běžná agenda šla sice dál, ale o tu se starala Paula Bensingerová. Já a můj pěšák Jack Kerman jsme zrovna moc do čeho píchnout neměli. A protože se nic nedělo ani teď, dřepěli jsme, lelkovali, zkoušeli, jak dlouho nám vydrží láhev skotské, než budeme u dna, a před Paulou hráli, že se můžeme ztrhnout.
Vysoký, štíhlý a mrštný Jack Kerman s černou kšticí, v níž se táhl široký bílý pramen, a s knírkem a la Clark Gable se rozvaloval na pohovce určené pro zákazníky, namraženou skleničku si převaloval po čele a měl vypnuto. V nažehleném olivově zeleném tropickém obleku, s kravatou se žlutými a červenými proužky, úzké nohy v bílých botách z měkounké kůže s temně zeleným zapínáním, vypadal každým coulem jako postavička, která se právě odlepila z módního časopisu Esquire.
Když se mrzuté ticho táhlo moc dlouho, ozval se: "Že to byla kočka! Useknout jí ruce, kam by se na ni hrabala Venuše." Zavrtěl se, aby se líp uvelebil, a vzdychl si. "Kdyby ji tak chtěl někdo o ty ruce připravit. Člověče! Ta měla sílu! A já byl takový trouba, že jsem si myslel, jak to s ní sfouknu."
"Zadrž," ohradil jsem se a sáhl po sklenici. "Tyhle začátky znám. Poslední, o co dnes ráno stojím, je výlet do tvého milostného života. To si radši přečtu Krafft-Ebinga."
"S tím starým prďolou se nikam nedostaneš," pravil Kerman uštěpačně. "Všechny ty svoje bláboly psal latinsky."
"A ty by ses moc divil, kdybys tušil, kolik lidí se učilo latinu, jen aby si mohli přečíst, co napsal. Tomu já říkám zabít dvě mouchy jednou ranou."
"A jsme zase u té mé blondýny," řekl Kerman a natáhl dlouhé nohy. "Narazil jsem na ni včera večer v kvelbu u Barneye ..."
"Blondýnky mě nezajímaj," odsekl jsem rozhodně. "Místo abys tu posedával a vykládal o ženách, měl by ses radši pokusit splašit nějaký kšeft. Kolikrát mě napadá, za co tě kruci vůbec platím."
Kerman vzal můj přípodotek na vědomí s překvapeným výrazem.
"Ty o nějaký kšeft stojíš?" prohodil. "Měl jsem dojem, že je v plánu, aby všechnu práci udělala Paula a my se jen přiživíme."
"Rámcově prosím, ale čas od času by stálo za úvahu taky se o vlastní živobytí trochu zasloužit."
Zdálo se, že se Kerman uklidnil.
"Jo. Jednou za čas. Já se lekl, že myslíš teď hned." Usrkl ze skleničky a zavřel oči. "Takže ta blondýnka, co se ti o ní snažím povědět. Je to mrška, že bys pohledal. Když jsem si s ní chtěl dát rande, povídala, že za mužskými nelítá. Víš, co jsem jí řekl?"

"Cos jí řekl?" zeptal jsem se, protože by mi to vykládal stejně, a když já nevyslechnu jeho povídačky, kdo potom vyslechne moje?

Kerman zabublal.
"Madam, povídám, vy třeba za mužskými neběháte, ale viděla jste už někdy pastičku na myši, aby utíkala za myší? Chytré, co? No, uzemnilo ji to. Nemusíš se tvářit tak strašně kysele. Tys to možná už někdy slyšel, ale ona ne a byla z toho hotová."
Vzápětí, dřív než jsem stihl postavit sklenici do úkrytu, se rozlétly dveře a vplula k nám Paula.
Paula byla vysoká snědá dívčina s moudrýma klidnýma hnědýma očima a postavičkou vzbuzující hory nápadů - želbohu jenom mých, jejích nikoli. Dokonale jí to zapalovalo, dokázala pracovat jako tahoun a nikdy ji nic nesklátilo. Ona mi vlastně nasadila do hlavy založit firmu Služby všeho druhu, a abychom se prvního půl roku stihli rozjet, půjčila mi peníze. Na tom, že se firma úspěšně zavedla, měla zásluhu ona a její schopnost dokonale zvládnout veškerou administrativu. Pokud jsem já byl mozkem celého podniku, ona byla páteří. Bez jejího dirigování bychom se za týden položili.

"Nemáte na práci nic lepšího než tu posedávat a popíjet?" hudrovala, když zarazila u stolu a vrhla na mě vyčítavý pohled.
"Copak by bylo lepšího?" nadhodil s kapkou zájmu Kerman.
Zpražila ho pohledem a jasné hnědé oči se upřely znovu na mne.
"Upřímně řečeno, zrovna jsme si tu s Jackem rozebírali, do čeho se pustit," prohlásil jsem a bleskově odstrčil židli.
"Pojď, Jacku. Zkusíme se poohlédnout, kde by se dalo něco vyšťourat."
"Kampak se půjdete poohlédnout - do baru k Finneganovi?" píchla si Paula.
"Skvělý nápad, kakabusi," řekl Kerman. "Třeba pro nás Finnegan něco vymyslí."
"Než se vypravíte, mohli byste se kouknout na tohle," řekla Paula a předhodila mi dlouhou obálku. "Zrovna teď mi ji přinesl domovník. Našel ji v kapse u toho starého trenčkotu, co jsi mu tak šlechetně daroval."
"Vážně?" podivil jsem se a zvedl obálku. "To je divné. Neměl jsem ten kabát víc jak rok na sobě."
"Razítko na známce tě muselo praštit," prohlásila Paula se svým neotřesitelným klidem. "Dopis byl odeslán před čtrnácti měsíci. Počítám, žes ho nemohl jen tak strčit do kapsy a nadobro na něj zapomenout. Něco takového bys snad neudělal, že ne?"
Na obálce stála drobným ženským písmem moje adresa a obálka byla zalepená.
"Vůbec si nevzpomínám, že bych ji kdy viděl," řekl jsem.
"Když uvážím, že co ti nepřipomenu, nikdy si nepamatuješ, ani mě to nepřekvapuje," pravila Paula sladce.
"Jednou, a nebude to dlouho trvat, má malá ještěrko," poznamenal Kerman něžně, "někdo povolí uzdu a ty se s tou svou pílí přetrhneš."
"Nic platné," řekl jsem a trhal obálku. "Už jsem to zkoušel. Jako když jí nasadíš ostruhy." Zabořil jsem do obálky palec a ukazovák a vytáhl arch papíru plus pět stodolarových bankovek.
"Můj ty smutku!" zaječel Kerman a vyletěl. "Tohle jsi dal domovníkovi?"
"Ještě ty začínej," odfrkl jsem a četl nahlas, co stálo v dopise.

CRESTWAYS, FOOTHILL BOULEVARD, ORCHID CITY
15. května 1948
Mohl byste mne laskavě na této adrese navštívit zítra odpoledne ve tři hodiny? Potřebuji získat informace o někom, kdo vydírá mou sestru. Vy se takovou prací dle mého soudu zabýváte. Povazujte prosím tento dopis za důvěrný a naléhavý. Jako zálohu přikládám pět set dolarů.
JANET CROSBYOVÁ

Trapné ticho viselo ve vzduchu celou věčnost. Dokonce i Jack Kerman oněměl. Spoléhali jsme na to, že náš podnik bude vzkvétat na základě osvědčené pověsti, ale nechat někde čtrnáct měsíců pět set dolarů od nadějného zákazníka a ani se mu neozvat, to nebyla zrovna cesta k nejlepší reputaci.
"Naléhavé a důvěrné," žbrblala Paula. "Čtrnáct měsíců to válí u sebe a pak dá obálku domovníkovi, aby měl co rozmazávat na pavlači. Paráda!"
"Dej si oraz!" zavrčel jsem. "Proč nezavolala a nechtěla, abychom jí to vysvětlili? Muselo ji napadnout, že se dopis někde zatoulal. Ale moment. Je přece mrtvá, není? Jedno z Crosbyových děvčat přece umřelo. Nebyla to Janet?"
"Myslím, že ano," řekla Paula. "Hned se kouknu."
"A vykutej rovnou všechno, co máme o Crosbyovic rodině."
Když zmizela v přední kanceláři, odtušil jsem: "Dám krk, že je mrtvá. Myslím, že bychom ty peníze měli vrátit dědicům."
"Když to uděláme," odporoval Kerman, který se odjakživa s penězi nerad loučil, "bude to skvělé sousto pro noviny. Pěkně to rozmáznou a o reklamu, jak dokonale provádíme služby, máme vystaráno. Musíme si každé šlápnutí ohlídat, Vicu. Možná by bylo lepší riskovat krádež a mlčet jako ryba."
"To nejde. Můžeme být neschopní, ale musíme být poctiví."
Kerman se znovu poskládal do křesla.
"Do psa, který chrápe, se nemá vrtat. Crosby má něco společného s olejem, ne?"
"Měl. Je po smrti. Je to pár let, co ho zabil náhodný výstřel." Vzal jsem si perořízek a začal dělat díry do pijáku. "To mě podrž, jak jsem mohl tu obálku tak dlouho nechat v kabátě. Nikdy to nepochopím."

Kerman, který znal Paulu, se kamarádsky zasklebil.
"Když bude moc vyhazovat, polechtej ji po žebrech," navrhl. "Ještě že jsem to neprovedl já!"
Ďobal jsem do pijáku celou dobu, než se Paula vrátila s plnou hrstí novinových výstřižků.
"Zemřela na srdeční zástavu 15. května, ten den, co napsala dopis. Není divu, že se už neozvala," sdělovala Paula, když zavírala dveře.
"Zástava srdce? Kolik jí bylo?"
"Pětadvacet."
Odložil jsem perořízek a vzal si cigaretu.
"Zdá se, že byla hezky mladá, aby jí selhalo srdce. Dobrá, posvítíme si na to. Co jsi sehnala?"
"Moc toho není. Většinu už víme," řekla Paula a usadila se na kraj stolu. "Macdonald Crosby vytřískal milióny z olejářského obchodu. Byl to tvrdý, protivný starý kvaker, tvrdohlavý jako mezek. Oženil se dvakrát. Janet byla z prvního manželství, o čtyři roky starší než Maureen z druhého. Na odpočinek šel v roce 1943 a usadil se v Orchid City. Předtím bydlel v San Francisku. Obě dcery se lišily ve všem, na co si jen vzpomeneš. Janet byla studijní typ a většinu času malovala. Pár jejích olejů visí v uměleckém muzeu. Měla zřejmě velké nadání a uzavřenou, přísnou povahu. Maureen byla rodinná kráska. Divoká jako rtuť, odvázaná. Než Crosby zemřel, věčně se objevovala na titulních stránkách novin v souvislosti s nějakým skandálem."
"O jaké skandály šlo?"
"Před pár lety srazila a zabila nějakého chlápka na Centre Avenue. Šly fámy, že měla našlápnuto, ale možná proto, že byla zřejmě zvyklá pít jako duha. Crosby přitlačil policii a Maureen vyvázla jen s pořádnou pálkou za nebezpečnou jízdu. Jindy přicválala na koni na Orchid Boulevard, na sobě ani nit. Někdo se s ní vsadil, že se neodváží, ale odvážila se."
"Řekni mi to po lopatě," dožadoval se Kerman a narovnal se. "Kdo na sobě neměl ani nitku? Ten kůň, nebo to děvče?"
"Děvče, trumbero!"
"A kde jsem byl já? Neviděl jsem ji."
"Ujela sotva padesát metrů a hned ji zhaftli."
"Být já u toho, ani tak daleko se nedostala."
"Přestaň sprosťačit a mlč!"
"Musela být pro vyděrače hotový poklad," přerušil jsem je.
Paula přikývla.
"O tom, jak zemřel Crosby, víš. V pracovně si čistil pušku, vyšla rána a zabila ho. Tři čtvrtiny jmění bez jakéhokoli omezení odkázal Janet a čtvrtinu, která měla být spravována, Maureen. Když Janet zemřela, spadl Maureen do klína veškerý majetek, a jak se zdá, i povahově se změnila. Od chvíle, kdy ztratila sestru, nepadla o ní v tisku ani zmínka."
"Kdy přesně Crosby zemřel?" zeptal jsem se.
"V březnu roku 1948. Dva měsíce předtím než Janet."
"Což se Maureen hodilo."
Paula povytáhla obočí.
"Ano. Janet otcova smrt velice zarmoutila. Nikdy nebyla zvlášť silná, a jak stojí v novinách, šok ji dorazil."
"A pro Maureen to byla výhra. Nelíbí se mi to, Paulo. Možná jsem moc podezíravý. Janet mi napíše, že někdo chce její sestru vydírat. A vzápětí umře na srdeční slabost a sestra shrábne všechny prachy. Zatraceně štědré cesty osudu."
"Jenomže co naděláme," zamračila se Paula. "Mrtvého klienta těžko můžeme zastupovat."
"Ale ano, můžeme." Poklepal jsem na pět stodolarových bankovek. "Buď musím tyhle peníze předat k dědictví, anebo si je musím zasloužit. Myslím, že si je zkusím vydělat."
"Čtrnáct měsíců je strašně dlouhá doba," prohlásil pochybovačně Kerman. "Stopa vychladla."
"Jestli nějaká existuje," pravila Paula.
"Naopak," pravil jsem a odstrčil židli, "pokud by na Janetině smrti bylo něco podivného, pak čtrnáct měsíců znamená, že si libuju, jak jsem za vodou, a když si libuju, jak jsem za vodou, přestanu si dávat pozor. Myslím, že Maureen Crosbyovou navštívím a mrknu se, jak se jí líbí rozhazovat sestřiny peníze."
Kerman zabručel.
"Něco mi napovídá, že kratičká chvíle lenošení je v tahu," pravil smutně. "Zdálo se mi, že je moc krásná, než aby vydržela. Mám se pustit do práce hned, nebo až se vrátíš?"
"Počkej, až se vrátím," řekl jsem a vykročil ke dveřím. "Jestli sis ale domluvil rande s tou pastičkou na myši, řekni jí, že si musí políčit na jinou myš."
II.
Crestways, sídlo rodiny Crosbyů, bylo ukryto za nízkou zdí obrostlou buganvíliemi a vysokým sestříhaným plotem z australských pinií, propleteným elektricky nabitou šňůrou a korunovaným ostnatým drátem. Vstup hlídala těžká dřevěná brána s malým okénkem, kterým se dal prověřit vetřelec.
Podél Foothill Boulevardu až k poušti u Křišťálového jezera bylo podobných sídel víc. Jednotlivé parcely odděloval od souseda nejméně akr země nikoho zarostlý křovím, planým pýrem, plný písku a vedra.
Doplazil jsem se sem ve svém předválečném buicku a dvakrát na větvi jsem z dřevěných vrat nebyl. Kromě krasopisně vyvedené jmenovky na zdi, ohlašující, komu tenhle barák patří, se od jiných milionářských sídel v Orchid City dům nijak nelišil. Všechny byly utopené za neprodyšnou zdí. Všechny měly vysoké dřevěné brány k odstrašení nevítaných hostů. Ze všech vanula stejná snaha vyděsit, vůně stejných květin a poctivě kropených trávníků. I když jsem za plot neviděl, bylo mi jasné, že tam bude nachlup stejný bazén, stejné akvárium, stejná řádka rododendronů kolem cesty a nacucaná růžová zahrada. Když máte milión dolarů, nezbývá vám, nežli žít na stejné úrovni jako ostatní milionáři, nebo

si budou myslet, že jste padlý na hlavu. Tak to bylo, tak to je a vždycky bude - když budete mít milión dolarů.
Nikdo se zřejmě neměl, aby mi otevřel, takže jsem se vysoukal z auta a pověsil se na řetízek od zvonku. Zvonek byl obalený, takže jen kňoural.
Nic se nestalo. Pražilo do mě slunce. Teplota zas o nějaký stupínek popolezla. Bylo tak dusno, že i takové cvičeníčko jako tahání za zvonek zmáhalo. Proto jsem místo zvonění strčil do vrat a ta přede mnou se skřípěním ujela. Přede mnou se prostíral pruh trávníku dost široký, aby mohl sloužit jako tankodrom. Trávu celý měsíc nikdo nestříhal a kdoví, jestli ji sekali předtím. Na květinové záhony, které lemovaly příjezdovou cestu, od jara nikdo nesáhl, možná od podzimu. Mezi uvadlými střapci nevyhrabaných pivoněk svítila hnědá místa zatahujících se tulipánů a narcisů. Zakrnělé hvozdíky prorůstaly mezi nevyvázanými ostrožkami plnými mšic. Místo aby byl zarovnaný, lezly z trávníku vykousané drny. Ve štěrku na příjezdové cestě bujel plevel. V ospalém větříku vanoucím od pouště se bláznivě klátila zplanělá růže. Zanedbaná, nemilovaná zahrada, která musela slyšet, jak se starý nebožtík Crosby obrací v rakvi.
Na konci příjezdové cesty jsem uviděl dům: dvoupatrovou bezovou vilu s červenými taškami na střeše, zelenými okenicemi a visutým balkónem. Na oknech zatažené rolety. V zeleně vykachlíčkovaném patiu ani noha. Než bych se obtěžoval motat se tudy s buickem, rozhodl jsem se dojít k domu pěšky.
V půli zarostlé štěrkové cesty jsem narazil na altán porostlý rozkvetlým vínem. Hezky ve stínu tu dřepěli na bobku a hráli v kostky tři Číňani. Když jsem se u nich zastavil, ani je nenapadlo zvednout hlavu, stejně jako je už hezky dávno ani nenapadlo vzít do ruky motyčku: tři uvozdření chlapi, kteří bání cigarety ve žlutém papírku, na všechno kašlou a nic na světě je nemůže rozházet.
Šel jsem dál.
Další ohyb cesty mne dovedl k bazénu. Bazén tu samozřejmě nemohl chybět, ale zrovna jako tenhle být nemusel. Ani kapka vody a mezi popraskanými dlaždicemi plevel. Betonová obruba byla pokryta zahnědlým uschlým mechem. Bílá plátěná markýza, která musela kdysi vypadat líbezně, vypadla ze závěsů a odbojně se proti mně vzdouvala.
Kolmo k domu se táhla řada garáží, všechna dvojitá vrata zavřená. Na sluníčku seděl na barelu mrňavý chlápek ve špinavých flanelových kalhotách, v tílku a se šoférskou čepicí na hlavě a okudlával dřívko. Zamračeně si mne změřil.
"Je někdo doma?" zeptal jsem se, zašátral po cigaretách, a když jsem je našel, jednu jsem si zapálil.
Trvalo celou věčnost, nežli se sebral a odpověděl: "Neotravuj, člověče. Nemám kdy."
"Vidím," potvrdil jsem a vyfoukl na něj kouř. "Docela rád bych viděl, co děláš, když odpočíváš."
Odplivl si přesně do keříčku muškátu, který od loňska nikdo nese-střídal, a pižlal si dál. Co se jeho týkalo, byl jsem jen součást zanedbané krajiny, která se dá přehlédnout.
Pochyboval jsem, že bych z něj mohl něco kloudného vytáhnout, a navíc bylo strašně vedro, než abych se snažil, takže jsem zamířil rovnou k domu, vystoupil po širokém schodišti a opřel se do zvonku.
Uvnitř bylo ticho jako o funuse. Musel jsem hezky dlouho čekat, než vzal někdo moje zvonění v povědomost. Nevadilo mi to. Byl jsem teď ve stínu a ospalá nálada, nač ten shon, napřesrok času dost, už na mne taky padala. Kdybych tu zůstal trčet delší dobu, určitě bych taky začal pižlat dřívko.
Dveře se otevřely, a jako bych mu přetrhl blaženého šlofíka, civěl na mě chlapík, o němž se dalo při troše představivosti usoudit, že býval komorníkem. Vyčáplý, hubený kormorán s hranatou bradou, šedivými vlasy a nazlátlýma, blízko sebe posazenýma očima. Měl na sobě štráfatou vestu a černé kalhoty, které vypadaly, že v nich spal, a dost možná i spal, byl bez kabátu a rukávy u košile, kdyby na mě někdo dal, volaly po pračce.
"Ano?" pravil odměřeně a povytáhl obočí.
"Slečnu Crosbyovou."
Všiml jsem si, že v dlani schovává hořící cigaretu.
"Slečna Crosbyová nepřijímá," řekl a chystal se přibouchnout.
"Jsem starý přítel. Mne přijme," pravil jsem a strčil nohu mezi dveře. "Jmenuju se Malloy. Řekněte jí jméno a uvidíte, jak zareaguje. Vsadím se, že vytáhne šampaňské."
"Slečně Crosbyové není dobře," odtušil bezbarvě jako nápověda, když předhazuje větu šmírákovi. "Už nepřijímá návštěvy."
"Jako šíleně smutná princezna?"
Poznámka mu o uši ani nebrnkla.
"Vyřídím, že jste tu byl." Dveře se začaly zavírat. Nevšiml si, kde mám nohu. Podivil se, že dveře nejdou dorazit.
"Kdo ji ošetřuje?" zeptal jsem se s úsměvem.
V očích mu polekaně svitlo. Život se už tak dlouho vleče v blaženém nicnedělání, že si odvykl čelit nástrahám.
"Sestra Gurneyová."
"Pak bych rád mluvil se sestrou Gurneyovou," pravil jsem a trochu přitlačil na dveře.
Pokud kdy měl železné svaly, příliš mnoho pospávání, žádný trénink, cigarety a péče o zásoby ve sklepě z něj sílu vycucly. Můj nápor ho zlomil jako buldozer třtinu.
Ocitl jsem se v obrovské hale, odkud se v širokém oblouku zvedalo schodiště do horních pater. Asi v půlce schodů stála osoba v bílém: ošetřovatelka.
"V pořádku, Benskine," řekla. "Já to vyřídím."
Vysokému hubenému kormoránovi se očividně ulevilo. Poctil mě letmým zmateným pohledem a tiše jako myš přeplul po hale do chodby a zmizel za čalouněnými dveřmi.
Ošetřovatelka sestupovala po schodech, jako by si byla plně vědoma, že je na ni pěkný pohled, a jako by si právě na tom zakládala. Já se tedy díval. Byla to sestřička jak z muzikálu: přesně taková, na jakou se stačí mrknout a stoupne vám teplota. Blondýna, rudé rty, temně modré oči, k nakousnutí; soulad tvarů a duchovna; tak vzrušující a tak živá a tak žhavá jako plamen acetylenové lampy. Kdyby mne měla někdy ošetřovat, nevylezl bych z postele do konce života.

Když se přiblížila natolik, že jsem ji měl na dosah, měl jsem co dělat, abych si zakázal dotknout se jí. Podle toho, jak se na mě dívala, bylo jasné, že ví, jak na mě zapůsobila, a napadlo mě, že já jsem ji upoutal stejně jako ona mne. Dlouhým nataženým prstíkem si zastrčila pod čepeček neposlušnou kadeř. Dokonale vytrhané obočí malinko povyjelo. Rudě nalíčená ústa se zvlnila v úsměvu. Zelenomodré oči pod líčidlem byly čilé a plné naděje.
"Doufal jsem, že budu moct navštívit slečnu Crosbyovou," řekl jsem. "Slyšel jsem, že je nemocná."
"Je. Obávám se, že nemůže přijímat návštěvy." Měla hluboký kontraaltový hlas, z něhož mi přeběhl mráz po zádech.
"To je smůla," pravil jsem a přejel jí bleskovým pohledem nohy. Betty Grableová má možná hezčí, ale o tolik zase ne.
"Náhodou jsem se stavil v městě. Jsem její starý kamarád. Netušil jsem, že stůně."
"Už několik měsíců jí není dobře."
Měl jsem pocit, že přetřásat chorobu Maureen Crosbyové nepokládá sestra Gurneyová za vrchol zábavy. Byl to jen dojem. Možná jsem se mýlil, ale spíš ne.
"Nic vážného, jak doufám?"
"Vážné to není. Potřebuje si jen řádně odpočinout a hodně klidu."
Kdyby se nestyděla, málem začala zívat.
"Tady je klidu víc než dost," usmál jsem se. "Pro vás taky, viďte?"
Chytila se. Člověk už viděl, jak si vytahuje sponky z vlasů.
"Klid? Připadám si tu jak v Tutanchamónově hrobce," vybuchla, ale pak si připomněla, že se od ní očekává být na úrovni sestřiček dle tradic Florence Nightingalové, takže měla dost vkusu, aby se začervenala. "To jsem ale neměla říkat, viďte? Nehodí se to."
"Přede mnou si nemusíte brát servítky," ujistil jsem ji. "Já si s ničím hlavu nelámu, já si spíš potrpím na dvojitou skotskou s kapkou vody."
"Fajn, to bude prima." Očima vyslala otázku, já jí odpověděl. Zčistajasna se zahihňala. "Jestli nemáte nic lepšího na práci . . ."
"Jeden můj starý kámoš říkává, je něco lepšího na práci?"
Vytrhané obočí popojelo.
"Počítám, že kdyby to chtěl opravdu vědět, mohla bych mu to vysvětlit."
"Vysvětlete to mně."
"Snad někdy. Jestli máte opravdu chuť na skleničku, pojďte, dáme si. Vím, kde schovávají skotskou."
Šel jsem za ní do velkého pokoje sousedícího s halou. Při každém kroku se zhoupla a boky vyrovnaně přenášely váhu. Pod neposkvrněným bílým oděvem se pohybovaly přesně jako baseballový míč, který dostal správnou faleš. Mohl bych za ní chodit a sledovat to houpání od rána do večera.
"Posaďte se," pravila a nabídla mi místo na skoro třímetrové pohovce. "Naleju vám."
"Skvělé," souhlasil jsem a zabořil se do polštářů s vybouleným měkkým pérováním. "Ovšem za jedné podmínky. Nikdy nepiju sám. Na to jsem hrozně háklivý."
"Já rovněž," řekla.
Pozoroval jsem, jak ve skrýši v jakobínském příborníku hravě našla láhev Johnnyho Walkera, dvě pintové kulaté sklenice a láhev sodovky značky Whiterock.
"Mohli bychom si přidat led, ale to by znamenalo říct si o něj Benskinovi a podle mne se v tuhle chvíli bez Benskina obejdeme, nemyslíte?" usoudila a poctila mne pohledem napůl zastíněným ježatými vějíři.
"Bez ledu se obejdu," řekl jsem, "a se sodovkou taky opatrně. Dobrou whisky dokáže někdy zmršit."
Nalila do obou skleniček na tři prsty skotské a zakápla asi tak kávovou lžičkou sody.
"Vyhovuje?"
"Vypadá to výborně," řekl jsem a dychtivě natáhl ruku. "Možná bych se měl raději představit. Jsem Vic Malloy. Pro přátele prostě Vic a všechny líbezné blondýnky mezi přátele počítám."
Posadila se a nesnažila se stáhnout sukni. Měla pěkná kolena.
"Za posledních pět měsíců jste první host, kterého tu vidím," pravila. "Už jsem si začínala myslet, že je tohle místo zakleté."
"Na první pohled to tak vypadá. Vysvětlíte mi to? Když jsem tu byl naposled, byla to rezidence a ne barák, který si hraje na pustevnu. Copak už tady nikdo nepracuje?"
Pokrčila oblými rameny.
"Víte, jak to chodí. Nikdo se o nic nestará."
"Jak zlé je to s Maureen?"
Mrzutě se zamračila.
"Koukněte, nemohli bychom mluvit o něčem jiném? Maureen už mám až nad hlavu."
"Nijak zvlášť mi na ní nezáleží," řekl jsem a vychutnával whisky. Byla tak silná, že by porazila bizona. "Ale za starých časů jsme se znali a teď jsem zvědavý. Co se jí vlastně stalo?"
Zaklonila blonďatou hlavu a skoro všechnu skotskou prohnala smetanově bílým, nádherným hrdlem. Jak do sebe neřezanou whisky hodila, bylo mi jasné, že má k pití zvláštní talent.
"Neměla bych vám to říkat," řekla s úsměvem. "Ale když slíbíte, že ani nemuknete ..."
"Ani nemuknu."
"Snaží se ji vytáhnout ze závislosti na drogách. Zcela důvěrně."
"Špatné?"
Pokrčila rameny.
"Dost špatné."

"A zatímco je kočka v posteli, myši mají pré, co?"
"Tak nějak. Nikdo sem ani nepáchne. Vypadá to, že ještě nějakou chvíli potrvá, než se zberká. A dokud leze po stěně a vřeští, služebnictvo odpočívá. To je docela spravedlivé, není?"
"Určitě je a všichni mají plné právo dát si dvacet."
Dopila do dna.
"Ale teď už Maureen necháme. Mně už stačí ty noci s ní, netřeba, abyste o ní mluvil ještě vy."
"Sloužíte i v noci? To je hrůza."
"Proč?" Zelenomodré oči zbystřily.
"Myslel jsem, že by potěšilo pozvat vás jednou večer a leccos vám ukázat."
"Co například?"
"Pro začátek bych měl parádní sbírku známek."
Uchichtla se.
"Jestli miluju něco víc než jednu známku, je to sbírka známek." Vstala a nasměrovala se k láhvi whisky. Sledoval jsem vlnění jejích boků jako stopující ohař. "Trochu to osvěžím," nabídla. "Vůbec nepijete."
"Ještě nezteplala. Spíš mě napadá, že kromě pití se dá dělat ledacos jiného."
"Vážně? Myslela jsem si, že by vás to mohlo napadnout." Hrcla si do sklenice další dávku. Tentokrát se s ředěním neobtěžovala.
"Kdo se o Maureen stará ve dne?" zeptal jsem se, když se vracela k pohovce.
"Sestra Flemmingová. Nelíbila by se vám. Nesnáší chlapy."
"Ale?" Sedla si vedle mne, hezky těsně. "Může nás slyšet?"
"I kdyby mohla, bylo by to jedno, ale nemůže. Je v levém křídle, tam, odkud je pohled na garáže. Když začala Maureen ječet, přestěhovali ji tam."
Přesně tohle jsem chtěl vědět.
"Do háje se všemi modrými punčochami," řekl jsem a položil ruku na opěradlo pohovky, tam, kde měla hlavu. Naklonila se ke mně. "Vy taky muže nesnášíte?"
"Záleží na tom, o jakého muže jde." Měla už tvář docela blízko mého obličeje, pročež jsem se rty dotkl jejího spánku. Zdálo se, že je potěšená.
"Jak se vám jeví pro začátek tenhle chlap?"
"Docela slušně."
Vzal jsem jí z ruky skleničku a postavil ji na podlahu.
"Překážela by mi."
"Je škoda ji zmařit."
"Brzy ji budete potřebovat."
"Budu?"
Přitiskla se ke mně, rty na rtech. Chvilku jsme tak vydrželi. Potom se prudce odtáhla a vstala. Chvilinku jsem si myslel, že patří k těm dívkám, co vám dají pusu a sbohem, ale zmýlil jsem se. Přešla ke dveřím a otočila klíčem. Potom se vrátila a znovu si sedla.
III.
Zaparkoval jsem buick na rohu Felmanovy a Centre Avenue před okresním úřadem a po schodech jsem vyšlapal do světa tištěných formulářů, tichých chodeb a starých-mladých úředníků nadějně vyčkávajících, kdy sem zabrousí nějaký vyšvihnutý živáček.
Evidence narození a úmrtí se nacházela v prvním patře. Vyplnil jsem formulář a prostrčil jej mřížemi zrzavému ouřadovi, ten jej oštemploval, vzal si peníze a rozmáchle kývl rukou k dlouhým řadám svazků.
"Poslužte si, pane Malloyi," řekl. "Šestý svazek zprava."
Poděkoval jsem mu.
"Jak jdou kšefty?" zeptal se a rozvalil se na pultě připraven marnit vlastní i můj čas. "Kolik měsíců jsem vás neviděl."
"Máte pravdu," řekl jsem. "Jinak to jde dobře. A co u vás? Pořád někdo umírá?"
"A taky se rodí. Nula od nuly pojde."
"To je život."
Už se mi s ním nechtělo klábosit. Byl jsem unavený. Krátké jednání se sestrou Gurneyovou mě vyčerpalo. Zamířil jsem k svazkům. Zdálo se, že svazek C váží nejmíň tunu, a jen taktak se mi podařilo dovléct jej na ošuntělý stůl. Mohla za to i sestra Gurneyová. Převracel jsem stránky a po chvíli jsem narazil na úmrtní list Janet Crosbyové. Vytáhl jsem starou obálku a tužku. Janet zemřela na zhoubnou endokarditidu, ať to znamenalo co chtělo, 15. května roku 1948.
Záznam uváděl, že byla svobodná, ve věku dvaceti pěti let. Úmrtní list podepsal doktor John Bewley. Poznamenal jsem si jméno lékaře a potom nalistoval pár stránek dozadu, až jsem našel úmrtní list Macdonalda Crosbyho. Crosby podlehl zranění mozku způsobenému střelnou ranou. Podepsaný lékař J. Salzer; koroner Franklin Lessways. Naškrábal jsem si pár dalších údajů, svazek jsem nechal ležet, kde byl, a odpochodoval jsem k úředníkovi, který mě s lenivou ospalostí sledoval.
"Může někdo ty desky uklidit zpátky?" zeptal jsem se opřený o pultík. "Už nejsem takový lamželezo, jako jsem býval."
"V pořádku, pane Malloyi."
"Ještě něco: kdo je doktor John Bewley a kdepak bydlí?"
"Má domek na Skyline Avenue," vysvětlil mi ouřada. "Jestli potřebujete dobrého doktora, pak za ním ale nechoďte."
"Pročpak?"
Úředník nadzvedl znavená ramena.

"Sešlý věkem. Před padesáti lety byl možná docela v pořádku. Takový ten staromódní felčar. Podle mne si myslí, že trepanace je cosi, co má něco společného s otvíráním fazolové konzervy."
"A nemá snad?"
Úředník se zasmál.
"Záleží ovšem na tom, o čí hlavu jde."
"Jo? Takže je to jen takový starý vysloužilý paprika, co?"
"Přesně. I když nemůže nikomu ublížit. Nemyslím, že by měl víc pacientů, než kolik byste napočítal na prstech."
Poškrábal se za uchem a zvědavě si mne změřil. "Pracujete na něčem?"
"Jaktěživo nepracuju," prohlásil jsem. "Někdy se stavím, nashle."
Pomalu a zamyšleně jsem sešel po schodech do prudkého slunečního světla. Děvče, které sedí na miliónu, zčistajasna umře a zavolají k ní starého mastičkáře. To není milionářská parketa. Člověk by čekal, že bude povolána celá armáda nejdražších lékařů ve městě, aby u tak důležitého skonu parádovala.
Nasoukal jsem se do buicku a otočil klíčem. V opačném směru na druhé straně silnice stála limuzína - olivově zelený dodge. Za volantem seděl chlapík se světle hnědým kloboukem obtočeným kroucenou šňůrou. Četl noviny. Ani jeho, ani vozu bych si byl nevšiml, kdyby byl chlapík v momentě, kdy mě spatřil, neodhodil noviny na zadní sedadlo a nenastartoval. Teprve pak jsem se na něj pořádně podíval a v duchu se ptal, proč ho tak rychle noviny přestaly zajímat.
Vypadal, že je vazba, ramena měl široká jako vrata do stodoly. Hlava mu seděla bytelně na ramenou, jako by ani neměl krk. Pod nosem tenký černý knírek, do očí mu vidět nebylo. Kdysi musel chytit pořádnou ránu do nosu a do ucha, protože se dodneška nestačily úplně spravit. Vypadal jako jeden z těch tvrďasů, které lze tak často vidět v krvácích od Warner Brothers: ten druh, co se opičí po Humphreyovi Bogartovi.
Zařadil jsem se s buickem do dopravního proudu a beze spěchu, jedním okem v předním zrcátku, jsem zamířil na východ, k Centre Avenue.
Dodge se nacpal do proudu směřujícího na západ, drze se otočil do protisměru, a zatímco mu řidiči spílali a klaksony ječely, vydal se za mnou. Nikdy bych nevěřil, že na Centre Avenue může někdo něco podobného vyvést a vyjít z toho se zdravou kůží, ale poldové očividně buď spali, nebo se v tom vedru neráčili obtěžovat.
Na křižovatce u Westwood Avenue jsem se znovu podíval do zrcátka. Měl jsem dodge za sebou. Viděl jsem řidiče skloněného nad volantem, mezi zuby jemný doutníček, loket a paži vystrčené ze staženého okénka. Přidal jsem, abych z většího odstupu dokázal přečíst poznávací značku a mohl si ji zapamatovat. Jestli mě sleduje, pak je břídil. Na Hollywood Avenue jsem přidal a vyhnal jsem rychlost na pětašedesát mil. Dodge chvilinku zaváhal, pak vyrazil kupředu a s řevem mě dohánět. Na Foothill Boulevardu jsem prudce zajel k chodníku a zastavil. Dodge jel dál. Řidič se po mně ani nepodíval. Pokračoval k dálnici na Los Angeles a San Francisco.
Poznávací značku jsem si napsal na starou obálku ke jménu doktora Bewleyho a složenou obálku jsem pečlivě zastrčil do postranní kapsy. Potom jsem znovu nastartoval a vydal se ke Skyline Avenue. V půli cesty mě v slunci oslnil odraz mosazné desky. Deska byla připevněna u nízké dřevěné branky vedoucí k malé zahrádce a domku z kanadské borovice s dvojitým portálem. Klidný tichý koutek; mezi ultramoderními vilami na obou stranách málem chatrč.
Vypnul jsem motor a vyklonil se z okna. Byl jsem však příliš daleko a písmena vyrytá na desce jsem nemohl přečíst. Vylezl jsem z auta, abych se podíval zblízka. Ani potom nebylo snadné nápis vyluštit, ale přece jsem vyčetl dost, abych věděl, že tady bydlí doktor John Bewley.
Když jsem šátral po klice, ploužil se kolem olivové zelený dodge a projel dál. Nezdálo se, že by řidič sledoval, kam jdu, ale věděl jsem, že mě viděl, i to, kam mám namířeno. Chvíli jsem auto sledoval. Rychle jsem přešel cestu, a když auto zahnulo na Westwood Avenue, ztratilo se mi z dohledu.
Postrčil jsem si klobouk z čela, vytáhl balíček Lucky Strike, zapálil si a krabičku zastrčil. Pak jsem zmáčkl kliku u branky a po pískem vysypané cestě zamířil k bungalovu.
Zahrádka byla malá, každý centimetr využitý, a tak upravená a vypletá jako světnice v kasárnách před inspekcí. Okna stínily žluté, vyšisované a trochu přestárlé rolety. Vstupní dveře by si taky zasloužily špetku barvy. Ostatně totéž platilo o celém domku.
Přitlačil jsem palec na zvonek a čekal. Po chvilce mi bylo jasné, že roletami si mne někdo prohlíží. Nemohl jsem dělat nic než nasadit roztomilý výraz a čekat. Nasadil jsem roztomilý výraz a čekal jsem.
V okamžiku, kdy jsem si myslel, že bych měl zazvonit znovu, zaslechl jsem šátrání, jako když pod podlahou škrábe myška, a vstupní dveře se otevřely.
Žena, která ke mně vzhlížela, byla hubená a drobounká jako vrabčák. Měla na sobě černé hedvábné šaty, které - pokud byste žili na Vystrkově a v životě by vám nikdo neposlal Vogue - mohly být v módě tak před padesáti lety. Propadlý starý obličej měla unavený a zklamaný, oči mi říkaly, že život moc velká zábava nebyl.
"Je doktor doma?" zeptal jsem se a smekl s vědomím, že pokud někdo dokáže ocenit dvornost, bude to ona.
"Ano, je." I hlas zněl zklamaně. "Je vzadu na zahradě. Zavolám ho."
"Buďte tak hodná, nevolejte ho. Raději se za ním vydám. Nejsem pacient. Chci se jen na něco zeptat."
"Ano." Jiskřička naděje, která se jí v očích začínala rozhořívat, zhasla. Žádný pacient. Žádný honorář. Jenom zdravý mladý hejsek, který se chce na něco zeptat. "Nezdržíte ho dlouho, že ne? Nemá rád, když ho někdo vyrušuje."
"Nezdržím se dlouho."
Zvedl jsem klobouk, uklonil se, tak jak jsem si myslel, že se jí v někdejších časech muži klaněli, a vrátil se opět na zahradní pěšinu. Zavřela dveře. Vzápětí jsem opět spatřil její stín, jak na mě juká přes okenní rolety.
Zamířil jsem po pěšině kolem domku dozadu na zahradu. Možná že doktor Bewley nebyl žádné lumen jako felčar, ale jako zahradník byl opravdová jednička. S chutí bych sem přitáhl tři zahradníky od Crosbyů, aby se podívali, jak má vypadat zahrada. Třeba by přišli na jiné myšlenky.

Na konci zahrady se nad obrovskou jiřinou skláněl vysoký stařík v bílém alpakovém sáčku, žlutobílých kalhotách, se žlutým širákem na hlavě a v měkkých přezůvkách na nohou. Prohlížel si Jiřinku tak, jako když se vám lékař dívá do krku a nutí vás říkat á-á-á, ale nejspíš to bylo pro něj daleko zajímavější.
Když jsem stál kousínek od něho, ostře si mne změřil. Obličej měl zbrázděný a vrásčitý, skoro jako uschlou slívu, a z uší mu lezly bílé chumáčky hrubých chlupů. Nebyl to ani ušlechtilý, ani příliš chytrý obličej, ale tvář velmi starého muže, jenž je sám se sebou spokojen, který nemá příliš vysoké nároky, všechno už pustil z hlavy, je paličatý, mozek mu nejiskří, ale není poražen.
"Dobré odpoledne," řekl jsem. "Doufám, že neruším."
"Ordinuju od pěti do sedmi, mladý muži," řekl tak tiše, že jsem ho málem neslyšel. "Teď nemám na prohlídku čas."
"Moje návštěva není profesionální," řekl jsem a díval se mu přes rameno na Jiřinku. Byla překrásná: přinejmenším osm palců v průměru a bez poskvrny. "Jmenuju se Malloy. Jsem starý přítel Janet Crosbyové."
Doktor se kolíčkovatými prsty něžně dotkl jiřiny.
"Koho?" řekl nevýrazně - sklerotický stařec s květinou.
"Janet Crosbyové," řekl jsem. Na sluníčku bylo vedro a bzukot včel i vůně všech květin mě trochu uspávaly.
"Co je s ní?"
"Podepsal jste její úmrtní list."
Odtrhl oči od jiřiny a podíval se na mne.
"Kdo jste říkal, že jste?"
"Victor Malloy. Smrt slečny Crosbyové mi dělá trochu starosti."
"Proč by vám měla dělat starosti?" zeptal se a oči mu poplašeně mžikly. Věděl, že je starý, pomalu mu to myslí a zapomíná. Věděl, že provozovat lékařskou praxi v jeho věku znamená riskovat, že se dřív nebo později dopustí chyby. Jasně jsem si přečetl, že si myslí, že jsem mu nějakou chybu zrovna teď přišel přišít.
"Abyste rozuměl," řekl jsem mírně, abych ho nepoděsil, "tři nebo čtyři roky jsem byl pryč. Janet Crosbyovou jsem dávno znal. Netušil jsem, že měla slabé srdce. Strašně se mnou otřáslo, když jsem se dozvěděl, jak skončila. Rád bych se ujistil, že je všechno v pořádku."
V obličeji mu zaškubal lícní sval. Chřípí se mu rozšířilo.
"Co myslíte tím - všechno v pořádku? Zemřela na zhoubnou endokarditidu. Příznaky jsou nepochybné. Navíc tam byl doktor Salzer. Všechno bylo v pořádku. Nevím, co máte na mysli."
"To rád slyším. Co přesně znamená zhoubná endokarditida?"
Stáhl obočí, a i když to chvíli vypadalo, že z něj vypadne, že nemá ponětí, sebral se, zašátral v památkách staré paměti a pomalu, jako kdyby předříkával stránku z nějaké lékařské encyklopedie, pomalu ze sebe soukal: "Je to infekční napadení srdečních chlopní progresivními mikroby. Částice zhnisaných chlopní roznese krevní oběh po celém těle. Neměla naději. I kdyby mě k ní zavolali dříve, nemohl jsem nic dělat."
"To mi právě vrtá hlavou, doktore," řekl jsem a usmál se, abych mu dal najevo, že jsem na jeho straně. "Proč vás vůbec volali? Neléčil jste ji přece, či ano?"
"To se ví, že ne," skoro zlostně odsekl. "Ale bylo zcela v pořádku, že mě zavolali. Bydlím blízko. A přivolat doktora Salzera k vystavení úmrtního listu by nebylo etické."
"Kdopak je doktor Salzer?"
Znovu dostal onen napůl nepřítomný pohled a prsty roztouženě zamířily k Jiřince. Bylo mi jasné, že chce zůstat sám, že si přeje, aby se mysl mohla zase vrátit do mírumilovného rozjímání nad kvě-tinami, a ne aby ho nějaký frajer jako já zdržoval kvůli nesmyslům.
"Vede psychiatrickou léčebnu hned vedle Crosbyovic sídla," řekl nakonec. "Patří k rodinným přátelům. Bohužel ve svém postavení není oprávněn vystavit úmrtní list. Nemá kvalifikaci praktického lékaře. Velice mi zalichotilo, když mé požádali o pomoc."
Uměl jsem si to představit. V duchu jsem se ptal, kolik mu asi zaplatili.
"Podívejte, doktore," řekl jsem, "rád bych, abychom měli jasno. Chtěl jsem navštívit Maureen Crosbyovou, ale churaví. Budu odjíždět, ale než se vydám na cestu, rád bych si o všem udělal jasnou představu. Zatím jsem jenom slyšel, že Janet zemřela náhle. Vy říkáte, že to byl srdeční kolaps. Co se stalo? Byl jste tam, když skonala?"
"Ne, nebyl," pravil a v pohaslých očích mu svitl poplašený záblesk. "Přijel jsem asi půl hodiny nebo možná hodinu potom, co zemřela. Umřela ve spánku. Příznaky byly jednoznačné. Doktor Salzer mi svěřil, že už stonala několik měsíců. Léčil ji. V takových případech se moc víc než klid předepsat nedá. Nechápu, proč se mě tolik vyptáváte." Střelil pohledem k domu v naději, že ho bude potřebovat manželka. Nepotřebovala.
"Chci se jenom upokojit," řekl jsem a znovu se usmál. "Přijel jste do vily a Salzer tam byl. Je to tak?"
Přikývl, ale každou vteřinou ztrácel klid.
"Kdo tam byl ještě?"
"Slečna Crosbyová. Ta mladší. Ta tam byla."
"Maureen?"
"Myslím, že se tak jmenuje."
"A Salzer vás zavedl do Janetina pokoje? Maureen šla taky s vámi?"
"Ano. Oba mě doprovodili do místnosti. Ta mladá žena vypadala velmi rozrušená. Plakala." Dotkl se prsty Jiřinky.
"Možná měla být provedena pitva," řekl nečekaně. "Ale ujišťuji vás, že to nebylo nezbytné. U zhoubné endokarditidy nemůže dojít k omylu. I když člověk musí pochopit, co pozůstalí cítí."
"Ale přesto vás teď, po čtrnácti měsících napadá, že k pitvě mělo dojít?" popíchl jsem ho mírně.
"Krátce řečeno, mělo, jelikož ji léčil doktor Salzer a jak mi vysvětlil, není lékařem v pravém slova smyslu, ale jen

doktorem věd. Jenomže příznaky ..."
"Jasně . . . Jsou nepochybné. Ještě něco, doktore. Viděl jste Janet Crosbyovou někdy předtím? Myslím, dokud žila?"
Naježil se, zřejmě odhadoval, jestli mu nechystám past.
"Viděl jsem ji v autě, ale nemluvil jsem s ní."
"Ale neviděl jste ji dost zblízka, abyste si mohl všimnout, jestli jsou na ní vidět nějaké srdeční potíže?"
Zamrkal.
"To ne."
"Jestli tomu dobře rozumím, nemoc ji sužovala několik měsíců. Říkáte, že jste ji viděl v autě. Jak dlouho předtím jste ji viděl? Jak dlouho předtím, než umřela?"
"Měsíc, možná dva. Nepamatuji se."
"Snažím se zjistit," pokračoval jsem trpělivě, "jestli jste příznaky choroby mohl zaznamenat, kdybyste ji byl viděl před smrtí."
"Myslím, že bych je nepoznal."
"Ale přesto jsou příznaky - nepochybné."
Olízl si úzké rty.
"Vážně nemám potuchy, o čem mluvíte," řekl a chystal se odejít. "Už vám víc času obětovat nemůžu. Je pro mě moc vzácný. Musím vás požádat, abyste mě omluvil."
"V pořádku, doktore," řekl jsem. "Díky. Odpusťte, že jsem vás vyrušoval. Ale víte, jak to chodí. Chtěl jsem, aby mi to v hlavě nestrašilo. Měl jsem to děvče rád."
Neodpověděl mi, jen dál mířil k záhonům s růžemi.
"Ještě jedna věc, doktore," nedal jsem mu pokoj. "Jak se stalo, že když zemřel na následky střelné rány Macdonald Crosby, podepsal úmrtní list doktor Salzer? Měl takový nekvalifikovaný šarlatán právo to udělat?"
Vrhl na mě pohled, jakým bychom poctili obrovského pavouka, který nám spadl do vany.
"Neobtěžujte mě," řekl roztřeseným hlasem. "Zeptejte se jeho, mne neotravujte."
"Ano," řekl jsem. "Dobrý nápad. Díky, doktore. Udělám to."
Otočil se a ťapal po pěšině ke svým růžím. Zezadu vypadal ještě starší, než ve skutečnosti byl. Viděl jsem, jak zvedl zvadlou růži, a všiml jsem si, jak se mu ruka klepe. Měl jsem strach, že jsem mu zkazil odpoledne.
Na verandě u vstupních dveří stála stařenka jako vrabčáček a očividně mě natřeseně vyhlížela. Když jsem k ní dorazil, tvářila se, že mě nevidí.
"Obávám se, že jsem doktora připravil o spoustu času," řekl jsem a smekl. "Jeho čas je vzácný, jak říkal. Spraví to pět dolarů?"
Unavené oči zajiskřily. Hubená tvářička se rozzářila.
"To je od vás velmi milé," řekla a střelila kradmým pohledem do zahrady, kde se skláněl starý hřbet a žlutý panamský klobouk.
Vsunul jsem jí bankovku do ruky. Vyjela po ní jako ještěrka, když lapne mouchu. Napadlo mě, že ten staroch vzadu na zahradě ji v životě neuvidí. Když nic jiného, jí jsem odpoledne nezkazil.
IV.
Otevřel jsem dveře do kanceláře a napochodoval dovnitř. Jack Kerman chrněl v lenošce u okna. Paula seděla u mého stolu a přehrabovala se ve stovce kartiček: evidence, která nám umožňovala, abychom měli prst na tepu toho, co se děje v Orchid City, která nám řekla, kdo je kdo, kdo se zdržuje ve městě a kdo odjel, kdo se s kým oženil atakdál. Přestože se o kartičky neustále staraly čtyři dívky, Paula trvala na tom, že ty hlavní si bude čerstvě doplňovat sama.
Když jsem hodil na Kermana klobouk a vzbudil ho, vstala ze židle. Kerman leknutím zavrčel, promnul si oči a zívl.
"Jakpak to vypadá - pustit se do díla?" zeptal se. "Nebo jsi ještě nezačal?"
"Začal," řekl jsem a sedl si, vytáhl cigaretu, zapálil si a jal se zasvěcovat je do všech informací, aby věděli, o co kráčí. Svěřil jsem jim všechny detaily až na malé posezení se sestrou Gurneyovou. To jsem přeskočil, protože jsem věděl, že Paula by je neschvalovala a Kerman by z něj byl tak na větvi, že by nedokázal jasně myslet. "Nic moc," skončil jsem, "ale dost na to, abych měl pocit, že stojí za to pokračovat. Možná že nic neskřípe; a možná skřípe. Čím méně rozruchu vyvoláme, tím líp. Nesmíme dopustit, aby někdo chytil vítr."
"Jestli se ti pověsil na paty ten chlápek v dodgi, zdá se mi, že někdo už vítr chytil," zdůraznil Kerman.
"To jo, ale nemůžeme si být jisti. Třeba se mu líbil můj ciferník. Možná, že se jen cvičil na detektiva." Sáhl jsem po telefonu. "Dejte mi policejní velitelství," požádal jsem dívku v centrále.
"Máš jeho číslo?" zeptala se Paula a přejela palcem štůsek tvrdých kartiček.
"Právě si ho ověřuju," řekl jsem. "Dejte mi poručíka Mifflina," pokračoval jsem do telefonu, když mi nenaložený hlas ohlásil, že jsem dostal spojení s velitelstvím policie. Na lince luplo a ozval se Mifflinův pevný hlas. "Haló?"
Tim Mifflin byl vynikající ostrý policista a čas od času jsme spolu pracovali. Kdykoliv jsem mu mohl pomoci, píchl jsem mu, a kdykoli mohl on, píchl mně. Strašně si cenil, že mu radím při sázkách na koně, protože když na moje tipy dal, obvykle měl kliku a získal nějakou pětku bokem.
"Tady je Malloy," řekl jsem. "Jak se vede, Time?"
"Co se staráš," vybuchl. "Na moje zdraví odjakživa kašleš a budeš kašlat pořád. Co zas potřebuješ?"
"Zjistit, komu patří olivově zelený dodge: poznávací značka O.R.3345."
"Způsob, jak ti naše velitelství slouží, abys vydělával peníze, mě přivede do hrobu," řekl Mifflin. "Jestli Brandon někdy objeví, co pro tebe dělám, zaškrtí mě."
"Já mu to neřeknu, takže je to na tobě," řekl jsem s úsměvem, "a co se týče toho vydělávání peněz, jestli máš chuť získat pár drobásků, vsaď poslední pětník na Morouse. Zítra v půl páté."

"Myslíš vážně poslední pětník?"
"Přesně tak to říkám. Prodej barák, střel vlastní ženu, vloupej se do Brandonova sejfu. Všechno stojí za to. Šance je 2:6. Jediná věc, která by toho koně mohla zastavit, je, že by ho někdo zastřelil."
"Možná ho někdo zastřelí," utrousil Mifflin, který byl vždycky nadmíru opatrný. "Ale když říkáš ..."
"Na větší tutovku nenarazíš. A co říkáš tomu číslu?"
"Jasně, jasně. Nezavěšuj, za pár vteřin ho mám."
Zatímco jsem čekal, viděl jsem, jak Jack Kerman pilně vytáčí číslo na druhém aparátu.
"Co vyvádíš?" zeptal jsem se.
"Sháním mého sázkaře. Ten Morous vypadá slibně."
"Zapomeň na něj. Jenom jsem tu vykládal něco, co jsem někde slyšel. Je to dost bezpečný tip pro poldu, ale ne pro přítele."
"A co když prodá barák a střelí ženu, víš, jak je v tomhle směru posedlý."
"Viděl jsi někdy jeho barák a jeho ženu? Já tedy jo. Prokázal bych mu laskavost."
Když se na lince ozval Mifflinův hlas, zeptal jsem se: "Co jsi sehnal?"
"Říkal jsi O.R.3345?"
"Jo."
"Vůz je registrován na jméno Jonathana Salzera, sanatorium, Foothill Boulevard. Tos chtěl slyšet?"
Potlačil jsem vzrušení v hlase. "Možná. Kdo je Salzer? Víš o něm něco?"
"Moc ne. Vede psychiatrickou léčebnu. Když tě začne bolet břicho, naleje do tebe ovocné šťávy a nechá tě vykysat. Nemá si nač stěžovat."
"Co takhle nějaká levota?"
"Ani omylem! Žádné levoty nepotřebuje. Hrabe si slušně, je v pěkném balíku."
"Takže díky, Time."
"S tím koněm to myslíš na tutti?"
"Samozřejmě," řekl jsem a mrkl na Kermana. "Vsaď poslední pětník."
"Vrazím do něj pět dolarů, víc ne."
Zavěsil jsem.
"Pět dolarů? Hazardér!"
"Takže je to Salzerův auťák, co?" řekl Kerman.
Přikývl jsem.
"Možná jsme trefili do černého." Podíval jsem se na Paulu. "Máme něco o Salzerovi?"
"Mrknu se." Nastrčila mi kartičku. "Tohle by tě mohlo zajímat. Jsou to veškeré informace, které máme o Janet Crosbyové."
Zatímco zamířila do naší kartotéky, která sousedila s předpokojem, četl jsem si podrobnosti.
"Tanec, tenis a golf," odříkával jsem přes stůl Kermanovi. "To nevypadá na srdeční chorobu. Důvěrní přátelé Joan Parmettová a Douglas Sherrill. Před pár lety byla s Sherrillem zasnoubena, ale pak to zabalila. Bez udání důvodu. Kdo ten Sherrill vůbec je?"
"V životě jsem o něm neslyšel. Chceš, abych to zjistil?"
"Nebyl by špatný nápad trochu se porozhlédnout a posvítit si na tuhle Parmettovic holku a na Sherrilla. Navykládej jim, že když byla Janet v San Francisku, kamarádili jste se. Pro případ, že by tě chtěli nějak natáhnout a vyzkoušet, zjisti si něco z jejího zázemí. Paula ti informace sežene. Chtěl bych vědět, Jacku, jak se budou tvářit na to, že měla srdeční potíže. Možná byla vážně chabrus na srdce, ale jestli ne, pak máme důvod zakousnout se do toho."
"Oukej," řekl Kerman.
Vrátila se Paula.
"Nic moc," řekla. "Salzer si otevřel sanatorium v roce 1940. Luxusní koutek. Dvě stě dolarů týdně."
"Slušně se pakuje," řekl jsem závistivě.
"Některým lidem určitě přeskočilo. Představ si, že takový mamon zaplatíš za sklenici ovocné šťávy," pohoršeně si odfrkl Kerman. "Takhle by se měly penízky sypat nám."
"Víc nic?"
"Je ženatý, mluví plynně francouzsky a německy, má diplom doktora věd. Žádné koníčky, bez dětí, věk padesát tři," četla Paula z kartičky. "To je všechno, Vicu."
"Dobře," řekl jsem a vstal. "Pomoz Jackovi, ano? Chce všechno, co máme o slečně Parmettové a Sherrillovi. Já se stavím na slovíčko u matky Bendixové. Chtěl bych si trochu provětrat služebnictvo u Crosbyových. Ten komorník mi připadá jako podraz. Třeba mu místo obstarala ona."
V.

Paní Marthu Bendixovou, výkonnou šéfku Agentury pro zajištění domácností, si na první pohled, a upřímné vzato i na druhý, někdo snadno mohl splést s mužem. Byla vysoká, měla rozložitá ramena, nosila krátce sestřižené vlasy, pánské límečky s kravatou a pánské tvídové sako. Až když vstala a nebyla schovaná za stolem, překvapila vás tvídová sukně, hedvábné punčochy a bytelné těžké střevíce. Byla velice srdečná, a když jste si nedali pozor a neuhnuli jí z dosahu, měla ve zvyku přátelsky vás poplácat po zádech a vyrazit vám dech, že jste nejbližší dvě nebo tři hodiny měli co dělat, abyste ho znovu chytili. Chechtala se, jako když z hmoždíře pálí salvami, a když jste si nedali pozor, dokázali jste v momentě, kdy spustila, vylítnout z kůže. Ženská, s jakou bych nikdy nechtěl žít, ale srdce na dlani, žádný škrob a daleko víc zaměřená na roztěkané křehké malé blondýnky než na takového přerostlého výlupka, jako jsem byl já.

Plachá dívčina s tvářičkou jako lívaneček mě uvedla do krémově a zeleně vymalované kanceláře paní Bendixové a odtáhla se ode mne, jako bych měl hlavu plnou hříšných myšlenek, a vyslala k paní Bendixové plachý úsměv, který podle toho, jak jste si vybrali, mohl znamenat něco nebo nic.
"Pojď dál, Vicu," zaburácela paní Bendixová od stolu zavaleného hromadou papírů. "Posaď se. Neviděla jsem tě celou věčnost. Co se sebou vyvádíš?"
Sedl jsem si a usmál se.
"Leccos," odpověděl jsem. "Zaháním vlky, aby mě neroztrhali. Stavil jsem se, abys mi trochu píchla, Martho. Zařizovala jsi něco pro Crosbyovy?"
"Už dávno ne." Sklonila se a vylovila láhev skotské, dvě skleničky a hrstičku kávových zrnek. "Rozkousej je," nabádala mě. "Nechci Mary dráždit. Neschvaluje, když se pije v úředních hodinách."
"Myslíš tu Mary, co má zuby jako králík?"
"Pusť její zuby z hlavy. Tebe nekousne." Podala mi napůl plnou skleničku whisky a tři kávová zrnka. "Mluvíš o Crosbyových z Foothill Boulevardu?"
Pravil jsem, že myslím Crosbyovy z Foothill Boulevardu.
"Kdysi jsem pro ně něco zařizovala, ale v poslední době ne. Před nějakými šesti lety. Tenkrát jsem jim sehnala kompletní sestavu. Když Janet Crosbyová zemřela, všechno staré služebnictvo vyhodili a nabrali si nové lidi. Už nechtěli, abych jim někoho sháněla."
Testoval jsem skotskou. Byla jemná, hebká, nedalo se jí nic vytknout.
"Chceš říct, že všichni dostali padáka?"
"Přesně to ti vykládám."
"Co s nimi bylo dál?"
"Upíchla jsem je jinde."
Přebral jsem si to.
"Podívej, Martho. Mezi námi dvěma a touhle hrstkou kávových zrnek, snažím se posvítit si na okolnosti Janetiny smrti. Mám tušení, na kterém může nebo nemusí mít cenu dál pracovat. Neskočil jsem tak úplně na špek, že zemřela na selhání srdce. Rád bych si o tom promluvil s někým z bývalého služebnictva. Třeba něco viděli. Například komorník. Kdo to byl?"
"John Stevens," pravila paní Bendixová po chvilce přemýšlení. Dopila, hodila si do úst tři kávová zrnka, uklidila sklenici i láhev z dohledu a zmáčkla zvonek na stole.
Boubelatá dívka se přikradla jako duch.
"Kde je teď zaměstnán John Stevens, zlatíčko?"
Boubelatá dívka slíbila, že se podívá. Za chvíli se vrátila s informací, že Stevens pracuje u Gregoryho Wainwrighta, Hillside, Jefferson Avenue.
"A co Janetina osobní služka? Kde je teď?" zeptal jsem se.
Paní Bendixová zatřepala rukou, aby boubelatá dívka vyklidila pole. Když zmizela, Martha pokračovala: "Ta mrcha od té doby nedělá a já bych jí práci nesehnala, ani kdyby přilezla po kolenou."
"Co se s ní stalo?" zeptal jsem se a plný naděje popostrčil před sebe prázdnou sklenici. "Martho, buď kamarádka, takovým pořezům, jako jsi ty a já, jeden panák nestačí."
Paní Bendixová se shrbila, vylovila láhev a znovu nám dolila.
"Co je s ní?" opakoval jsem, když jsme si ťukli.
"Je k ničemu," řekla paní Bendixová a zamračila se. "Holý zadek, líná jak veš."
"Nemluvíme jeden o koze a druhý o voze, že ne? Mám na mysli osobní služku Janet Crosbyové."
"Já taky," přitakala paní Bendixová a hodila si na jazyk další tři zrnka kávy. "Eudora Drewová. Tak se jmenuje. Luplo jí v bedně. Sháněla jsem dobrou služku pro paní Randolph Playfairovou. Ráčila jsem se obtěžovat, abych Drewovou sehnala a řekla jí, že pro ni mám místo. Dala se slyšet, ať se spláchnu do hajzlu. Pěkná reakce, že? Povídala, že už se v životě žádné práce nedotkne ani tágem, a kdyby mi náhodou jeden hajzl nestačil, vykope mi jiný, stačí říct." Paní Bendixovou urážka hluboce zasáhla. "Kdysi jsem si myslela, že je to hodná, chytrá holka. Jenomže jak vidět, člověk nemá spolehnutí, ani co by se za nehet vešlo, že. Vsadím krk, že si ji vydržuje nějaký chlap. Bydlí v bungalovu v Coral Gables a žije si na úrovni."
"Kde v Coral Gables?"
"Na Monte Verde Avenue. Zajímá tě to?"
"Možná. Co se stalo s ostatním služebnictvem?"
"Všem jsem našla místo. Jestli chceš, dám ti adresy."
Dopil jsem.
"Možná je budu chtít. Dám ti vědět. Jak brzy po Janetině smrti dostala tahle Drewová kopačky?"
"Hned druhý den. Ostatní odešli před pohřbem."
Zchroustal jsem kávové zrnko.
"Důvod?"
"Maureen Crosbyová na pár měsíců odjížděla. Dům prý se zavře."
"Ale to se obvykle nedělá, aby člověk propustil veškeré služebnictvo, když odjíždí na pár měsíců, nebo jo?"
"Toseví, že se to obvykle nedělá."
"Řekni mi o Drewové něco víc."
"Co bys asi chtěl vědět," vzdychla si paní Bendixová. "Podej mi tu skleničku, jestli nechceš dolít."
Poděkoval jsem a sledoval, jak láhev skotské a obě skleničky mizí pod stolem. Teprve potom Martha znovu stiskla

tlačítko na zvonku.
Boubelatá dívka vstoupila a opět po ní hodila kradmým úsměvem.
"Vytáhni kartu Eudory Drewové, zlatíčko," vyzvala ji paní Bendixová. "Chci se na ni podívat."
Boubelka byla za chvíli zpátky, kartu v ruce. Odevzdala ji paní Bendixové tak zbožně, jako když puberťačka podává kytku Franku Sinatrovi.
Když odešla, paní Bendixová řekla: "Nevím, jestli ti to pomůže. Věk osmadvacet. Pochází z Carmelu, Kelsie Street 2243. Tři roky sloužila u paní Franklin Lambertové. Skvělé doporučení. Od července 1943 komorná Janet Crosbyové. Je ti to k něčemu?"
Pokrčil jsem rameny.
"Nevím. Třeba. Myslím, že bude líp, když za ní zajdu a trochu se poptám. Proč si myslíš, že s někým žije?"
"Jak jinak by přišla k penězům? Do práce nechodí. Živí ji mužský nebo hordy mužských."
"Možná jí Janet Crosbyová něco odkázala."
Paní Bendixová popotáhla huňaté obočí.
"To mě nenapadlo. Jistě, mohla to udělat. Ano, když na to teď myslím, takovou odpověď připouštím."
"Fajn," řekl jsem a zvedl se. "Díky za pití. Stav se někdy na oplátku. Taky nejsme suchá fara."
"Kdepak, já ne," odmítla rezolutně paní Bendixová. "Slečně Bensingerové se vůbec nezamlouvám. Kouká jí to z očí."
Uchechtl jsem se.
"Já se jí taky nezamlouvám. Ale vůbec mě to nebolí. A tobě by to taky mělo být fuk."
"Taky je. Ale ty se nepleť, Vicu. To děvče je do tebe blázen."
Zvážil jsem sdělení a zavrtěl hlavou.
"Jsi na omylu. Paula nemiluje nikoho. Není z těch, co se zamilovávají."
Paní Bendixová sešpulila rty a na celé kolo se rozřehtala.
VI.
Coral Gables je zastrčený kout Orchid City, zapadlá část města, která vyrostla kolem přístavu, kde se zpracovávají houby a ryby, v sádkách se motají želvy, kde jsou trhy a dobře se daří temným živlům. Části obrácené k vodě dominuje Delmonicova hospoda, nejhorší zapadák na celém pobřeží, kde k běžnému dennímu programu patří tři nebo čtyři rvačky a kde jsou ženské často ještě víc od rány než chlapi.
Monte Verde Avenue se prostírá na druhé straně Coral Gables: široká obyčejná silnice lemovaná dvěma řadami domků, možná spíš chat, všechny více méně jako z jednoho pytle. Coby městský okrsek stojí možná o stupínek výš než Coral Gables, ale to nic neznamená. Ve většině baráčků bydlí profesionální hráči, lehké dámičky, okázalí svalovci, kteří se ve dne poflakují po pláži a v noci si hledí svého, hazardní sázkaři a jejich panenky. Jediný dvoupatrový dům v celé řadě patří Joeovi Betillovi, balzamovači a funebrákovi, který navíc vyrábí rakve, provádí potraty, a když je třeba, zafačuje ránu po noži nebo průstřel.
Projížděl jsem s buickem ulicí, až jsem asi ve třech čtvrtinách po pravé straně narazil na domek Eudory Drewové. Byl to bíle a modře nabarvený srub se zahrádkou, sestávající z trávníku právě tak velkého, aby se na něm dala hrát halma, a květináčů po straně dveří, v nichž kvetly dvě přešlé hortenzie.
Překročil jsem nízká dřevěná vrátka a zacloumal malou mosaznou klikou, která dávno zapomněla, co je sidol.
Možná deset vteřin se nic nedělo: ale hned potom se dveře rozletěly dokořán. Pevně stavěná mladá žena v šedozelených šponovkách a bílé hedvábné blůze, s tmavými vlasy zamotanými do drdolu si mě podezíravě měřila poněkud krhavýma očima. Nedalo se říci, že je krasavice, ale měla v sobě něco živočišného, co chlapa přinutí, aby se za ní otočil a pak se otočil ještě jednou.
Než jsem stačil otevřít pusu, ozvalo se:
"Jestli máte něco na prodej, neračte se namáhat," spustila jen o něco melodičtějším hlasem, nežli když padají hrnce ze schodů. "Podomní obchod netrpím."
"Měla byste si dát na dveře ceduli," opáčil jsem bodře, "ušetřila byste si čas. Jste slečna Drewová?"
"Co je vám po tom, kdo jsem?"
"Se slečnou Drewovou potřebuju něco projednat," vysvětlil jsem trpělivě. "Důležitou věc."
"Kdo jste?"
"Jmenuju se Vic Malloy. Býval jsem přítelem Janet Crosbyové."
Horní ret se jí trochu zachvěl, ale jinou reakci jsem nezaznamenal.
"O co jde?"
"Jste tedy slečna Drewová, nebo ne?"
"Jsem. A co?"
"Doufal jsem, že byste mi mohla pomoct." Natáhl jsem ruku ke stěně a opřel se. "Po pravdě řečeno, nelíbí se mi tak docela, jak slečna Crosbyová umřela."
Tentokrát jí v očích zasvitlo.
"Chcete vyhrabávat stoletou historii, že jo? Už je to hezky dávno, co je po smrti. A já o tom stejně nic nevím."
"Byla jste u ní, když skonala?"
Sáhla po dveřích a začala je k sobě přitahovat.
"Říkala jsem vám, že o tom nic nevím, a nemám čas, abych ho marnila něčím, co se mé vůbec netýká."
Upřeně jsem hleděl do zarputilého, podezíravého obličeje.
"Jestlipak víte, slečno Drewová, co nenadělá žádný randál, a přece je to slyšet na míli daleko?" zeptal jsem se a prohnaně se na ni usmál.
"To je fór či co?"

"Někdo ten zvuk zaslechne i na dvě míle daleko. Chcete hádat?"
Netrpělivě trhla rameny.
"Dobrá, jsem pro - co tedy?"
"Když napůl složíte stodolarovou bankovku a jemně s ní zašustíte mezi prsty."
Přestala vyhlížet podmračeně. Oči se jí malinko rozšířily.
"Vypadám snad, že by mě stodolarová bankovka vytrhla?" nadhodila pohrdlivě.
"Sto dolarů by vytrhlo i Pierpointa Morgana," řekl jsem. "Jenomže když budu mít za co zaplatit, můžu nabídku zvednout."
Viděl jsem, jak jí mozek pracuje na plné obrátky. Když nic jiného, budeme alespoň oba mluvit stejnou řečí. Upírala pohled kamsi za mne, k cestičce, která vede do světa dolarových příslibů a tajemství. Pak se zničehonic sladce zazubila, mně úsměv neplatil, platil nápadu, který se jí zrodil v hlavě.
"Proč si myslíte, že by vám na její smrti mělo něco vadit?" vyhrkla a vrátila se ke mně pohledem.
"Neřekl jsem, že mi něco vadí. Řekl jsem, že nejsem tak úplně spokojen. Dokud si nepromluvím s lidmi, kteří u ní byli, když umřela, nemohu dojít k jednoznačnému závěru. Všimla jste si, že by ji bylo nemocné srdce trápilo?"
"Uběhlo už moc vody, pane," řekla a zase se sladce usmála. "Mám na takové věci moc děravou paměť. Možná kdybyste přišel dnes večer v devět, stihla bych se rozpomenout, ale nemá smysl, abyste se sem vypravil se stovkou. Jsem už velká holka a uvažuju ve velkých číslech."
"Jak velkých?" zeptal jsem se zdvořile.
"Od pěti set nahoru. Dokážu si provětrat paměť i za pětistovku, ale ani o niklák míň."
Ujistil jsem ji, že beru na vědomí.
"Dnes večer v devět?"
"Asi tak."
"Nehodlám ovšem vyhodit takovou sumu, dokud si nebudu jist, že informace za něco stojí."
"Jestli mi bude paměť fungovat," prohlásila, "nepřekvapí mě, když informace bude sousto."
"Takže v devět."
"A nezapomeňte vzít s sebou peníze, pane. Chci je hezky na dřevo."
"Jistě. Doufejme, že jsme právě navázali krásné přátelství."
Dlouze, zamyšleně se na mne podívala a pak mi přibouchla před nosem. Pomalu jsem se vracel po pěšině, překročil branku a nasedl do auta.
Proč v devět? táhlo mi hlavou, když jsem startoval. Proč ne hned? Mělo to samozřejmě něco společného s penězi, ale nemohla vědět, jestli nemám v prkenici celou pětistovku. Nezeptala se. Je mazaná holčička a pálí jí to. Holčička, kterou nikdo nenachytá a sama si spočítá, že čtyři a čtyři je devět. Šlápl jsem na buick tak, že ve sto metrech se řítil po silnici málem stovkou. Na konci ulice jsem dupl na brzdy, abych mohl zatočit na Beach Road; staršího pána, který zrovna přecházel, postihly naráz tři druhy srdečních potíží, vyrovnal jsem smyk a jel rovně, až jsem uviděl dragstór. Přistál jsem u obrubníku, přeběhl chodník, vrazil do krámu a rovnou k telefonu.
Paula jej zvedla hned po druhém zazvonění.
"Tady Služby všeho druhu," ohlásila se jako vždycky mile a zdvořile. "Dobrý večer."
"A tady je tvůj starý kámoš Vic Malloy a volá z hokynářství v Co-ral Gables. Popadni auťák, protři si oči a upaluj sem. Budem se držet za ručičky a muchlat se. Co ty na to?"
Chvíli ani nehlesla. Bůhví co bych za to dal vidět ji.
"Kde přesně jsi?" zeptala se tak ledově, jako bych se byl zeptal, kolik je hodin.
"Na Beach Road. Přijeď, jak nejrychleji můžeš." Zavěsil jsem.
Nechal jsem auto před krámem a pěšky se vydal na roh Beach Road. Viděl jsem odtamtud až k domu Eudory Drewové. Přilípl jsem se ke kandelábru a nespouštěl oči z branky.
Devět hodin. Zbývaly tři hodiny čekání a litoval jsem, že jsem Paulu nenavedl, aby s sebou vzala kapku skotské a něco k zakousnutí, aby nám čas lépe uběhl.
Podpíral jsem kandelábr dalších dvacet minut a nespouštěl oči z domečku. Nikdo nevyšel. Nikdo nevešel. Z dalších baráčků vypadlo pár na pohled ostrých hochů a vyrazili buď pěšky, nebo odjeli pryč vozem. Z chatičky hned vedle Eudořiny vyšly tři dívky, všechny blonďaté, uvřískané, a zamířily po ulici rovnou ke mně, kroutily boky a šmírovaly, kde je co v kalhotách. Když mě míjely, všechny si mě prohlédly, ale já očima tvrdě visel na bungalovu.
Vážně parádní sousedství, pomyslel jsem si. Po takovéhle ulici by boubelka paní Bendixové neprošla ani omylem.
Z Princess Street vyrazilo s vrčením Paulino roztomilé dvousedadlové autíčko a mířilo ke mně. Zastavilo a dvířka se otevřela. Paula vypadala v šedých šatech zapnutých až ke krku velice upraveně a trochu škrobeně. Neměla klobouk a hnědé oči si mne tázavě měřily.
"Kam teď?" zeptala se, když jsem se drápal na vedlejší sedadlo.
"Jeď hezky pomalu a zastav u zatáčky. Eudora bydlí támhle v té modrobílé ohavnosti napravo," řekl jsem. A zatímco jsme popojížděli, rychle jsem ze sebe vysypal všechno, co se stalo. "Počítám, že se nejspíš s někým spojí," uzavřel jsem. "Možná se pletu, ale podle mě nebude k zahození nějakou hodinku si tu počíhat. Jediný způsob, jak sledovat dům, aby sousedi nespustili povyk, je hrát si na zamilovaný párek. To se v tomhle obvodu toleruje."
"Škoda, že sis musel vybrat mě," řekla Paula studeně.
"No, Kermana jsem si dost dobře vybrat nemohl," odsekl jsem trochu uraženě. "Dovol, abych ti řekl, že pár děvčat by na takovou příležitost s chutí skočilo."
"Co asi nadělám, když některá děvčata mají zvrhlý vkus?" zeptala se a zastavila před zatáčkou. "V pořádku?"
"Jo. A teď se pro všechny svaté uvolni. Vzato kolem a kolem, měla bys být blahem bez sebe." Objal jsem ji kolem krku.

Přitiskla se ke mně a otráveně sledovala silnici před domkem. Mohl jsem stejně dobře držet kolem krku krejčovskou pannu. "Nemohla bys přidat trochu nadšení?" pokoušel jsem se ji ňafnout do ouška.
"Možná že by z toho byly celé bez sebe tvé přítelkyně," řekla ledově a odtáhla se. "Ale se mnou máš smůlu. Když otevřeš přihrádku na desce, najdeš tam trochu whisky a pár obložených žemlí. Třeba tě dokážou na chvíli patřičně zabavit."
Vytáhl jsem ruku, kterou jsem ji objímal, a zalovil v přihrádce.
"Ty myslíš na všechno," pochválil jsem, když jsem se zakousl do žemle. "Tohle je jediná věc na světě, která mi zabrání, abych tě nezačal líbat."
"Věděla jsem to," řekla sladce. "A proto jsem je přinesla."
Pořádal jsem druhý sendvič, když na konci ulice vyrazila olivově zelená limuzína. Nemusel jsem se dívat dvakrát, abych poznal, že je to právě ten olivově zelený dodge a že ho řídí týž hromotluk. Sjel jsem po sedadle dolů, aby mě neviděl.
"Tenhle chlápek mě sledoval," vysvětlil jsem Paule. "Nepusť ho z očí a sleduj, kam jde."
"Zastavil před Eudořiným domkem a vystupuje," hlásila Paula.
Opatrně jsem zvedl hlavu, až jsem se očima dostal na úroveň okénka. Přesně jak Paula říkala, dodge zastavil před modrobílým bungalovem. Hromotluk vystoupil a třískl dvířky tak silně, že se auťák div nepřevrátil, a křusal po cestičce k předním dveřím. Nezaklepal, jen otočil koulí a vešel dovnitř. Člověk, který je na štíru s časem.
"Tomuhle říkám vnuknutí, má lásko," řekl jsem Paule. "Počítal jsem, že Eudora buď někam vyrazí, anebo zatelefonuje. Tak tedy zatelefonovala. Velký Borec dorazil na rady porady. Teď už je jasné, že jsem měl dobrý nos. Bude zajímavé, co se teď odehraje."
"Co uděláš, až odejde?"
"Zajdu za ní a povím jí, že nad pět set dolarů nepůjdu. A uvidíme, co ona na to."
Dojedl jsem žemli a dával si loka whisky, když se dveře domku otevřely a Velký Borec vyšel. Podle hodin na palubní desce se uvnitř zdržel jedenáct a půl minuty. Podíval se doprava doleva, zamžoural na Paulino zaparkované autíčko, ale byl moc daleko, aby rozpoznal, kdo je uvnitř. Nedbale se vydal po pěšince, přeskočil branku, nastoupil do dodge a tiše odjel.
"Moc dlouho to tedy netrvalo," řekl jsem. "Kdyby dokázal každý vyřídit svůj obchod tak rychle, to by se panečku nadělalo práce. Miláčku, pojď, můžeme si taky zaskočit na návštěvu. Přinejmenším mě tam dovez a počkej venku. Nerad bych, aby znervózněla."
Paula nastartovala vůz a předjela k brance u modrobílého bungalovu. Vystoupil jsem.
"Může se stát, že ji uslyšíš ječet," upozorňoval jsem. "Kdyby jo, pusť to z hlavy. Bude to jenom důsledek šarmu, jímž moje maličkost na Eudoru zapůsobí."
"Doufám, že tě majzne do hlavy nějakou pánvičkou."
"Může být. Patří k těm nevypočitatelným typům. Ale mně se líbí."
Přehoupl jsem se přes branku a zamířil po pěšince ke vchodu. Zaťukal jsem a čekal, tiše jsem si pískal. Nic. Dům byl tichý jako myš schovaná před kocourem.
Zaťukal jsem znovu a připomněl si, jak se Velký Borec podíval doprava doleva, jestli je silnice vymetená, a připomínka zničehonic dostala zvláštní, podivný význam. Šťouchl jsem do dveří, byly však zamčené. Teď jsem byl na řadě já, abych se rozhlédl po ulici. Kromě Pauly a jejího vozu byla stejně pustá jako obličej dědka, kterému došel tabák a on nemá ani vindru. Zvedl jsem klepadlo a třikrát s ním bouchl, docela slušný randál. Paula vystrčila hlavu z okénka a mračila se na mne.
Čekal jsem. Pořád nic. Myš se pořád před kocourem schovávala. V celém domě vládlo ticho.
"Zajeď k Beach Road," požádal jsem Paulu. "Tam na mne počkej." Nastartovala motor a rovnou odjela. Tohle je jedna z věcí, kterých si u Pauly cením. Jakmile zjistí, že jde do tuhého, pozná to a bez vyptávání rozkaz poslechne.
Ještě jednou jsem se podíval na oba konce ulice a dohadoval se, jestli mě někdo ve spoustě domů, které jsou v dohledu, přes záclony nepozoruje. Nezbylo mi než riskovat. Obešel jsem dům. Zadní dveře byly dokořán. Obezřetně jsem se k nim přikradl a načíhl do kuchyňky. V domě, jehož majitelkou je dívka jako Eudora Drewová, nic jiného než takovou kuchyňku ani nečekáte. Možná měsíc nemyla nádobí. Všude, ve dřezu, na stole, na židlích i na zemi se válely špinavé hrnce, kastroly a sklenice. Kbelík na odpadky přetékal prázdnými lahvemi od džinu a whisky. Ze dřezu se na mě šklebila pánev na smažení plná přepáleného omastku a masařek. Ve vzduchu stála parádní směsice hniloby, špíny a zkysaného mléka. Takhle žít bych zrovna nechtěl, ale vkus je různý.
Přešel jsem kuchyň, otevřel dveře a nahlédl do malé, zaneřáděné haly. Byly tu další dvoje dveře - zřejmě do obýváku a do jídelny. Po špičkách jsem doťapal ke dveřím napravo a do očí mi padl další nepořádek, další špína, další bordel. Eudora tam nebyla; nebyla ani v jídelně. Zbývaly tedy pokoje nahoře. Tiše jsem vyšlápl po schodech a říkal si, jestli se třeba nekoupe, a proto mi vlastně nemohla přijít otevřít, ale usoudil jsem, že se to pravdě nepodobá. Nebyla z těch, kteří zničehonic lezou do vany.
Ležela v první ložnici. Velký Borec odvedl svou práci až do konce a ona ze sebe vydala všechno, aby se bránila. Ležela napříč rozviklané postele s nohama roztaženýma, blůzu na zádech roztrženou. Kolem krku měla omotanou modročervenou hedvábnou šálu - nejspíš vlastní. Oči ve zmodralém obličeji vytřeštěné; jazyk v chuchvalci zpěněných slin. Nebyl to hezký pohled a zřejmě taky nehezky umírala.
Přestal jsem se na ni dívat a rozhlédl se po pokoji. S ničím nebylo hnuto. Byl rozházený a zaprášený jako ostatní místnosti, plný zvětralých voňavek.
Tiše jsem odkráčel ke dveřím, na postel jsem se už ani nepodíval a z pokoje zamířil rovnou do chodby. Dal jsem si pozor, abych se ničeho nedotkl, a když jsem scházel dolů, celé zábradlí jsem přejel kapesníkem. Vrátil jsem se do smradlavé kuchyňky, strčil do dveří z pletiva, které se v horkém vánku houpaly, a po zahradní pěšince zamířil k brance

a pomalu kráčel tam, kde na mne čekala Paula.

Kapitola druhá

I.

Policejní kapitán Brandon seděl za stolem a chmurně na mě hleděl. Byl to chlapík, jemuž padesátka přelezla už do té horší půlky, malý, obtloustlý, s hustou kšticí vlasů bílých jako padlý sníh, s očima tak tvrdýma a tak kamarádskýma a tak bezvýraznýma jako uzávěr na láhvi od piva.

Tvořili jsme zajímavý kvartet. Byla tu Paula, pokojná a klidná, seděla vzadu. Druhý byl Tim Mifflin, ten se bez hnutí opíral o zeď, tvářil se zamyšleně a choval se tiše jako stoletý kmet, jenž podlehl stařeckému spánku. Na čestném místě v křesle pro hosty jsem seděl já, a pak tu byl samozřejmě policejní kapitán Brandon.

Místnost byla rozlehlá, vzdušná a dobře zařízená. Na zemi byl hezký turecký koberec, kolem několik křesel a na stěnách pár reprodukcí Van Goghových krajinek. Velký psací stůl stál v rohu mezi dvěma okny, z nichž byl výhled na obchodní centrum města.

Už jednou jsem v téhle kanceláři byl a dodneška mi z paměti nezmizely vzpomínky na drobné nepříjemnosti, ke kterým tehdy došlo. Brandon mě miluje asi tak, jako občané Hirošimy milují atomovou bombu, takže jsem počítal, že k nepříjemnostem dojde znovu.

Rozhovor nezačal nejlíp a nelepšil se. Brandon si už pohrával s doutníkem: kousek, který předznamenává, že se mu něco nelíbí.

"Dobrá," vyprskl podrážděně, "začneme ještě jednou od začátku. Našel jste tenhle dopis . . ." Předklonil se a mrkl na dopis od Janet Crosbyové, jako by byl otrávený. Dal si pozor, aby se ho nedotkl. "S datem 15. května 1948."

Alespoň předvedl, že umí číst. Já neřekl nic.

"U dopisu bylo pět stodolarových bankovek. Pravda?"

"Přesně," potvrdil jsem.

"Dopis jste obdržel 16. května, ale zalepený jste ho strčil do kapsy u kabátu a zapomněl na něj. Našel jste ho, až když jste kabát někomu dal. Pravda?"

"Přesně."

Zašilhal na doutník a strčil si ho pod nos.

"Opravdu chytrý způsob podnikání."

"Podobné věci se stávají," odsekl jsem. "Vzpomínám si, že při procesu s Tetzim policie omylem ..."

"Proces s Tetzim mi tu nepřipomínejte," řekl Brandon hlasem ostrým jak břitva. "Hovoříme o tomto dopisu. Vypravil jste se do rezidence Crosbyových s úmyslem navštívit slečnu Maureen Crosbyovou. Pravda?"

"Jo," připustil jsem a už mě to začínalo unavovat.

"Ale neviděl jste ji, protože stůně, takže jste musel začít strkat nos do celé záležitosti dál a shánět služebnou slečny Janet Crosbyové, pravda?"

"Jestli se vám líbí tato formulace, prosím, jak je libo."

"Je to pravda nebo ne?"

"Ale to se ví, že je."

"Drewová řekla, že promluví, jedině když dostane pět set dolarů. Alespoň podle vašeho tvrzení, i když já je neberu. Sledoval jste dům a zanedlouho přijel olivově zelený dodge a dovnitř vešel nějaký pořízek. Zdržel se přibližně deset minut, pak se vypařil. Vy jste šel dovnitř a našel Drewovou po smrti. Pravda?"

Přikývl jsem.

Stáhl papírovou pásku z doutníku, vylovil zápalku. Celou tu dobu si mne jeho oči jak korunky od piva otrávené prohlížely.

"Tvrdíte, že dodge patří doktoru Salzerovi," pravil a rozškrtl zápalku o podrážku na botě.

"To říká Mifflin. Požádal jsem ho, aby mi zjistil poznávací značku."

Brandon se podíval na Mifflina, ale ten nepřítomně koukal do protější zdi.

"Půl hodiny po tom, co vám Malloy telefonoval a chtěl vědět, komu auto patří, vám doktor Salzer ohlásil, že mu auto ukradli. Nemám pravdu?"

"Ano, pane," přitakal Mifflin zatvrzele.

Brandonův pohled sjel ke mně. "Slyšel jste to?"

"Ovšem."

"V pořádku." Brandon přiložil hořící zápalku k doutníku a zabafal. "Takže vám bude jasné a budete si pamatovat, že vám v hlavě nezačnou strašit nějaké bláznivé nápady ohledně doktora Salzera. Možná to nevíte, ale doktor Salzer je velice vážený a úctyhodný občan tohoto města a já nedopustím, abyste ho vy a vám podobní otravovali. Je to jasné?"

Zamyšleně jsem se poškrábal na nose. Tohle jsem nečekal.

"Ovšem," řekl jsem.

Vyfoukl mi kouř rovnou do obličeje.

"Nemám vás rád, Malloyi, a nelíbí se mi ani ten váš spolek na baterky. Někomu možná poslouží, ale pochybuju. Dám krk, že vyrábíte jenom maléry. Dokázal jste před pár měsíci dokonale pohnojit případ s Cerfem, a kdybyste nebyl tak mazaný, byl byste si sám pěkně zavařil. A slečna Janet Crosbyová je mrtvá." Předklonil se, aby uštědřil další pohled dopisu. "Crosbyové byli a stále patří k velice zámožným a vlivným rodinám a já nestrpím, aby jim někdo komplikoval život. Na pět set dolarů, které vám slečna Crosbyová poslala, nemáte právní nárok. Je tedy třeba, abyste je okamžitě vrátil k celkovému jmění. Slečnu Maureen Crosbyovou koukejte nechat na pokoji. Pokud ji bude otravovat nějaký vyděrač - o čemž pochybuji - a bude potřebovat pomoc, zajde za mnou. Do těchhle záležitostí vám nic není, a jestliže zjistím, že vyvádíte nějaké skopičiny, podniknu kroky, které vám všechno otravování na hezky dlouhou dobu zatrhnou.

Chápete?"
Zakřenil jsem se na něj.
"Zapínám chápat," připustil jsem a naklonil se. "Jak velkou částkou přispívá Salzer vašemu sportovnímu fondu, Brandone?"
Tlustý, růžový a bílý obličej zfialověl jako lilek. Oči jako korunky od piva zajiskřily jako sekaný křemen.
"Varuju vás, Malloyi," zavrčel. "Moji hoši vědí, jak se postarat o takového otravu, jako jste vy. Jednou večer byste mohl někde v zastrčené uličce schytat pěknou nakládačku. Nechtě Crosbyovy a Salzera na pokoji. A teď vypadněte!"
Vstal jsem.
"A kolik z Crosbyova majetku dělá malou domů pro vás, Brandone?" zeptal jsem se. "Jak vás starý Crosby podmázl, abyste zašolíchal to zabití při autohavárce, kterou spáchala Maureen před dvěma lety? Vážení a úctyhodní? Nedejte se vysmát. Salzer je stejně vážený a úctyhodný jako vyhazovač u Delmonica. Jak je možné, že úmrtní list Macdonalda Crosbyho podepsal Salzer, felčar bez oprávnění?"
"Vypadněte!" řekl Brandon velmi tiše.
Nejméně čtyři vteřiny jsme se probodávali očima, pak jsem trhl rameny, ukázal mu záda a zamířil ke dveřím.
"Pojď, Paulo, vypadnem odsud, než se zadusím," řekl jsem a otevřel dveře. "Zapamatuj si tu krátkou průpovídku, jak si mě někdo zatáhne do uličky. Od kapitána policie je to vyhrožování stejně jako od kohokoli jiného."
Rázoval jsem dlouhou chodbou Paule v patách. Mifflin za námi našlapoval jako člověk, který v okovaných bagančatech tančí mezi vejci.
Na konci chodby nás dohonil.
"Počkejte chvíli," vybídl nás. "Pojďte sem," pravil a otevřel dveře k sobě do kanceláře.
Šli jsme, protože jak Paula, tak já jsme měli Mifflina rádi a navíc jsme ho moc potřebovali, než aby bylo dobré odepsat ho. Zavřel a opřel se o dveře. Zarudlý, povadlý obličej vyzařoval starost.
"Jedna radost, jak sis povídal s Brandonem," pronesl karatelsky. "Ty jsi cvok, Vicu. Víš moc dobře jako já, že s takovouhle křečí se nikam nedostaneš."
"Já vím," přiznal jsem, "ale ta krysa mě dohání k šílenství."
"Chtěl jsem tě varovat, ale nestihl jsem to. Měl bys ale vědět, že Brandon tě nenávidí jak osinu někde."
"Taky to vím. Ale co jsem měl dělat? Musel jsem mu tu historku vylíčit. Co má se Salzerem?"
Mifflin hodil rameny.
"Salzer s policií dost peče. Jistě, v sanatoriu vydělává balíky. Ale všechno je legální." Ztlumil hlas a pokračoval. "Kde si kruci myslíš, že přišel Brandon ke svému cadillacu? Policejní kapitán tolik nevydělává. A další věc: Maureen Crosbyová drží Brandonova kluka na studiích a Brandonově manželce platí účty u doktora. Strefil ses do Brandonových dvou největších mecenášů."
"Napadlo mě, že musí jít o něco podobného, když tak vyletěl," ušklíbl jsem se. "Hele, Time, Salzer vážně nahlásil krádež vozu?"
"Ano, sám jsem bral telefon."
"A co uděláte s tím vrahem? Něco nebo nic?"
"Jasně. Budeme po něm pátrat. Vím, co si myslíš, Vicu, ale jsi na omylu. Salzer je moc mazaný, než aby se zapletl do vraždy. Na to vem jed."
"Dobrá, jak myslíš."
"A dávej bacha. Ty řečičky o nakládačce nebyly žádná pohádka. Nebudeš první, kdo musel sklopit uši, protože ho Brandon neměl rád. Jak povídám. Bacha."
"Díky, Time. Dám si pozor, ale mě hned tak někdo nedostane."
Mifflin si hřbetem ruky přejel bambulatý nos.
"Tak jednoduché to není. Začneš se bránit a přišijou ti, že ses pral s policajty. Obviní tě z napadení veřejného činitele a teprve potom si tě hoši z města správně podají."
Poplácal jsem ho po rameni.
"Klidně spi. Já se taky nebudu bát. Ještě něco?"
Mifflin zavrtěl hlavou.
"Hlavně bacha," opakoval. Otevřel dveře, podíval se na obě strany, aby se ujistil, že v chodbě je vzduch čistý, a vyšoupl nás.
Po kamenném schodišti jsme scházeli do haly. O dvojité dveře se opírali dva tajní. Jeden z nich měl ohnivě zrzavé vlasy a obličej jako z tvarohu. Druhý byl hubený a tvářil se sveřepě jak hrouda surového železa. Oba si nás pomalu a přemýšlivě změřili a zrzek si odplivl skoro na šest metrů přesně do mosazného plivátka.
Minuli jsme je a po schodech sešli na ulici.

II.

Za městským úřadem Orchid City je úzká ulička, kterou dřív hodnostáři a úředníci, pracující na zastupitelstvu, používali jako parkoviště, a na konci uličky narazíte na Finneganův bar.
Mike Finnegan je můj dávný přítel: chlapík, s nímž je dobré se znát, protože má spojení na všechny poberty a podvraťáky, kteří se v Orchid City objeví, a pokud se někde peče nějaká levota, která zavání, určitě o ní má povědomost. Před několika lety jsem přiložil ruku k dílu, když si s Finneganem tři vazouni hodlali vyřídit nějakou menší nesrovnalost a vypíchnout mu rozbitou lahví oči. Finnegan nabyl dojmu, že nebýt mne, určitě přišel o zrak, a byl mi bláznivě vděčný.
Kromě toho, že tu člověk natrefil na užitečné informace, dalo se zde po pracovní době i hezky posedět, a protože mě napadlo, že tu najdu Kermana, zaparkoval jsem před hospůdkou a vešli jsme s Paulou dovnitř.

Bylo něco málo po jedenácté a u pultu zůstala jen hrstka pobudů. Jack Kerman si hověl u rohového stolku, před sebou rozložené noviny a láhev skotské. Zvedl hlavu a kývl na nás.
Když jsme přecházeli výčep, zatřepal jsem rukou na Finnegana a Finnegan se na mě široce usmál. V soutěži krásy nikdy neobstojí. S postavou jako gorila, obličejem natolik plným jizev a šrámů, že při vší ošklivosti byl trochu legrační, připomínal něco mezi King-Kongem a desetitunovým nákladákem.
Kerman vstal a obřadně se Paule uklonil.
"Kde by mne napadlo, že zavítáš do takovéhle putyky," pravil. "Netvrď mi, žes všechno frfňání a rozmrzelost zamkla v kanceláři do sejfu."
"Dej si pohov, Jacku," zarazil jsem ho a sedl si. "Věci se dostávají do obrátek. Než ti vypovím, co vím já, máš něco pro mě ty?"
Než stihl odpovědět, objevil se Finnegan.
"Brej večír, pane Malloyi. Brej večír, slečno."
Paula se na něho usmála.
"Ještě jednu sklenici, Miku," požádal jsem. "Pomůžu Kermanovi dorazit tu skotskou." Podíval jsem se na Paulu. "Kávu?"
Přikývla.
"A pro slečnu Bensingerovou kávu."
Když Finnegan přinesl sklenku a šálek kávy a vrátil se k baru, řekl jsem: "Poslouchám."
"Navštívil jsem Joan Parmettovou," pravil Kerman a obrátil oči v sloup. "Moc krásná; tvary darmo mluvit." Naznačil ve vzduchu bujné křivky. "Kdyby tam pořád nevystrkoval nos ten sluha, mohla se vyvinout parádní známost." Vzdychl si. "Říkám si, co ty ženské na mně tolik přitahuje?"
"Nedostatek inteligence," bleskově odpověděla Paula. "Pro ženy je změna mít občas nad mužským vrch."
"Hele, dejte už pokoj!" okřikl jsem je, když se Kerman začal pomalu zvedat a natahoval se pro láhev whisky. "Houby záleží na tom, jak vypadá. Co říkala o Janet?"
Kerman si kecl zpátky a pozoroval Paulu.
"Povídala, že když se doslechla o tom, že Janet zemřela na selhání srdce, byla ten největší divíšek na světě. Ještě dva dny před smrtí hrála Janet s Parmettovou tenis a zametla s ní kurt. To snad vypadá na nějaké srdeční potíže?"
"A dál?"
"Vyptával jsem se jí na Sherrilla. Jen tak mimochodem není ve městě. Nenašel jsem ho. Joan Parmettová prohlašuje, že Janet byla do Sherrilla bláznivé zamilovaná. Málem se od sebe nehnuli na krok. A potom, týden předtím, než umřel Macdonald Crosby, přestal k nim Sherrill chodit a zasnoubení bylo zrušeno. Navenek bez důvodu, a dokonce ani Joan, která byla s Janet velmi důvěrná, když z ní tahala rozumy, pravdu se nedověděla. Janet prohlásila, že se pohádali a že o tom nechce mluvit."
"Vylíčila ti, jaký chlapík Sherrill vlastně je?"
Kerman pokrčil rameny.
"Joan se s ním setkala jen párkrát. Tvrdí, že je fešák, nemá tušení, čím se živí, jestli má peníze nebo ne. Na Rossmore Avenue mu patří barák. Malý, ale hezký. O dům pečuje Číňanka." Vyslal ke stropu vzdušný polibek. "Taky poupátko. I když jsem z ní mnoho nevytáhl. Netuší, kdy se Sherrill vrátí. Chlápek žije na úrovni a musí vydělávat prachy. V garáži stál cadillac velký jako křižník a zahrada taky vypadala, že stála pěkný majlant. Nechybí bazén a obvyklá rozmařilá lákadla. Nic velkého, ale paráda."
"Všechno?"
Kerman přikývl.
Pověděl jsem mu stručně o tom, jak jsem navštívil Eudoru Drewovou, jak za ní přijel Velký Borec, o vraždě i o svém rozhovoru s Brandonem. Byl jedno ucho, oči čím dál větší, úplně zapomněl popíjet.
"Panenko skákavá!" vybuchl, když jsem skončil. "Jednou večer. Co teda bude? Vycouváme?"
"Nevím," řekl jsem a znovu si dolil. "Musíme vrátit peníze. Jestli to máme udělat, musíme zjistit, kdo spravuje majetek. Můžeme dát krk, že Maureen to není. Určitě se o její záležitosti stará nějaký advokát nebo právní zástupce. Možná bychom to zjistili z Crosbyovy závěti. Rád bych se podíval i na poslední vůli, kterou sepsala Janet. Chtěl bych zjistit, jestli nějakou sumu odkázala Eudoře. Jestli ne, odkud se bral Eudořin příjem. Neříkám, že nebudeme pokračovat. Neříkám, že budeme. Musíme sehnat víc faktů a pak rozhodneme. Musíme pokračovat velmi opatrně. Brandon nás může skřípnout."
"Kdybychom vrátili peníze, případ by se uzavřel," pravila Paula. "Mořit se s něčím pronic zanic nemá smysl."
"Já vím," souhlasil jsem. "Jenomže mně ten případ stejně nedá spát. A navíc se mi nelíbí poslouchat Brandonovy rozkazy." Dopil jsem a odstrčil židli. "Myslím, že je čas se zvednout. Rád bych vlezl do kanafasu."
Kerman se protáhl, zívl a vstal.
"Zrovna jsem si vzpomněl, že zítra dopoledne mám vzít Hofflinovy fakany do Hollywoodu," ušklíbl se. "Osobní doprovod při prohlídce studií Paramount. Kdyby tu nebyla možnost, že uvidím Dot Lamourovou, radši bych se pověsil. Z těch tří škvrňat mi naskakuje husí kůže."
"Dobře," řekl jsem. "Pozítří se vrátíš?"
"Jo. Jestli to přežiju."
"Já už budu mít jasno, co uděláme dál. Jestli budeme pokračovat, musíme odvést bleskovou hladkou práci. Vydržte chvíli. Hodím jen slovo s Mikem."
Přešel jsem k baru, kde Finnegan lenivě pulíroval sklenice. Starý drban s blondýnou byli zrovna na odchodu. Blondýna po mně střelila zpod namatlaných řas pohledem a mrkla. Mrkl jsem taky.

Když byli z doslechu, obrátil jsem se na Mikea. "Sleduje mě jistý chlápek, Miku. Hrana, postavou jako boxer; nabouraný nos a ucho, nosí drapový klobouk s točenou šňůrou. Kouří tenké doutníky a vypadá, že by mohl polykat rezavé hřebíky. Viděl jsi ho někdy?"
Mike přešmudlal sklenici, kterou držel v ruce, zvedl ji proti světlu a zamžoural na ni. Pak ji opatrně postavil na polici.
"Vypadá to na Bennyho Dwana. Byla by to tutovka, kdyby mu z huby táhl česnek."
"Tak blízko proti němu jsem nestál. Kdo je Benny Dwan?"
Mike vzal další sklenici, pod kohoutkem ji opláchl a začal ji leštit. Když měl odpovídat na otázky, dokázal být pěkně otravný. Nedělal to však schválně, byl prostě takový.
"Tvrdý zabiják," řekl, zamžoural na sklenici a ještě jednou ji přelízl. "Maká v Salzerově sanatoriu. Než nastoupil u Salzera, nějakou chvíli se živil jako hazardní hráč. Za násilnou loupež v roce 1938 dostal pětiletý flastr. Vypadá to, že teď seká dobrotu, ale dost pochybuju."
"Co u Salzera v sanatoriu dělá?"
Mike pokrčil rameny. "Poskoka. Myje auta, tu a tam něco na zahradě, prostě tak."
"Je to důležité, Miku. Jestli je to Dwan, má na krku vraždu."
Mike sešpulil pysky a neslyšně hvízdl. "No, bude to nejspíš on. Viděl jsem ho s tím kloboukem na hlavě."
Ještě jednou jsem mu popis velmi pečlivě a do všech podrobností zopakoval.
"Jo jo," připustil Mike. "Opravdu to vypadá, že je to on. Bez cigára ho nevidíš a frňák a pravé ucho má rozmašírované. Musí to být on."
Srdce mi lehce poskočilo.
"Díky, Miku."
Vrátil jsem se k těm dvěma, kteří mě z druhého konce místnosti sledovali.
"Mike Borce identifikoval," sdělil jsem jim. "Jmenuje se Benny Dwan a hádejte, pro koho pracuje: pro Salzera."
"Není zázrak, jak ty dokážeš věci vyšťourat?" zakřenil se Kerman. "Takže co uděláme?"
"Dáme vědět Mifflinovi," řekl jsem. "Počkejte vteřinu, ano? Zavolám mu."
Na policejním velitelství mi sdělili, že Mifflin odešel domů. Našel jsem si v seznamu domácí telefonní číslo a vytočil je. Chvíli nic, pak se na lince ozval Mifflinův hlas. Zněl ospale a navztekaně.
"U telefonu Malloy," ohlásil jsem se. "Odpusť, že tě budím, Time, ale vsadím krk, že můžu identifikovat chlápka, co odrovnal Eudoru Drewovou."
"Vážně?" zazvonil Mifflinův hlas. "Nepovídej, to je paráda. O koho jde?"
"O Bennyho Dwana. A ještě něco, Time. Je zaměstnán u Salzera. Když teď hned vyrazíš do sanatoria, rovnou mu můžeš nasadit klepeta."
Rozhostilo se dlouhé, těžké ticho. Zubil jsem se, když jsem si představil, jak se asi Mifflin tváří.
"U Salzera?" ozval se konečně. Znělo to, jako kdyby měl ústa plná horkých brambor.
"Přesně tak. U Brandonova kamarádíčka."
"Víš to určitě?"
"Ano. A navíc ti mohu spolu s Paulou potvrdit jeho totožnost. Bude nám potěšením."
"Vážně?" Do hlasu se mu vloudila nerozhodnost a muka.
"Toseví. Salzer se možná bude zlobit, ale komu kromě Brandona na Salzerovi záleží?"
"Ale kruci!" zaklel Mifflin znechuceně. "Budu muset s Brandonem hodit řeč. Do takového maléru nebudu strkat nos."
"Jen běž a promluv si s ním. Nezapomeň mu říct, že celou historku se chystám vyslepičit nočnímu redaktorovi v Heraldu. Nerad bych, aby vám Dwan proklouzl mezi prsty jen proto, že Brandon nechce svého kamarádíčka popudit."
"Nedělej to!" ječel Mifflin. "Poslouchej, Vicu, prokristovyrány netahej do toho tisk. To by s Brandonem švihlo."
"Je mi líto, ale přesně to se chystám udělat. Podej mu zprávu a vystartujte po Dwanovi, jestli nechcete, aby tisk vystartoval po vás. Zdravím tě, Time." Mifflin ještě ječel, ale já zavěsil.
Paula s Kermanem dorazili k telefonní budce a poslouchali.
"Nadzvedl jsi ho?" mnul si Kerman ruce.
"Jen jsem ho trochu vyvedl z míry. Zřejmě nejsou moc dychtiví rušit Salzerův klid." Vytočil jsem číslo, chvíli čekal, a když mužský hlas řekl: "Redakce Heraldu," požádal jsem, aby mě spojili s noční službou.
Odříkal jsem celou historku asi za dvacet minut. Do redaktora padala slova jako oběd o pěti chodech do chlápka, který týden nejedl.
"Salzer si Brandona trochu rozmazluje. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se pokusil celou záležitost spláchnout."
"Já se přičiním, aby se mu to nepovedlo," uchechtl se noční redaktor jako zloduch. "Díky, Malloyi, už dlouho jsem sháněl klacek, kterým bych tuhle krysu praštil. Nech to na mně, já se s ním vypořádám."
Zavěsil jsem a vyšel z budky.
"Něco mi říká, že jsem odpálil menší malér. Jestli se nepletu, Brandon dnes v noci nebude mít sladké sny."
"Že se nestydíš," ušklíbl se Kerman.
III.
Když pojedete po Orchid Boulevardu na sever a minete sídlo Santa Rosa, dostanete se na úzkou cestu, která vede k písečným dunám a domku, kde bydlím.
Jako místo pro život by vás dvakrát v úžas neuvedl, ale alespoň tu neslyšíte, jak sousedovi řve rádio, a když si chci zajódlovat ve vaně, nikomu to nevadí. Můj domek je čtyřpokojový bungalov z kanadské sukovité břízy se zahrádkou velkou jako kapesník, o níž se v rozumné míře stará můj filipínský pomocník Tini. Necelých sto metrů přede dveřmi se rozkládá modrý Pacifik, vzadu a po obou stranách je křovinatá džungle, písek a oblouk modrých palmiček. Je tu ticho a tak siře jako v žebrákově hrobě, ale mně se tu líbí. Žiju tu a spím víc než pět let a nelíbilo by se mi žít nebo spát někde

jinde.
Když jsem odjel z Finneganovy hospody, zamířil jsem po písečné cestě domů. Chybělo dvacet minut do půlnoci. Na obloze jako obrovský meloun svítil měsíc a ostré bílé paprsky ozařovaly křoví i písek jako světlomet. Moře vypadalo jako černé zrcadlo. Bylo horko a nezafoukal ani vánek. Kdyby byla po ruce nějaká blondýna, mohl se z noci vyklubat romantický čas.
Po cestě jsem si říkal, že zítřek nám dá zabrat. Paula slíbila, že hned jak otevřou na okresním zastupitelství, prověří závěti jak Macdonalda, tak Janet Crosbyové. Já měl v plánu navštívit ještě jednou sestru Gurneyovou. Měl jsem v úmyslu zjistit, kdo je právní zástupce Maureen Crosbyové, a prohodit s ním pár slov. Jestli to stihnu, musím sehnat další informace o Douglasu Sherrillovi. Rozhodl jsem se, že pokud se v posledních vůlích neobjeví nic zajímavého, pokud podle Maureenina advokáta bude všechno v pořádku a ukáže se, že Douglas Sherrill je čistý, vrátím pět set dolarů a případ uzavřeme. Někde vzadu v hlavě mi však seděla jistota, že ač je mi skoro jasné, že budu jen marnit čas, případ neuzavřu.
Dorazil jsem před borovou kůlnu, kterou používám jako garáž, a brodil se vyhřátým pískem, abych otevřel vrata. Vrátil jsem se do auta, zajel dovnitř, vypnul motor a zapálil si cigaretu. Čirou náhodou jsem se přitom mrkl do předního zrcátka. Všiml jsem si, jak se v měsícem zalitém křoví něco pohnulo.
Zhasil jsem zápalku, seděl bez hnutí a sledoval v zrcátku chumáč křoví. Bylo ode mne odhadem necelých padesát metrů, přesně za kufrem vozu. Houští se zavlnilo znovu, větvičky se zakomíhaly, zatřásly, a znovu klid.
Vítr nefoukal, takže křoví nemělo proč se houpat. Takhle by je nedokázal rozkmitat ani žádný pták a navíc se mi zdálo, že někdo -možná muž, možná žena, se uvnitř schovává a buď si větve rozhrnul, aby líp viděl, anebo se zakymácel a zachytil se větví, aby neupadl.
Nelíbilo se mi to. Lidé s dobrými úmysly se neschovávají do křoví. Paula mi v minulosti už mockrát vykládala, že je nebezpečné bydlet na takové samotě. Při práci si nadělám nepřátele a ne že by se nenašel nikdo, kdo by mě tu a tam nevaroval, že mě odrovná. Předklonil jsem se a vyhodil cigaretu. Tahle díra je tak zastrčená, že musí každého, kdo má zlý úmysl, zrovna svádět. Tady klidně můžete rozpoutat malou válčičku a nikdo vás neuslyší a já si s lítostí připomněl, že můj policejní speciál ráže -38 je v prádelníku.
V okamžiku, kdy jsem zhasl motor a vypnul světla, byla v garáži tma jako v ranci. Jestli ten, kdo se schovává v křoví, má něco za lubem, jeho chvíle nadejde v momentě, kdy vyjdu z garáže a v plném měsíčním světle budu chtít zavřít vrata. Při takovém nasvícení a z takové vzdálenosti budu terč, který nemůže minout.
Mám-li ukrytou ruku překvapit, musím jednat rychle. Čím déle budu sedět ve voze, tím víc znervózní a začne podezírat - pokud je to on. A když nevylezu, může začít pálit do vozu v naději, že si mě nějaký kousek olova najde, protože počítá, že je ve výhodě, a já si horoucně přál, aby nebyl.
Otevřel jsem dvířka a vyklouzl do tmy. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl celý pruh pláže, husté křoví, obrysy stromů v měsíčním světle až úděsně ostré. Objevit se v tomhle náporu bílého světla by byla šílenost a taky jsem se ji nechystal provést. Odcouval jsem a rukama přejížděl nehoblované fošny na zadní stěně. Není to tak dávno, co jsem po jednom tahu s Jackem Kermanem vjel do garáže trochu moc rychle a málem se mi podařilo druhou stranou projet ven. Věděl jsem, že prkna jsem ještě nepřibil, a napadlo mě, že teď by bylo dobré některé vyrazit a vyklouznout.
Našel jsem uvolněné prkno a snažil se ho vytrhnout. Celou tu dobu jsem z chomáče chroští nespustil oči. Nic se nepohnulo. Ať už se tam schovával kdo chtěl, ležel tam jako chcíplý pes. Fošna povolila. Zatlačil jsem ještě trochu a bokem se protáhl na mýtinu.
Za garáží byly návěje písku a houští. Přebrodil jsem se pískem a dostal se do úkrytu skoro bez hlásku, ale dech jsem tajil, div jsem se nezadusil. Na takovéhle cvičení bylo moc vedro a s bušícím srdcem jsem padl do písku, abych vymyslel, co dál.
Chytré by bylo, kdyby se mi podařilo nepozorovaně odplížit k zadnímu vchodu do baráku, vlézt dovnitř a vytáhnout z prádelníku osmatřicítku. Kdybych ji měl, určitě bych si dokázal s čímkoli poradit. A rána, vystřelená z okna v ložnici, které je jen pár metrů od remízku, kde se někdo schovává, by určitě toho umíněnce vyhnala.
Jediná vada na kráse tohoto nápadu byla, že když jsem až dosud z garáže nevyšel, ten, kdo se schovává, si nejspíš myslí, že jsem ho zmerčil, a může ke mně vyrazit, aby mě odřízl. Naopak si třeba myslí, že jsem pořád ještě v garáži a bojím se vystrčit hlavu, a on si jenom v klidu počká.
Pomalu jsem vstal, hlavu stále mezi rameny, a tiše se začal plížit k bungalovu, opatrně, krytý křovím. Vycházelo to, dokud tu byly keře, ale po deseti metrech zela k druhému remízku asi pětimetrová mezera. Prostor vypadal úděsně holý a měsíc jako by zaměřil světlo právě tam. Sem už nepadal ani stín od garáže. Ten, kdo se schovává v křoví, mě ve chvíli, kdy budu otevřeným prostorem přebíhat, musí uvidět. Ještě kousek jsem popolezl na okraj mýtiny, zarazil se a pátral mezi větvemi. Jediné, co mě mohlo v novém postavení utěšit, bylo, že jsem vzdálenost, která se prostírala mezi chumáčem křoví a mou maličkostí, značně natáhl. Místo padesáti metrů jsem teď byl nějakých sto dvacet metrů daleko a zasáhnout tak velký pohyblivý terč, jako jsem já, na tuto vzdálenost chtělo opravdu zkušeného střelce. Rozhodl jsem se riskovat.
Sundal jsem klobouk, vzal jej za krempu a vyhodil jej do vzduchu směrem ke křovisku s nadějí, že odpoutám pozornost. Ještě než klobouk padl do písku, skočil jsem a vyrazil.
Jedna věc je pádit po pevné zemi, ale něco úplně jiného je, když se vám nohy až po kotníky boří do volného písku. Drápal jsem se dopředu jak to šlo, ale nohy zůstávaly trčet skoro pořád na stejném místě. Kdyby se můj klobouk nepřičinil a neplachtil tak hezky v měsíčním světle, byl ze mne nebožtík.
Padl jsem na všechny čtyři, přikrčil se a snažil se skrýt. Pokojnou klidnou noc rozrazil výstřel z pistole. Kulka mi jako rozdrážděný sršeň zasvištěla těsně nad hlavou. Víc než parádní rána. Skrčil jsem nohy a kotrmelcem se překulil za další křovisko. Zbraň štěkla znovu a včelička mi vycákla písek do obličeje.

Byl jsem zrovna tak klidný jako stará dáma, která má v domě zloděje. Lilo ze mne, klel jsem, hrabal se dál, hledal lepší úkryt, prodíral se křovím a dupal v písku jako prchající dinosaurus. Znovu se ozval výstřel a tentokrát mi kulka olízla hřbet ruky, roztrhla kůži a spálila ji, jako kdybych se dotkl rozžhaveného pohrabáče. Přitiskl jsem se k zemi, sotva jsem popadal dech, držel jsem si ruku a neviděl víc než kořeny, větve a ostrou pouštní trávu.
Kdyby si Buffalo Bill vzal do hlavy, že si mne vezme na mušku, nemohl jsem mu líp nahrát. Musím jít dál. Zdálo se, že bungalov je pořád ještě strašně daleko, ale bylo možné schovat se tam, a proto jsem se co možná bez hluku, v dobré víře, že se tam dostanu, pořád snažil. Už jsem nesměl spoléhat na náhodu. Ať je tam kdo je, je to dobrý střelec. Málem mě dostal i na tu dálku, a to už je co říct. Nezpanikařil jsem, ale stál na mně ledový pot a srdce mi tlouklo jako buchar.
Po čtyřech jsem se plížil pískem, jak nejrychleji to šlo, tiše. Když jsem zvládl asi patnáct metrů, zaslechl jsem, jak šustí tráva, a pak najednou praskla suchá větvička. Ztuhl jsem, nastražil uši, zatajil dech, nervy mi hrály, jako když mne po páteři šimrají pavouci nožky. Znovu zašustila tráva a pak jemně zašelestil písek, přelévající se blizoučko, zatraceně blizoučko. Přitiskl jsem se k zemi ještě víc, div jsem se nezavrtal do písku, a vlasy na krku se mi zježily.
Kousek ode mne se znovu pohnul keř, lupla další větvička, pak ticho. Tyčil se přímo nade mnou, a když jsem se zaposlouchal, měl jsem pocit, že slyším, jak oddychuje.
Nezbývalo mi nic než vyčkat, takže jsem čekal. Minuty ubíhaly. Možná uhádl, že je těsně u mne, a proto čekal, kdy se prozradím, aby na mě kápl. Byl jsem ochoten čekat takhle třeba do rána, ale po chvíli, která mi připadala jako celá věčnost, se posunul, a tentokrát kousek dál. Stále jsem ležel bez hnutí. Slyšel jsem každý krok, když se soukal od keře ke keři a hledal mě. Velice pomalu, velmi opatrně jsem se zvedl na všechny čtyři. Po centimetrech jsem zvedal hlavu, až se mi podařilo vyhlédnout prořídlým proutím. A uviděl jsem ho. Borec! S drapovým kloboukem na hlavě, ramena jako vrata do stodoly, rozpláclý nos a natržené ucho se v měsíčním svitu tyčil v celé kráse. Byl ode mne sotva třicet metrů, v ruce kolt pětačtyřicet. Napůl byl otočený zády a očima jezdil v houští, které jsem měl po pravé ruce. Mít pistoli, bylo by stejně snadné odpicnout ho jako králíka. Jenomže pistoli jsem neměl a nemohl jsem dělat víc než hlídat ho a doufat, že zmizí.
Nehýbal se, zůstal napjatý, ruku s koltem připravenou. Pak se otočil a nabral směr přímo na mě, asi čirou náhodou, ale jakoby v přesvědčení, že jestli mě chce najít, teď jde správně.
Znovu na mně vyrazil pot. Deset kroků a zašlápne mě. Přitiskl jsem se co nejvíc k zemi, poslouchal, jak se obezřele blíží, srdce mi bušilo a zuby zaťaté, sotva jsem dýchal.
Zastavil se metr ode mne. V křoví jsem viděl tlustá lýtka v kalhotách. Kdybych mu tak mohl šlohnout revolver . . .
Otočil se tak, že byl ke mně zády. Skočil jsem po něm. Ruce, mozek, skok, vše se soustředilo na zbraň. Rukama jsem ho chňapl za silné zápěstí a ramenem ho nabral do prsou, že zavrávoral. Poděšeně vykvikl: směsice zuřivosti a leknutí.
Zkroutil jsem mu zápěstí, obrátil prsty a drapl zbraň. Zlomek vteřiny jsem byl pánem situace. To, jak jsem se na něj vrhl, a bolest v prstech, když jsem se mu snažil násilím vyrvat zbraň, ho na chvilku ochromily. Ale jakmile jsem se revolveru zmocnil, probudil se. Rukou mé praštil do krku, pěkná rána hranou pěsti, jaká by zarazila šestipalcový hřebík do dubu.
Vletěl jsem do křoví, revolveru se držel jako klíště a snažil se prstem nahmatat spoušť, ale do momentu, kdy mi ho křuskou vyrazil, jsem úspěch neslavil. Zbraň odplachtila do houští. Dobrá. Když ji nemám já, nemá ji ani on.
Prodíral se křovím a razil si ke mně cestu hlava nehlava. Jenomže před tímhle stepním porostem klobouk dolů. Nemá rád, když ho někdo ničí, a tak se stalo, že Borec si párkrát skočil, až brnkl o kořen a natáhl se jak široký, tak dlouhý.
Poskytl mi čas, abych se narovnal a vyrazil k mýtině. Jestli se máme porvat, nemusí mi podrážet nohy kdejaký drn, remízek či kořen. Tenhle chlápek je daleko větší váha než já a když praští, je to, jako když vás kopne mezek, ještě doteď jsem se z té rány do krku nevzpamatoval. Jediná cesta, jak se s ním pustit do křížku, je rozdat si to s ním na místě, kde máte kam uhnout a znovu zaútočit.
Uběhlo sotva pár vteřin a už znovu stál na nohou a nic mu nebylo. Dohonil mě, když mě přestala krýt poslední houština. První ráně jsem uhnul, a když se rozmáchl znovu, praštil jsem ho do nosu, ale chytil jsem přitom ránu do hlavy, až mi zuby cvakly.
Když znovu vyrazil, měsíc mu naplno osvítil obličej: studená, krutá, vražedná maska; tvář muže, který má v úmyslu zabít a nic a nikdo ho nezastaví. Uskočil jsem, získal odstup a praštil ho do zmrzačeného ucha, až se zapotácel, což mi dodalo sebedůvěry. Pravda, je možná jako hora, ale může taky nějakou koupit a rána bolí. Zavrčel, nahrbil se, potřásl hlavou a ruce mu vypálily se zahnutými prsty jako paňáty. Nečekal jsem, až se mu dostanu do spárů, ale vyrazil jsem jako mlátička pěstmi. Jenomže tentokrát jsem se mu do ciferníku nestrefil. Chňapl mne za klopy a přitáhl k sobě.
Vyrazil jsem kolenem, ale na tenhle druh boje byl příliš zvyklý, spořádaně uhnul a já mu koleno napasoval jen do stehna. Když jsem ho lechtal pod žebry, vyjel mi rukou po krku. Zamručel a prsty se mi jako ocelovými háky zaťal do ohryzku.
V tu chvíli jsem se do něj vážně obul. Věděl jsem, že jakmile mě vyšachuje, je se mnou ámen, a pokud ho nesetřesu, aby mi přestal mačkat hrdlo, za chvíli mne má na lopatě. Začal jsem mu mlátit do žeber, ale pořád mě držel, až jsem mu napral prsty do očí.
Ostře zavyl, pustil mne a zavrávoral. Pověsil jsem se na něj a držel ho. Kryl si oči a dal do sebe mydlit hlava nehlava. Neměl na vybranou a já ho nakonec srazil na kolena. Už nemělo smysl otloukat si pěsti, takže jsem přestal a čekal, až se zmátoří. Trhaně lapal po dechu. Pokoušel se vstát, ale marná lásky snaha. S hekáním se opřel o ruce, že se vyhrabe, a právě na tenhle moment jsem čekal. Načasoval jsem se a ve chvíli, kdy se hrabal z písku, jsem mu ubalil jednu přesně pod bradu. Překotil se, žuchl sebou, zahrabal v písku jako zraněná veverka, znovu se pokusil vstát, upadl a rozmázl se.
Sklonil jsem se k němu. Byl nadobro vyřízený, a když jsem viděl, jak mu z koutků očí teče krev, bylo mi ho líto. Nechtěl jsem mu tak ošklivě ublížit, ale šlo o život, buď já, nebo on, a alespoň jsem ho nezabil.
Sehnul jsem se a vytáhl kožený pásek, který měl kolem pasu, převrátil ho a svázal mu vzadu ruce. Vytáhl jsem svůj opasek a omotal mu jej kolem kotníků.

Byl moc těžký, abych ho unesl, a chtěl jsem si zavolat a dostat se k pistoli. Myslel jsem, že než se vrátím, v klidu to přežije, a otočil jsem se a pelášil k domu.
Chvilku trvalo, než jsem Mifflina znovu vzbudil. Tentokrát vyváděl jako rozzuřený sršeň, kterého jste zasáhli plácačkou na mouchy.
"Klid, klid," chlácholil jsem ho. "Mám tu Dwana."
"Dwana?" Zuřivost se mu z hlasu vytratila. "U sebe?"
"Jo. Přijeď. Vezmi s sebou kluky a antona. Taky bych se dneska docela rád vyspal."
"Dwana! Brandon ale říkal ..."
"Brandon ať sejde vycpat!" vybafl jsem. "Přijeď a koukej ho zhaftnout."
"Nevzrušuj se," řekl Mifflin neutěšeně. "Už jedu."
Když jsem pokládal sluchátko, někde v dunách třeskl výstřel. Dvěma skoky jsem byl ve vedlejším pokoji a osmatřicítku uloženou v prádelníku jsem třímal v ruce. U zadního vchodu jsem byl dřív, než ozvěna výstřelu odumřela.
Nevystavoval jsem se ve svitu měsíce. Postával jsem ve stínu verandy, nic jsem neviděl, nic neslyšel, byla ve mně malá dušička.
Pak někde za skupinkou palmiček zachrchlal motor a s ukalupírovaným řazením se rozjelo auto.
Se zvednutou pistolí jsem se proplížil po schodech z verandy na pěšinu do zahrádky a na měsícem ozářený pruh pláže.
Vrčení odjíždějícího auta se ztrácelo, ztrácelo, až zaniklo docela.
Došel jsem k Bennymu Dwanovi a zastavil se nad ním. Někdo ho z těsné blízkosti zastřelil. Kulka mu roztříštila lebku a u zmrzačeného ucha mu ožehla vlasy. Vypadal jako opuštěný člověk, který by mouše neublížil. Taky vypadal jako jasná mrtvola.
IV.
Když jsem otevřel dveře s neprůhledným sklem, na nichž stálo velkými zlatými písmeny SLUŽBY VŠEHO DRUHU a v dolním rohu menšími typy: Výkonný (provozní) ředitel: Victor Malloy, drobná plavovláska, která měla v předpokoji na starosti hovory, se na mne plaše usmála.
"Dobré jitro, pane Malloyi," řekla a předvedla mi zoubky. Měla krátký nosík a byla přítulná jako štěně. Měli jste pocit, že stačí podrbat ji za uchem a začne vrtět ocáskem. Roztomilé stvoření. Bylo jí osmnáct a měla dvě velké lásky: mne a Binga Crosbyho.
U psacích stolů seděla dvě další děvčátka, rovněž blondýny a rovněž štěňata, usmívaly se jako andělíčci a také řekly: "Dobré ráno, pane Malloyi."
Pan Malloy zkontroloval harém a usoudil, že ráno je jak malované.
"Slečna Bensingerová šla na okresní úřad. Přijde možná trochu později," vysvětlila mi plavovláska od telefonu.
"Díky, Trixy. Budu v kanceláři. Až dorazí, řekněte, že s ní chci mluvit."
Přikývla a vyslala ke mně pohled, který bych si jistým způsobem vyložil, kdyby jí bylo o trochu víc a kdyby nebyla můj zaměstnanec, a klidně bych se natahoval k telefonu přes její židli.
Vstoupil jsem do kanceláře a zavřel dveře. Hodiny na stole ukazovaly, že je pět minut po desáté, což je na skleničku moc brzy, i když jsem na ni měl chuť. Chvilku jsem odolával, ale pak jsem usoudil, že láhev neví, kolik je hodin, takže jsem ji vydoloval z přihrádky u stolu a krápět, takovou stydlivou kapku jsem si nalil. Pak jsem se usadil, zapálil cigaretu a přehrabal ranní poštu, ale nic mě nechytilo. Shrnul jsem dopisy zpátky do košíčku a přenechal je Paulině pozornosti, dal jsem nohy na stůl a zavřel oči. Po minulé noci jsem byl trochu jetý.
Kolem hlavy mi líně kroužila masařka. Obě písařky vedle klapaly do stroje. Trixy se mořila s kolíky. Zmohla mne dřímota.
Před tři čtvrtě na jedenáct jsem sebou trhl. Vzbudil mě Paulin hlas v sousední místnosti. Než se otevřely dveře a byla uvnitř, nestačil jsem sundat nohy ani si přitáhnout poštu.
"Á, tady jsi," vítal jsem ji co nejradostněji. "Pojď dál."
"Když už musíš v kanceláři chrnět, mohl bys to aspoň zkusit bez chrápání?" pravila, přitáhla si židli a posadila se. "Narušuješ pracovní morálku zaměstnanců."
"Tu už mají léta narušenou," zakřenil jsem se. "Spal jsem na dnešek jen dvě hodiny. Dnes ráno jsem unavený stařec a musí se se mnou nakládat jemně."
Chladnýma hnědýma očima spočinula na modřině, kterou jsem měl na lícní kosti, a obočí jí trochu povyjelo.
"Malér?"
"Menší rozruch." Vyprávěl jsem jí o návštěvě Bennyho Dwana.
"Je mrtvý?" užasla. "Kdo ho zastřelil?"
"Určitě to nevím, ale jistý nápad bych měl." Znovu jsem se ulebedil s nohama na stole. "Poldové přijeli deset minut po tom, co jsem telefonoval Mifflinovi, ale Mifflin s nimi nebyl. Pamatuješ si ty dva policajty, co jsme na ně narazili na velitelství: jeden zrzek a ten druhý, co vypadal jako ostrý hoch? Přijeli ti dva. Seržant MacGraw, to je ten zrzek, a seržant Hartsell. Roztomilý párek dokonale vycválaných, nenápadných rošťáků, kterým se od pondělka do neděle obloukem vyhneš. Vůbec si nelámali hlavu utajit, jak jim Dwanova smrt hraje do noty. Pochopitelně. Tím, že vypustil duši, vyšachoval Salzera. Teď Salzerovi stačí prohlásit, že Dwan u něj už nepracuje. Proč mu Dwan ukradl auto, zabil Eudoru a pokoušel se odrovnat i mne, musí přece objasnit policie. Vsadím se, že to nikdy neobjasní."
"Zmiňoval ses, že tušíš, kdo Dwana zabil."
"Ano. Když ti dva Dwana odvezli, trochu jsem se porozhlédl a pátral po nějaké stopě. Přijeli v policejním voze, který má na gumách kosočtverečný vzorek. V písku za domem jsem našel otisky stejného vzorku. Počítám, že přijeli hned zvečera, aby si na mě trochu posvítili, a představení, se šťastným koncem pro mne, které jsme jim s Dwanem předvedli, sledovali z první lóže. A když jsem Dwana srovnal a nechal svázaného ležet, neodolali. Když jsem telefonoval Mifflinovi, přikradli se k Dwanovi a odpráskli ho."

"Chceš říct, že dva policisti ..." nakousla Paula a vytřeštila oči.
"Jen si spočti, jak se tím všechno zjednoduší," vysvětlil jsem. "Zkus se vžít do jejich role. Je tu chlápek hledaný pro vraždu, a ten, jakmile se dostane před soud, skoro jistě rozváže. S největší pravděpodobností může o Salzerovi napovídat spoustu věcí, o jakých by si lidi s chutí početli v novinách. Brandon je Salzerův kamarád. Je něco moudřejšího než vpálit Dwanovi kulku do hlavy a ušetřit náklady za soudní řízení a nevyvolat nespokojenost Brandonova kamarádíčka? Jednoduché, ne? Mohu se samozřejmě mýlit, ale dost pochybuju. Jenomže nakonec s tím stejně nic nenaděláme, takže to hoďme za hlavu a pusťme se do bohulibějšího díla. Vidělas Crosbyovy závěti?"
Paula přikývla.
"Janet poslední vůli nenapsala. Crosby odkázal tři čtvrtiny majetku jí a čtvrtinu Maureen. Janet byla očividně miláček. V případě, že by Janet skonala, měla Maureen zdědit veškerý majetek za podmínky, že se bude slušně chovat. Jakmile by se však jen jednou zapletla do nějakého skandálu, o němž by psaly noviny, mělo celé jmění připadnout Výzkumnému ústavu v Orchid City a Maureen by dostávala jen tisíc dolarů ročně. Vykonavateli Crosbyovy závěti jsou Glynn a Coppley, mají kanceláře u nás ve třetím patře. Polovina kapitálu je vázána, s druhou polovinou smí Maureen za předpokladu, že bude sekat dobrotu, volně hospodařit."
"Co lepšího by si vyděrač mohl přát," ušklíbl jsem se. "Jeden chybný krok, nějaký gauner se o něm doslechne a může ji ždímat, dokud zbude poslední kapka. Vyjít s tisícem dolarů ročně asi nebude velká legrace, co?"
Paula pokrčila rameny.
"Spoustě děvčat nic jiného nezbývá."
"Jistě, ale taky nejsou milionářské dcerky." Nahmátl jsem perořízek a začal dloubat do pijáku. "Takže Janet poslední vůli nezanechala. To znamená, že Eudoře nic neodkázala. Kde tedy Eudora brala peníze?" Zvedl jsem oči a zamyšleně je upřel na Paulu. "Co když věděla, že se Maureen léčí z drogové závislosti? Co když jí Maureen platila za mlčení? Jenom nápad. Pak se objevím já a Eudoru napadne, že by mohla z Maureen vyrazit něco navíc. Řekne mi, abych přišel v devět, a telefonicky se spojí s Maureen nebo s někým, kdo ji zastupuje, což může být třeba doktor Salzer. Po pravdě by to měl být doktor Salzer. Řekne třeba: ‚Nahrajte mi nějakou sumičku nebo promluvím.' Salzer pošle Dwana, aby ji srovnal. Místo toho, nebo naopak podle rozkazu, ji Dwan zprovodí ze světa. Co ty na to?"
"Hlavu a patu to má," připustila Paula pochybovačně. "Ale jsou to jen dohady."
"Správně. Dohady. A mně se taky dvakrát nelíbí." Napíchl jsem piják ještě třikrát a teprve pak jsem pokračoval. "Myslím, že bych si měl raději ještě jednou promluvit se sestrou Gurneyovou. Hele, Paulo, ve dne má vždycky volno. Zavolala bys do ošetřovatelské asociace a zkusila sehnat její soukromou adresu? Něco jim nakukej. Třeba ti ji dají."
Když odešla vedle, využil jsem samoty, cvrnkl si ještě kapku z láhve a znovu si zapálil. Nejdřív sestra Gurneyová, říkal jsem si, a potom Glynn a Coppley.
Paula se za chviličku vrátila a na pobodaný piják mi pohodila papírek.
"Byt 246, Hollywood Avenue 3882," řekla. "Věděl jsi, že patří do Salzerova osazenstva?"
"Vážně?" Odstrčil jsem židli. "Vidíš, jak málo člověk ví. Jsme zase u Salzera, že ano?" Přistrčil jsem jí podnos s poštou. "Nic zvláštního tam není. Se vším si snadno poradíš."
"Skvělá zpráva." Zvedla podnos. "Pojedeš v případu dál?"
"Ještě nevím. Povím ti odpoledne." Popadl jsem klobouk. "Ozvu se."
Cesta na Hollywood Avenue mi zabrala půl hodiny. V dopoledním provozu se na Centre Avenue posunujete jako slimák, ale já nikam nespěchal.
Ukázalo se, že číslo 3882 na Hollywood Avenue je šestipatrový barák v bloku, který byl slepen nakvap se zřetelem na rychlé zbohatnutí, ale nikoli s ohledem na alespoň trochu pohodlí pro zákazníka. Vstupní hala byla ponurá a oprýskaná. Do výtahu se snadno vešly tři osoby, pokud se namačkaly jako sardinky. Nakřivo k jedné straně visela na zdi plechová cedulka s vybledlým stručným nápisem "Správce" a ručičkou ukazující do suterénu.
Nastoupil jsem do výtahu, zabouchl ten pekáč a zmáčkl knoflík označený Druhé patro. Výtah se s vrzáním rozjel, jako by tvrdě překonával nechuť vůbec se zvednout, a s heknutím si o dvě poschodí výš zase kecl. Pochodoval jsem dlouhou chodbou obklopenou na obou stranách řadou zašlých, omšelých dveří. Když se mi zdálo, že jsem urazil nejmíň půl kilometru, dorazil jsem k bytu číslo 246, na konec slepé uličky, kde už byl jen jeden byt naproti. Zatlačil jsem palcem na zvonek, opřel se o zeď a vydoloval cigaretu. Zvažoval jsem, zda sestra Gurneyová ještě vyspává. Vážil jsem, jestli ji potěší, že mě zas vidí, a doufal jsem, že ano.
Čekal jsem dost dlouho, než jsem slyšel, že se něco hnulo, a pak se otevřely dveře. Sestra Gurneyová vypadala ještě zajímavěji než ve stejnokroji. Měla na sobě cosi jako dlouhý župánek od kolen dolů otevřený. Byla celá naboso.
"Ale nazdárek," zašvitořila. "Chcete jít dál?"
"Nevzpírám se."
Ustoupila.
"Kde jste sehnal adresu?" ptala se, když mě vedla do malého obýváku. "To je překvapení."
"Viďte?" prohodil jsem a odhodil klobouk na židli. "Vypadáte, že jsem vás zaskočil."
Zasmála se.
"Náhodou jsem se koukala z okna a viděla vás, jak jdete. Takže jsem měla kdy se vzpamatovat. Jak jste zjistil, kde bydlím?"
"Zavolal jsem na ošetřovatelskou asociaci. Chtěla jste si lehnout?"
"Hmhm, ale nevyháním vás."
"Vlezte si do postele, já si sednu na pelest a budu vás držet za ruku."
Potřásla hlavou.
"Blbost. Dáme si skleničku. Máte za lubem něco zvláštního, nebo jste jen tak společensky zaskočil?"

Uvelebil jsem se v křesle.
"Půl na půl, i když ten společenský aspekt je výraznější. Nechtějte na mně, abych míchal pití. Cítím se pod psa. Poslední noc jsem nezamhouřil oko."
"S kýmpak jste flámoval?"
"Úplně vedle." S potěšením jsem zvedl sklenici a přiťukl si.
Přešla k pohovce a posadila se. Župánek se jí rozevřel. Než si jej přitáhla, leccos mi neuniklo.
"Víte, že jsem si myslela, že vás už nikdy neuvidím?" prohodila a držela skleničku s whisky a ledem tak, aby si o ni mohla zlehka opírat bradu. "Myslela jsem, že patříte k těm hvězdám, co přijdou jednou a pak Sbohem a šáteček."
"Já? Sbohem a šáteček? Kdepak, to jste se příšerně spletla. Já patřím k těm vytrvalým, věrným, co se drží ženy jako klíště."
"Vsadím se, že jen do té doby, než se okouká," píchla trochu jedovatě. "Namíchala jsem whisky dobře?"
"Skvěle." Natáhl jsem nohy a zívl. Byl jsem tak na dně, že bych si nejraději zalezl do nory jako jezevec a zůstal tam. "Jak dlouho počítáte, že budete ošetřovat slečnu Crosbyovou?"
Vysypal jsem to jakoby mimochodem, ale okamžitě mě probodla překvapeným ostrým pohledem.
"Ošetřovatelky o pacientech nikdy nemluví," odrazila mě a ucucla si ze sklenky.
"Pokud k tomu nemají vážný důvod," ujistil jsem ji. "Vážně, nechtěla byste změnit místo? Mohl bych vám nějaké opatřit."
"Jestli! Současná práce mě k smrti otravuje; když vlastně nemáte do čeho píchnout, jen blázen by tomu říkal práce."
"Ano, jistě. Člověk se musí něčím zabývat."
Potřásla hlavou a chystala se navázat, ale pak si to rozmyslela.
Čekal jsem.
"A čím se zabýváte vy?" zeptala se. "Potřebujete, aby o vás někdo pečoval?"
"Po ničem jiném netoužím. Ale nejde o mě. Jde o mého přítele. Je chabrus na plíce a shání roztomilou ošetřovatelku, aby ho trochu rozveselila. Je v pěkném balíku. Kdybyste chtěla, můžu ztratit slovo."
Zamračeně nabídku přemílala, pak zavrtěla hlavou.
"To nejde. Ráda bych, ale jsou tu jisté komplikace."
"Nenapadlo mě, že by mohly být komplikace. Ošetřovatelská asociace si s nimi přece poradí."
"Nejsem zaměstnaná u asociace."
"Tím lépe, ne? Pokud jste na volné noze ..."
"Mám smlouvu s doktorem Salzerem. Patří mu léčebna na Foothill Boulevardu. Možná jste o ní slyšel."
Přikývl jsem.
"Doktor Salzer Maureen léčí?"
"Ano. Alespoň si to myslím. Na návštěvy ovšem nechodí."
"Kdo tedy - nějaký asistent?"
"Nikdo."
"To je ale divné, nezdá se vám?"
"Trochu moc se vyptáváte, nezdá se vám?"
Usmál jsem se.
"Jsem zvědavý chlapec. Maureen na tom není tak bledě, aby k ní musel lékař?"
Vrhla na mne pohled.
"Mezi námi, já nevím. Nikdy jsem ji neviděla."
Narovnal jsem se tak prudce, až jsem vyšplíchl whisky.
"Vy jste ji nikdy neviděla? Jak to myslíte? Ošetřujete ji přece, ne?"
"Nejspíš bych vám to neměla vykládat, ale lámu si s tím hlavu a někomu se musím svěřit. Slibte mi, že nic neřeknete."
"Proč bych měl žalovat? Vážně tvrdíte, že jste Maureen Crosbyovou nikdy neviděla?"
"Přesně. Sestra Flemmingová mě do pokoje, kde Maureen leží, jaktěživo nepustila. Mám za úkol vyprovodit všechny návštěvy, ale protože se jaktěživo žádná návštěva neobjeví, jsem tam vlastně pro kočku."
"A co tedy v noci děláte?"
"Nic. Přespávám tam. Kdyby zazvonil telefon, mám ho zvednout. Ale nikdy nezazvoní."
"Určitě jste se do Maureenina pokoje mrkla, když byla sestra Flemmingová pryč, ne?"
"Nekoukla, protože je pořád zamčeno. Vsadím se, že Maureen v domě vůbec není."
"Kde by byla?" chtivě jsem se předklonil a už jsem se nesnažil tvářit, že o nic nejde.
"Jestli Flemmingová nelže, mohla by být Maureen v sanatoriu."
"A jaká je verze sestry Flemmingové?"
"Už jsem vám to povídala: léčí se z drogové závislosti."
"Jestli je v sanatoriu, proč celé to divadlo? Proč rovnou nepřiznat, že tam je? Proč najímat dvě ošetřovatelky a hrát komedii s pacientovým pokojem?"
"Kdybych to věděla, bráško, řekla bych ti to," ujistila mě sestra Gurneyová a vylízla zbytek ve sklenici. "Je strašná legrace, že když se my dva sejdem, vždycky se dostane na přetřes Maureen Crosbyová."
"Jen chvíli," ohradil jsem se, vstal a přešel k otomanu, kde seděla. "Existuje důvod, proč byste nemohla od Salzera odejít?"
"Mám smlouvu na dva roky. Nemůžu odejít."
Prošel jsem se jí prsty po koleně.
"Co je Salzer za chlapa? Slyšel jsem, že je šarlatán."

Pleskla mě přes ruku.
"V klidu. Možná nemá k šarlatánovi daleko, ale kurýruje jenom tlusťochy. Trochu je potrápí hladem a pak zkásne. Na to nepotřebujete kdovíkolik diplomů."
Má ruka šátralka jí znovu zabloudila na koleno.
"Máte dojem, že byste mohla být chytrá hodná holčička a zjistit, jestli Maureen v sanatoriu je?" přeptal jsem se a pokusil se o poněkud složitější manévr.
Znovu mě pleskla přes ruku, tentokrát pořádně.
"Jsme tam, kde jsme byli - zase Maureen."
Šolíchal jsem si hřbet ruky.
"Praštila jste mě pořádně."
Uchichtla se.
"Kdybyste vypadal jako já, taky byste se naučil rozdávat rány."
U dveří zadrnčel zvonek, dlouhé, pronikavé zazvonění.
"Neotvírejte," zaškemral jsem. "O Maureen už nepadne ani slovíčko."
"Neblázněte." Zhoupla dlouhé nohy z otomanu. "To je poslíček z krámu."
"Copak má, čím bych se nemohl pochlubit já?"
"Předvedu vám, až se vrátím. Nehodlám pro vaše potěšení umřít hlady."
Vyšla z pokoje a zavřela dveře. Chytil jsem příležitost za pačesy a osvěžil si obsah sklenky, pak jsem se natáhl.
Všechno, co mi napovídala, bylo nesmírně zajímavé. Neudržovaná zahrada, Číňani, co si hráli v kostky, řidič ožižlávající klacík, sluha s cigárem, všechno jasně potvrzovalo, že Maureen v Crestways nebydlí. Kde tedy je? V sanatoriu? Snaží se ji vyléčit ze závislosti na drogách? Sestra Flemmingová by to měla vědět. Určitě to ví i doktor Jonathan Salzer. Možná to věděli Benny Dwan a Eudora. Třeba to vědí i v advokátní společnosti Glynn a Coppley, a pokud to nevědí, nechtějí to vědět. Začínal se mi rýsovat způsob, jak celou záležitost přehodit na finanční bázi. Zabloudil jsem v mysli k Brandonovi. Kdyby mě Glynn a Coppley podrželi, Brandon by si sotva dovolil vystrkovat rohy. Glynn a Coppley jsou nejlepší, nejdražší a nejuznávanější právní zástupci v Kalifornii. Mají pobočky v San Francisku, Hollywoodu, New Yorku a Londýně. Nepatří k lidem, kteří by si nechali líbit, aby jim nějaký policajtský překrucovač paragrafů jako Brandon komplikoval život. Když si zamanou, mají dostatek vlivu, aby s ním hladce zametli.
Zavřel jsem oči a představoval si, jaká by to byla paráda, kdyby Brandon vyletěl a velitelem policie se stal nějaký hodný, poctivý kapitán jako Mifflin. Oč líp by se mi spolupracovalo a nikdo by mi ne-vyhrožoval nakládačkou.
Pak se mi zazdálo divné, co že trvá sestře Gurneyové tak dlouho, když si má převzít jen nějaký sýr a možná kousek másla, a zamračeně jsem se posadil. Neslyšel jsem ji mluvit. Neslyšel jsem nic. Postavil jsem sklenici a zvedl se. Přešel jsem pokoj, otevřel dveře a nakoukl do předsíně. Dveře do bytu byly dokořán, ale nikde nikdo. Vyhlédl jsem do chodby. Tupě na mě čučely jen dveře protějšího bytu. Stáhl jsem se do předsíně. Třeba si jen odskočila kamsi, napadlo mě a vrátil jsem se do pokoje. Seděl jsem, čekal, čím dál tím víc jak na trní, po pěti minutách jsem dopil a vypravil se znovu ke dveřím.
Někde v bytě zavrčela a blafla lednička a já div nevyletěl z kůže. Zavolal jsem "Hej!", ale nikdo mi neodpověděl. Tiše jako kočka jsem otevřel dveře naproti obýváku a rozhlédl se po místnosti, která zřejmě sloužila jako ložnice. Nebyla tam. Podíval jsem se dokonce pod postel. Vlezl jsem do koupelny a do kuchyně a do pokojíku, kde asi přespávaly návštěvy. Po sestře Gurneyové ani vidu. Vrátil jsem se do obýváku, ale ani tam jsem ji nenašel. Začínalo mi svítat, že se z bytu vytratila, a zamířil jsem k hlavním dveřím, protáhl se předsíní, octl se na chodbě. Podíval jsem se vpravo vlevo. Zíraly na mne kamenné tváře dveří. Nikde se nic nepohnulo, nic se nešustlo; jen dvě řady dveří, napohled kilometr ošuntělé tapety, pár zaprášených oken, jimiž pronikalo světlo, ale po sestře Gurneyové ani památky.
V.
Z malého obýváku jsem tupě zíral na střechu zaparkovaného buicku.
Bosá nemohla utéci nikam daleko, říkal jsem si. Pokud ... a přeskočil jsem v myšlenkách k Eudoře Drewové, znovu se mi vybavil obrázek, jak ležela roztažená na posteli a šála se jí zařezávala do krku.
Chvíli jsem nerozhodně stál. Co můžu dělat, nemám se čeho chytit. Zazvoní zvonek. Vysvětlí, že je to hokynář. Odejde do předsíně. Zmizí. Ani výkřik, ani kapka krve, vůbec nic.
Jenomže něco jsem udělat musel, a proto jsem vyšel na chodbu a podíval se na dveře protějšího bytu. Nic mi neříkaly. Přešel jsem k nim a zmáčkl zvonek. Dveře se otevřely téměř vzápětí, jako by žena, kterou jsem měl proti sobě, na zazvonění čekala.
Byla malá a vypasená, měla bílé vlasy a kulatý obličej s jemnou pletí, v němž stály za povšimnutí jen jasné, trochu ospalé pomněnkové oči. Hádal jsem jí něco kolem padesátky, a když se usmála, předvedla velké, od pohledu neživé bílé zuby, jaké nenarostou. Měla na sobě bezové sáčko a sukni, za kterou musela vypláznout hromadu peněz, a přece na ní neupraveně visela. V baculaté ruce držela papírový sáček.
"Dobré ráno," oslnila mne kňafáky.
Až jsem se lekl. Na takovou macatou maminu, která vypadala, jako když se právě vrátila z výpravy po nákupech a chystá se vařit oběd, jsem nebyl připraven.
"Odpusťte, že obtěžuju," řekl jsem a smekl. "Hledám ošetřovatelku slečnu Gurneyovou." Máchl jsem k otevřeným dveřím vzadu. "Bydlí tady, ne?"
Vypasená dáma zaštrachala v pytlíku a vytáhla švestku. Zblízka ji prozkoumala, oči jí v lívancovité tváři podezíravě rejdily. Uspokojená si šoupla slívu do úst. Nemohl jsem z ní oči odtrhnout.
"To bydlí," zahuhňala. "Jo, bydlí." Zvedla napůl zavřenou ruku, způsobně vyplivla pecku do dlaně a hodila ji do sáčku. "Chcete švestku?"

Prohlásil jsem, že o švestky dvakrát nestojím, a poděkoval jsem.
"Měl byste je jíst, jsou zdravé," řekla, zachrastila pytlíkem a vylovila další. Tentokrát však slíva v prověrce neobstála, madam ji hodila zpátky a vyhledala jinou, která se jí líbila víc.
"Neviděla jste ji, viďte?" zeptal jsem se a sledoval, jak se švestka dostává do lisu mezi zuby.
"Koho jsem měla vidět?"
"Sestru Gurneyovou, chtěl jsem ji navštívit a našel jsem otevřené dveře. Když jsem zvonil, neukázala se."
Kousala švestku a v tupém obličeji nezasvitla ani jiskřička. Když se zbavila další pecky, pravila: "Měl byste jíst švestky. Nemáte nejlepší barvu. Já sním kilo denně."
Podle toho, jak vypadala, nejedla jenom švestky.
"Možná, že se na ně časem taky dám," odpověděl jsem trpělivě. "Není sestra Gurneyová náhodou u vás?"
Vrátila se v myšlenkách k papírovému pytlíku a pak jako by v ní hrklo. "Co jste říkal?"
Kdykoli potkám takovouhle ženu, jsem nekonečně, nekonečně rád, že jsem se neoženil.
"Sestra Gurneyová." Měl jsem pocit, že za chvíli začnu rozkládat rukama, jako když se chci domluvit s cizincem. "Ta, co bydlí naproti. Ptal jsem se, jestli náhodou není u vás."
Modré oči se rozšířily.
"Sestra Gurneyová?"
"Správně."
"Tady u mne?"
Zhluboka jsem se nadechl.
"Ano. Není náhodou u vás, že ne?"
"Co by tu dělala?"
Cítil jsem, jak mi v uších buší krev.
"Abyste rozuměla, dveře do bytu má otevřené. A doma zřejmě není. Myslel jsem si, jestli k vám nezaskočila na kus řeči."
V dohledu se objevila nová švestka. Uhnul jsem očima. Pohled na to, jak raťafáky šmelcují takovou hromadu ovoce, mi začínal ničit duševní rovnováhu.
"Ale ne. Nebyla tu."
Dobrá, alespoň krůček kupředu.
"Nevíte, kde by mohla být?"
Vyplula pecka a spadla do pytlíku. Tupý, prázdný lívanec se bolestivě stáhl. Přemýšlela. Dalo se poznat, jak jí to v hlavě šroubuje, stejně jako když si dáte práci a stihnete vysledovat, jak leze šnek.
"Jestli není - v koupelně," řekla nakonec. "Chvíli bych počkala a zazvonila znovu."
V tunelu blbosti křísla jiskra.
"Není tam, díval jsem se."
Chystala se rafnout do další švestky. Rozmyslela si to a sjela mě káravým pohledem.
"To není moc slušné."
Sundal jsem si klobouk a prohrábl si vlasy. Ještě chvíli a polezu po zdi.
"Napřed jsem zaklepal," ucedil jsem. "Když není u vás, vrátím se a zkusím to ještě jednou."
Stále přemýšlela. Bolestný výraz jí z obličeje nezmizel.
"Vím, co bych na vašem místě udělala."
Nebylo těžké to uhádnout, ale mlčel jsem. Zdálo se mi, že je ochotna jednu mi vrazit i za slušné pozdravení.
"Povídejte," řekl jsem.
"Šla bych dolů a stavila se u domovníka. Je to strašně ochotný chlapík." A pak tomu nasadila korunu. "Vážně nechcete švestku?"
"Vážně ne. Děkuju. Zajdu za správcem, jak jste říkala. Odpusťte, že jsem vás tak dlouho zdržel."
"Ale, rádo se stalo," řekla s úsměvem.
Dal jsem se na ústup, a když zavírala dveře, strčila si do tunelu, kterému říkala ústa, další slívu.
Sjel jsem výtahem do haly a po tmavém zaprášeném schodišti jsem sešel do suterénu. U paty schodů na mě koukaly dveře s jedinou cedulkou: Správce. Zvedl jsem ruku a zaklepal. Zjevil se vetchý dědek s dlouhým tenkým krkem, navlečený do ošuntělých štruksáků. Bylo mu sto let, tvářil se otráveně a čpěla z něj whisky a kouř.
Lhostejně na mne mžoural a ze zahleněného starého krku vyrazilo jen: "Co je?"
Zdálo se mi, že dokud ho nedostanu z letargie, moc platný mi nebude. Bylo vidět, že jen málokdy vyleze na denní světlo a setkat se s nějakým člověkem se mu taky často nepodaří. S Rip Van Winklem by mohli tvořit vynikající podnikatelský tým, kdyby se o všechno postaral Winkle. Jen tak, určitě jenom tak.
Předklonil jsem se a chytil ho prstem za kapsičku.
"Poslyšte, příteli," vypálil jsem jako nejdrsnější orchidský policajt. "Zkuste se probudit. Potřebuju, abyste trochu spolupracoval." A trochu jsem s ním zatřepal. "Byt 246 - co vám to říká?"
Ohryzek mu dvakrát poskočil. Podruhé jsem měl dojem, že už se neobjeví, ale náhodou se to povedlo - opravdu jen taktak.
"O co jde?" zamrkal. "Co je s bytem 246?"
"Ptám se já. Dveře jsou dokořán, uvnitř nikdo. A tady se dostáváte do hry vy, kamaráde. Měl byste vědět, když někde zůstanou dveře dokořán."
"Slečna Gurneyová je nahoře," řekl schlíple. "Touhle dobou je vždycky doma."
"Jenomže tentokrát ne. Pojďte, příteli, hezky se tam spolu podíváme."

Šel za mnou pokorně jako ovečka. Když jsme jeli výtahem, malomyslně řekl: "Vždycky to byla taková slušná dívčina. Co po ní chce policie?"
"Řekl jsem snad, že ji hledá policie?" zakabonil jsem se na něj. "Chci jenom vědět, proč jsou dveře otevřené, když tam není."
"Třeba šla ven a zapomněla zamknout," prohlásil, když si všechno nechal projít hlavou. Viděl jsem, jak ho ten nápad rozradostnil.
"A jsme u toho," řekl jsem, když výtah naposledy zaskřípěl. Byl jsem rád, že z něj vylezu. Nevypadal, že by měl sílu unést jednoho, natož dva lidi. "Viděl jste ji odcházet?"
Řekl, že ji neviděl odcházet.
"Byl byste ji viděl, kdyby šla ven?"
"Ano," zamrkal a ohryzek mu zase několikrát poskočil. "Vidím z cimry přímo na vchod."
"Jste si jistý, že v posledních deseti minutách nevyšla?"
Ne, tím si nemohl být jist. Zrovna si chystal oběd.
Šli jsme chodbou až na konec, kde měla apartmá sestra Gurneyová. Prošli jsme všechny místnosti, ale ani teď se nikde neobjevila.
"Není tady," pravil jsem. "Jak jinak mohla opustit budovu, když nepoužila hlavní vchod?"
Chvíli čučel do zdi, pak prohlásil, že jiný vchod neexistuje.
Ukázal jsem na protější byt.
"Kdo je ta tlusťoška, co tak miluje slívy?"
Tentokrát mu ohryzek zapadl nadobro.
"Slívy?" opakoval a couvl. Určitě si myslel, že mi přeskočilo.
"Jo, kdo je to?"
Střelil pohledem na dveře bytu číslo 244, zamžikal a upřel na mě vyděšený pohled.
"Tady, pane?"
"Jo."
Zavrtěl hlavou.
"Tam nikdo nebydlí. Byt je k pronajmutí."
Cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz. Odstrčil jsem ho a zapíchl palec na tlačítko zvonku. Slyšel jsem, jak zvonek drnčí, ale nic se nedělo. Nikdo nepřišel otevřít.
"Máte univerzál?"
Zaštrachal v kapse, vytáhl klíč a podal mi jej.
"Ale tam nikdo není, pane," přesvědčoval mě. "Kvartýr je už několik týdnů prázdný."
Odemkl jsem, strčil do dveří a octl se v předsíni stejné, jakou má sestra Gurneyová. Proletěl jsem z místnosti do místnosti. Byt byl prázdný a pustý, jako kdyby se po něm prošel Ali Baba a čtyřicet jeho kumpánů.
Okénko v koupelně vedlo k požárnímu schodišti. Rozrazil jsem okno a vyklonil se. Ulička pod námi vedla na Skyline Avenue. Pro silného chlapa žádný problém, aby po schodišti děvče snesl a nacpal je do přistaveného auta.
Když jsem se vyklonil víc, uviděl jsem na železném stupínku pecku ze švestky. Škoda, že ji nespolkla. Mohla se zadávit.
Kapitola třetí
I.
Byly doby, kdy jsem si hrdě myslel, že pracuju v dokonale vybavené, vkusně a důstojně zařízené luxusní kanceláři. Upřímně řečeno, vyhodili jsme s Paulou hromadu těžce vydělaných peněz za psací stůl, koberec a knihovny. Od místního umělce, který se podle toho, jaké nasadil ceny, pokládal za starého mistra, jsme pořídili pár originálních akvarelů. Mistr možná ke klasikům patřil, ale zatím to bylo přísně střežené tajemství. To všechno však bylo ještě dřív, nežli jsem měl možnost podívat se do jiných kanceláří v našem komplexu. Některé byly hezčí než ta moje, jiné ne, ale ty, co jsem viděl, se mnou ještě nikdy tak nezacloumaly, abych tu svou změnil, dokud jsem nevstoupil do kanceláře prezidenta advokátní kanceláře Glynn a Coppley pana Manfreda Willeta. Pak jsem na první pohled poznal, že musím ještě hezkou hromádku dolarů našetřit, než si budu moci dělat naději na nějakou luxusní úroveň. Vedle jeho kanceláře vypadala ta moje jako brloh ve východní části.
Místnost byla rozlehlá, s vysokým stropem a dubovým obložením. Psací stůl, dost velký na to, aby se na něm dal hrát kulečník, stál naproti dveřím, za ním tři skoro ke stropu vysoká okna. U krbu, který mohl klidně sloužit jako schovávačka pro menšího slona, stálo nějakých pět pohovek a obří komoda. Koberec na míru byl hustý, že ho mohli stříhat sekačkou na trávu. Na krbové římse a porůznu v celé místnosti na stolcích se předváděl výběr nefritových sošek. Psací náčiní bylo z jakostního stříbra, jež s láskou opatrováno a neustále pulírováno se krásně blyštilo. Sluneční svit tlumily matně bílé žaluzie. Teplotu upravovala tichounká klimatizace. Dvojitá okna, zvukotěsné zdi a čalouněné dveře zajišťovaly absolutní ticho. Kdyby člověku v téhle kanceláři zakručelo v žaludku, prásklo by to, jako když pětituna vyklopí náklad štěrku.
Manfred Willet seděl za obřím stolem v čalouněné otáčecí židli a kouřil silné oválné cigáro se zlatým náustkem. Willet byl vysoký, vazba, asi pětačtyřicátník. Tmavé vlasy trochu prokvetlé, hladce oholený a nápadně líbivý obličej opálením soupeřil s mahagonovou deskou stolu. Nad oblekem londýnského střihu by leckterá filmová hvězda zezelenala závistí a límeček u košile měl tak neposkvrněný a bělostný jako první sněženku zjara.
Nechal mě mluvit. Šedozelené oči se od umné stříbrné psací soupravy na stole neodtrhly. Seděl bez hnutí. Mahagonová tvář byla bez výrazu, prázdná jako díra ve zdi.
Začal jsem tím, že jsem mu ukázal dopis Janet Crosbyové, pak jsem mu vylíčil návštěvu v Crestways, popsal mu, jak to tam vypadá, sdělil mu, že Maureen podle všeho stůně, že Janet dva dny předtím, než ji sklátila endokarditida, hrála

tenis. Zmínil jsem se o doktoru Bewleym a o tom, jak mé Benny Dwan, zaměstnanec doktora Salzera, sledoval. Krátce jsem mu vylíčil svou návštěvu u Eudory Drewové, jak se tam objevil Dwan a uškrtil ji. Svěřil jsem mu obrázek rozhovoru, který jsem měl s policejním kapitánem Brandonem, i to, jak mě varoval, pokud od Salzera a Maureen Crosbyové nedám ruce pryč. Jako na okraj jsem poznamenal, že Brandon nad nimi drží ochrannou ruku a proč. Popsal jsem mu, jak se mě Dwan pokoušel zastřelit a jak ho někdo, kdo řídil auto s kosočtverečným vzorkem na pneumatikách, dorazil. Sdělil jsem mu, že právě takový vzorek mají na pneumatikách seržanti MacGraw a Hartsell. Pokračoval jsem vylíčením návštěvy v bytě sestry Gurneyové, vyprávěl jsem i o vypasené dámě, která se cpala švestkami, a o tom, jak sestra Gurneyová zmizela. Bylo to dlouhé povídání a zabralo spoustu času, ale nijak mě nepopoháněl ani nepřerušoval a nechtěl, abych vynechával podrobnosti. Seděl s očima upřenýma na psací soupravu, nehybně jako rytina z bible, a já měl dojem, že si nic nenechá uniknout, že vnímá i nejmenší podrobnosti a za nečitelnou, nevýraznou mahagonovou tváří mu velice, velice bystře srotí mozek.
"A to je všechno," skončil jsem a předklonil se, abych si do popelníku na stole odklepl cigaretu. "Myslel jsem, že jakožto správce majetku byste to měl vědět. Brandon mi nařídil, abych pět set dolarů vrátil." Vytáhl jsem peněženku, vysázel peníze na stůl a bez váhání k němu prstem bankovky popostrčil. "Stručně řečeno, v tuhle chvíli se mne to přestává týkat. Naopak byste mohl usoudit, že je nutné vyšetřovat dál, takže pokud k tomuto závěru dojdete, velmi rád se práce ujmu. Upřímně řečeno, pane Willete, celá ta situace mě zajímá."
Upřel na mě oči a bez mrknutí na mne zíral. Vteřiny odtikávaly. Nebyl jsem si jistý, že mě vidí. Dozajista přemýšlel.
"Je to zvláštní historka," ozval se náhle. "Kdybych neznal pověst vaší firmy, asi bych jí těžko uvěřil. Vyřešil jste pro některé mé klienty zapeklité záležitosti a slyšel jsem o vás jen samou chválu. Všechno, co jste mi tu říkal, zakládá podle mého soudu důvod k vyšetřování a velmi by mne potěšilo, kdybyste se ho ujal." Odstrčil židli a vstal. "Vyšetřování však musí být vedeno zcela tajně a navenek nesmí mít ani nejmenší spojitost s naší společností. Budeme připraveni zaplatit váš honorář, ale bude to jen tichá dohoda. Jsme v obtížném postavení. Dokud se nepřesvědčíme, že něco není v pořádku, i když to tak bude vypadat, nemáme právo zasahovat do záležitostí slečny Crosbyové. Jakmile zjistíte, že slečna Crosbyová vskutku má s těmito podivnými událostmi jakousi spojitost, pak nebude problém zveřejnit je. Ale dřív ne."
"To mi moc nepomůže," zdůraznil jsem. "Spoléhal jsem, že ustřihnete Brandona, aby mě neotravoval."
Zablesklo se mu v očích, ale ujistil mne: "Jsem přesvědčen, že si s Brandonem poradíte beze mne. Kdybyste se přece do nějakého maléru dostal, vždycky se mnou můžete počítat jako s právním zástupcem. Kdyby došlo k napadení, s potěšením vás budu obhajovat bez nároku na palmáre."
"Ohromné," řekl jsem sarkasticky. "V tom čase už budu mít zlámaná žebra."
Nevypadal, že by si tím měl lámat hlavu.
"Nepochybuji, že do účtů zahrnujete i výši osobního rizika," prohodil, jako by se nechumelilo. "Konečně práce jako ta vaše riskantní
je."
Pokrčil jsem rameny. Výška honoráře určitě vyletí až do stropu, řekl jsem si.
"Dobrá. Mohu tedy pokračovat?"
Začal rázovat po kanceláři, ruce za zády, hlavu skloněnou, a mračil se na koberec.
"Ach ano. Chci, abyste pokračoval."
"Rád bych vám položil ještě několik otázek," řekl jsem a zapálil si novou cigaretu. "Kdy jste naposled viděl Maureen Crosbyovou?"
"Na Janetiné pohřbu. Od té doby ne. Správa jejího majetku je velice jednoduchá. Kdykoli potřebuji něco podepsat, pošlu jí poštou dopis. Nebylo proč se s ní setkat."
"Neslyšel jste ani, že je nemocná?"
Zavrtěl hlavou. Ne, nemá ponětí, že by stonala.
"Nezarazilo vás, že smrt Macdonalda Crosbyho byla vysvětlena jako nehoda?" vypálil jsem.
Takovou otázku nečekal a ostře mě sjel očima.
"Nerozumím vám. Samozřejmě, že šlo o nehodu."
"Nemohla to být sebevražda?"
"Proč by proboha Crosby páchal sebevraždu?"
"Třeba jen podle vás."
"Když se chce zastřelit někdo, kdo vlastní revolver, a Crosby revolver vlastnil, nevybere si pušku. Puška někdy selže."
"Ovlivnilo by výši majetku, kdyby byl spáchal sebevraždu?"
"Ovšem, ano." V očích mu zasvítil neklid. "Měl životní pojistku na jeden a půl miliónu dolarů. S klauzulí, že v případě sebevraždy nárok odpadá."
"Kdo získal peníze z pojistného?"
"Dost dobře nechápu, kam míříte." Vrátil se ke stolu a znovu se usadil. "Nechtěl byste mi to vysvětlit?"
"Připadá mi divné, že úmrtní list podepsal člověk bez lékařského diplomu - Salzer. Koroner i Brandon museli dát zvláštní souhlas. Snažím se namluvit si, že na Crosbyově smrti není nic nekalého. Ale připusťme, že spáchal sebevraždu. V tom případě by se jmění smrsklo o jeden a půl miliónu dolarů. Ale kdyby se milý, roztomilý šarlatán, jeden bezúhonný koroner a kapitán policie dohodli, že všechno nastrojí jako nehodu, taky by to šlo, ne?"
"Vyslovit takovou myšlenku je krutě nebezpečné. Salzer nemá diplom?"
"Ne. Komu připadla pojistka?"
"Zdědila ji Janet a po její smrti Maureen."
"Takže Maureen teď má volných jeden a půl miliónu, nemýlím se?"

"Ano. Pokoušel jsem se Janet přemluvit, aby je investovala, ale chtěla je mít raději pohotově v bance. Jako hotovost je zdědila Maureen."
"A jak to vypadá dnes? Jsou pořád uložené?"
"Co já vím, ano. Nemám důvod kontrolovat jí účet."
"A mohl byste?"
Hodnou chvíli mě upřeně sledoval.
"Snad. Ale nevím, proč bych to dělal."
"Třeba by bylo dobré vědět, kolik na úctě zbylo." Kývl jsem směrem, kde na stole ležel dopis od Janet. "Šlo o vydírání. A jestli bylo třeba zavřít pusu Franklinu Lesswaysovi, to je koroner, a Brandonovi, může se stát, že tam moc nezůstalo. Byl bych rád, kdybyste to mohl zjistit."
"Dobře. Uvidím, co se dá dělat." Zamyšleně si promnul bradu. "Kdyby se ukázalo, že máte pravdu, možná bych mohl proti Salzerovi podniknout jisté kroky. Nemá oprávnění podepisovat zprávu o smrti, ale zatím bych s tím na veřejnost nechodil. Očividně není pochyb, že výstřel vyšel náhodně a smrt byla neštěstí. Pojišťovna se ne-zpěčovala."
"Proč taky, jestli jim Brandon s koronerem podstrčili úmrtní list. Já mám dojem, že Salzer jak Brandona, tak koronera drží finančně nad vodou. Co vy víte o Lesswaysovi?"
Willet se ušklíbl.
"Ten se koupit dá. Má hezky pošramocenou pověst."
"A Janet Crosbyovou jste znal dobře?"
Zavrtěl hlavou.
"Dvakrát třikrát jsem se s ní setkal, víckrát ne."
"Nenapadlo vás, že má slabé srdce?"
"Ne, ale to dnes nic neznamená. Spousta lidí má slabé srdce. A příznaky se vždycky neukáží."
"Jenomže takoví lidé nelítají dva dny před smrtí po tenisovém kurtu."
Poznal jsem, že začíná být nervózní.
"Na co narážíte?"
"Na nic. Jenom konstatuju fakt. Mně se verze o srdeční slabosti moc nezamlouvá."
Když se na mě mlčky díval, ticho v kanceláři bylo tak těžké, že by dokázalo stáhnout ke dnu válečnou loď.
"Chcete naznačit . . ." nakousl, ale odmlčel se.
"Zatím ne," uklidnil jsem ho. "Ale i toto bychom měli mít na paměti."
Bylo mi jasné, že je mu všechno proti srsti.
"Co kdybychom to zatím nechali plavat," navrhl jsem. "Soustřeďme se na Maureen Crosbyovou. Podle toho, jak vypadá vila, a podle toho, co jsem slyšel od sestry Gurneyové, docházím k závěru, že Maureen v Crestways vůbec nebydlí. A když není tam - kde je?"
"Ano," připustil. "To je hlavní."
"Je v Salzerově sanatoriu? Nenapadá vás, že ji tam věznÍ?"
Div nevyletěl z křesla.
"Nepopouštíte moc uzdu fantazii? Minulý týden mi psala."
"To nic neznamená. Proč vám psala?"
"Žádal jsem, aby podepsala nějaké listiny. Vrátila mi je s podpisem a s poznámkou, že děkuje za vyřízení."
"Z Crestways?"
"Na dopisním papíře byla adresa Crestways."
"Jenomže to pořád nedokazuje, že ji někdo nedrží jako vězně, že ne? Netvrdím, že ji drží pod zámkem, ale je to opět jedna věc, kterou bychom měli mít na paměti."
"O tom se můžeme velmi rychle přesvědčit," řekl ostře. "Napíšu jí a požádám, aby mne navštívila. Nějaký problém, který je třeba probrat osobně, už vymyslím."
"Ano. To je skvělý nápad. Povíte mi, jak to dopadlo? Možná by nebylo od věci, kdybych se jí pověsil na paty, až odtud bude odcházet, a vypátral, kam míří."
"Dám vám vědět."
Vstal jsem.
"To by podle mne mohlo být všechno. Nezapomenete si prověřit v bance stav účtu?"
"Pokusím se. Ale opatrně, Malloyi. Nestojím o žádné průšvihy ve stylu bumerangu. Chápejte."
"Dám pozor."
"Co uděláte teď?"
"Musím vypátrat, jak dopadla sestra Gurneyová. Moc se mi to děvče líbilo. Jestli žije, musím ji najít."
Když jsem odcházel, už nevypadal jako biblická rytina. Vypadal jako velmi ustaraný, rozrušený advokát ve středním věku. Aspoň se ukázalo, že je taky člověk.
II.
Dozorčí seržant u stolku mi sdělil, že Mifflin je sám a že můžu jít nahoru. Nadějně na mně visel očima a já věděl, že čeká, že mu předhodím jméno koně, který s největší pravděpodobností vyhraje zítřejší dostih, ale já měl v hlavě jiné starosti.
Vyběhl jsem po schodech. Na jednom odpočívadle jsem div nevrazil do zrzavého seržanta MacGrawa.
"Ale, zase náš Udatný Pátrač," zavrčel. "Copak tě žere dneska?"
Podíval jsem se mu do tvrdých očiček, a co jsem viděl, se mi vůbec nelíbilo. Tenhle chlap se vyžívá v tom, když může někomu působit bolest: jeden z těch policajtů, co se dobrovolně přihlásí, když je třeba někoho zmáčknout, udělají to a panečku s jakou láskou.

"Nic mě nežere," odsekl jsem. "Ale budu se na vás ještě chvíli koukat a začne."
"Hlavička - co?" vycenil zažloutlé krátké zuby. "Dej si majzla, Udatný Pátrači. Máme tě v merku."
"Do té chvíle, než mi proženete kulku hlavou." Otočil jsem se, rychle se kolem něho protáhl a zamířil po chodbě k Mifflinově kanceláři.
Než jsem zvedl ruku, že zaklepám, ohlédl jsem se přes rameno. MacGraw stál u schodů a sledoval mě. Tvářil se dosti vyjeveně, čučel s otevřenou pusou. Když se naše pohledy setkaly, otočil se a zamířil po schodech dolů.
Když jsem vstoupil do kanceláře, Mifflin zamračeně zvedl hlavu.
"Zase ty. Proboha živého, nelez za mnou pořád. Brandon to nemá rád."
Přitáhl jsem si židli s rovným opěradlem a sedl si.
"Připomeň mi, že až si najdu chvíli, měl bych nad tím zaplakat. Jsem tu úředně. Jestli se to Brandonovi nelíbí, ať si skočí do moře."
"O jakou záležitost jde?" zeptal se Mifflin. Popojel kousek od stolu a chlupaté pracky položil na desku.
"Jedna z ošetřovatelek, které pečují o slečnu Crosbyovou, zmizela," pravil jsem. "Brandona by to mělo zajímat, protože tahle sestra pracovala pro Salzera."
"Zmizela?" přeskočil Mifflinovi hlas. "Jak to myslíš - zmizela?"
Vylíčil jsem mu, jak jsem sestru Gurneyovou navštívil, jak u vchodu zazněl zvonek, ona šla otevřít, ale už se nevrátila. Podrobně jsem mu popsal vypasenou dámu z protějšího bytu, řekl jsem mu o pecce na požárním schodišti a jak jednoduché by bylo pro středního siláka snést sestru Gurneyovou po žebříku až k přistavenému autu.
"Chm, to mě tedy podrž," odfrkl Mifflin a prohrábl si prsty kštici černých vlasů. "Není to ani dva roky, co se ztratila jiná Salzerova ošetřovatelka. Nikdy jsme ji nenašli."
"A pátrali jste po ní?"
"No jo, Vicu, nemusíš být hned takový," odsekl zlostně. "Samozřejmě jsme po ní pátrali, ale nenašli jsme ji. Salzer vypovídal, že podle jeho názoru utekla, protože se chtěla vdát. Její otec nebyl snoubencem nijak nadšený nebo co."
"Ohlásil Salzer, že sestru Gurneyovou pohřešuje?"
Mifflin zavrtěl hlavou.
"Ještě to nemohl stihnout, nezdá se ti? Navíc ji třeba posedl nějaký nápad a šla si jej vyřídit. K tomu, že odešla z bytu, může existovat tisíc důvodů."
"Bez punčoch a bez bot zrovna uprostřed rozhovoru? Nedej se vysmát. Jde o únos a ty to víš."
"Zajdu tam a promluvím si s domovníkem. Ty se radši drž zpátky. Brandonovi řeknu, že jsem dostal echo od správce."
Pokrčil jsem rameny.
"Alespoň něco. Ale zajímá mě ten druhý případ. Kdo byla ta ošetřovatelka?"
Mifflin trochu zaváhal, pak vstal a přešel k jedné z tisíce přihrádek.
"Jmenovala se Anona Freedlanderová," řekl, prohrábl řadu svazků, jeden vytáhl a hodil na stůl. "Moc údajů nemáme. Otcem je George Freedlander. Bydlí v California Street 257, San Francisco. Zmizela loni 15. května. Hlášení Brandonovi podával Salzer. Freedlander se k nám taky dostavil a podle něho dcera utekla s přítelem, s jakýmsi mládencem, který se jmenoval Jack Brett. Sloužil u námořnictva. Pár týdnů předtím, než Anona zmizela, dezertoval. Brandon prohlásil, že s pátráním se nemusíme přetrhnout. Nepřetrhli jsme se."
"Objevili jste Bretta?"
"Ne."
"Říkám si, jak usilovně asi budete pátrat po sestře Gurneyové."
"Napřed nás někdo musí přesvědčit, že byla unesena. Na tvoje pobídky Brandon nedá. Bude záležet, co Salzer."
"Tohle zatracené město zřejmě tancuje tak, jak Salzer píská."
"Ale Vicu, to nemyslíš vážně."
Vstal jsem.
"Najdi ji, Time, nebo to roztočím. Ta holka se mi líbila."
"Jenom klid, jestli zmizela, najdeme ji. Víš určitě, že ten kůň Morous je v pořádku? Nerad bych pět dolarů vyhodil oknem."
"Na Morouse se vykašli, mysli na sestru Gurneyovou," poradil jsem mu a vypochodoval z kanceláře.
Vrátil jsem se do Orchid Buildings. V kanceláři na mě čekala Paula.
"Jedeme dál," oznámil jsem a usadil se za stolem. "Byl jsem za Willetem a Willet bude vyšetřování financovat, ale chce, aby firma zůstala hezky pod pokličkou."
"Že si ale troufá," neodpustila si Paula. "Počítá, že všechna rizika na sebe vezmeš ty."
"Zřejmě se chystá vysolit něco navrch," zakřenil jsem se. Vyprávěl jsem jí o tom, jak jsem navštívil policejní velitelství. "Zřejmě se stalo dobrým zvykem, že Salzerovy ošetřovatelky mizí. Všimla sis data? 15. května: den, kdy umřela Janet. Nikdo mi nevymluví, že tohle zmizení nesouvisí s Janetinou smrtí."
Paula si mě zamyšleně prohlížela. "Myslíš, že Janet zavraždili, viď?"
Zapálil jsem si, a než jsem odpověděl, obřadně jsem položil sirku do popelníku.
"Myslím, že je to možné. Motiv by byl: celá ta hora peněz. Určitě nezemřela na srdeční kolaps. Mimochodem, kromě jiných jedů způsobí srdeční kolaps třeba arzén. Určitě není problém oklamat takového dědka, jako je Bewley."
"Ale nevíš to určitě!" namítla Paula. "Netvrdíš, že Maureen sestru zavraždila?"
"Pohnutka je jako řemen. Kromě toho, že by získala jmění ve výši dvou miliónů dolarů, byla tu i ta malá sumička z pojistného. Netvrdím, že to udělala, ale takový balík peněz je velké pokušení, i kdyby člověku neseděl za krkem vyděrač. A co víc, nedal bych hlavu na špalek ani za to, že sám Crosby nebyl zavražděn. Jestliže ta rána vyšla náhodou, proč Salzer nezavolal na podepsání úmrtního listu někoho, jako je Bewley? Proč jej podepsal sám? Musel

umlčet jak koronera Lesswayse, tak nejspíš i Brandona. Byla to buď sebevražda, nebo vražda. Jsem ochoten se vsadit, že o nešťastnou náhodu nešlo ani omylem. A jak zdůraznil Willet, člověk, který vlastní revolver, se stěží zastřelí puškou: takže zbývá vražda."
"Děláš ukvapené závěry," pravila ostře Paula. "To je tvá velká chyba, Vicu. Vždycky hádáš z křišťálové koule."
Mrkl jsem na ni.
"Ale víš, jak mě to baví?"
III.
Když si chci odpočinout, dávám dohromady skládačky. Paula mi je nosí od jednoho beznohého hrdiny, za kterým občas zajde do nemocnice. Obstarává mu nádražní vývěsky a mládenec z nich vyřezává skládačky. Je strašně složité dát je dohromady a některá mi trvá taky celý měsíc. Jakmile ji složím, dám ji do nemocnice a Paulin kamarád mi pošle další.
Za dlouhý čas, co skládačky sestavuju, mi zkušenost řekla, že úplně prťavý a na první pohled zcela bezvýznamný kousek je velice často klíčem k celému obrazu, a proto se vždycky snažím právě takový vyhledat nejdřív. Stejně pátrám vždycky po bezvýznamné malichernosti, která zdánlivě s případem nijak nesouvisí, ale velice často je tomu právě naopak.
Už hodinu jsem posedával v kanceláři a dumal. Bylo pět minut po sedmé. Kancelář už byla na noc zavřená. Zůstala tu se mnou jen láhev whisky.
Znovu jsem přejel sloupec poznámek, který vypadal náramně, ale k velkému užitku nebyl. Když jsem pročítal seznam pravděpodobných stop, zarazil jsem se u jména Douglase Sherrilla. Proč, ptal jsem se, Janet týden před smrtí Macdonalda Crosbyho tak zničehonic zrušila zasnoubení? Nezdálo se, že by tento fakt s případem nějak souvisel, ale co člověk ví. Dokavad nezjistím, proč bylo zasnoubení zrušeno, nemůžu nic tvrdit. Kdo by mi to mohl říct? To se ví, že Douglas Sherrill, ale jestli nechci vyložit karty, vypravit se za ním nemůžu, a já v tuhle chvíli karty vyložit nechtěl. Takže kdo jiný? Znovu jsem nahlédl do poznámek. Možná Crosbyův sluha John Stevens. Usoudil jsem, že není tak špatný nápad trochu si na Stevense posvítit. Jestli se ukáže, že je na něj spolehnutí, možná by se vyplatilo udělat si z něj spojence. Martha Bendixová říkala, že teď pracuje pro Gregoryho Wainwrighta. Co můžeš udělat hned, neodkládej, pomyslel jsem si a vyhledal v seznamu Wainwrightovo číslo. Vytočil jsem je a po druhém nebo třetím zazvonění se ozval majestátní hlas: "Rezidence pana Wainwrighta."
"Mluvím s panem Johnem Stevensem?" položil jsem otázku.
Chvíli bylo ticho, pak se hlas obezřetně ozval: "U telefonu. S kým mluvím, prosím?"
"Jmenuju se Malloy. Pane Stevensi, byl bych moc rád, kdybych si s vámi mohl popovídat o jedné velmi důležité a soukromé záležitosti. Souvisí s rodinou Crosbyů. Mohli bychom se večer sejít?"
Znovu ticho.
"Nerozumím vám." Mluvil se mnou starý člověk s dobrým vychováním, jehož nejspíš nestačilo ťuknout. "Bohužel vás neznám."
"O Službách všeho druhu jste možná slyšel."
Ano, o Službách všeho druhu slyšel.
"Jsem šéf," řekl jsem. "Je pro mne velice důležité promluvit si s vámi o Crosbyových."
"Nemyslím, že jsem oprávněn hovořit s vámi o svém bývalém zaměstnavateli," řekl odměřeně. "Lituji."
"Nic se nestane, když mě vyslechnete. A až vám vysvětlím situaci, možná budete mít pocit, že mi přece jen můžete na některé otázky odpovědět. Když ne, svět se nezboří."
Tentokrát byla odmlka delší.
"Tedy, snad bych se s vámi mohl sejít, ale nemohu slíbit . . ."
"Výborně, pane Stevensi. Na rohu Jeffersonovy a Felmanovy je kavárnička. Můžeme se sejít tam. V kolik by vám to vyhovovalo?"
Pravil, že tam bude v devět.
"Já budu ten chlapík, co si nechá klobouk na hlavě a bude číst Evening Herald."
Prohlásil, že si mě najde, a zavěsil.
Od schůzky mne dělily dvě hodiny a rozhodl jsem se, že čekání strávím u Finnegana. Chvíli mi trvalo, než jsem uzamkl kancelář. Když jsem otáčel klíči, zavíral sejf, zatahoval okna, přemýšlel jsem o sestře Gurneyové. Kdo ji unesl, proč, žije? Myšlenky k ničemu nevedly, ale zneklidňovaly mne. Stále zamyšlený jsem přešel do přední kanceláře, rozhlédl se, abych se ujistil, že místnost je na noc dobře uklizená, přešel jsem ke dveřím, vyšel do chodby a zamkl za sebou.
Všiml jsem si, že na konci chodby se o zeď vedle výtahu opírá menší pořízek a čte si noviny. Když jsem stál skoro vedle a mačkal knoflík na přivolání výtahu, nezvedl oči. Letmo jsem si ho prohlédl. Byl snědý, hrubě tesaný obličej podobaný od neštovic. Vypadal na Itala. Možná Španěla. Lokty na tmavě modrém seržovém obleku měl oblýskané a bílou košili na manžetách pěkně špinavou.
Muž, který obsluhoval výtah, otevřel dveře a já i podivné individuum jsme nastoupili. Ve druhém patře výtah zastavil a nastoupil Manfred Willet. Přehlédl mne jako krajinu a pak si se zájmem louskal titulky ve večerníku. Povídal, že musí jít o tichou dohodu, ale tvářit se, že mě nezná ani ve výtahu, to bylo trochu moc. Jenže mne platí, tak proč nehrát podle jeho not.
U stánku jsem si koupil Evening Herald a umožnil tak Willetovi vyjít z budovy, aniž by o mne zakopl. Viděl jsem, jak nastoupil a odjíždí v obrovském oldsmobilu. Individuum se špinavými manžetami u košile sebou hodilo do křesla v hale a četlo si noviny. Prošel jsem chodbou k zadnímu východu a přes uličku k Finneganovi.
Výčep byl plný kouře, pivních skautů a randálu. Stačil jsem udělat sotva pár kroků ke svému oblíbenému stolku, když se na mne pověsil Olaf Kruger z boxerské školy v Princess Street.

Olaf nebyl o moc větší nežli žokej, hlavu měl jako koleno, a jak to bývá, taky si o sobě tolik myslel.
"Nazdar, Vicu," potřásl mi rukou. "Pojď, napijeme se, celé týdny jsem tě neviděl. Co jsem ti proved?"
Razil jsem si cestu k baru a kývl na Mikea Finnegana, který pod dvojitou řadou zářivek točil pivo, až z něj lil pot.
"Na zápasy chodím skoro pravidelně," řekl jsem, když si Olaf vylezl na stoličku a divoce šermoval lokty, i když ho nikdo nebral vážně, aby si vybojoval kousek prostoru. "Já tě ale neviděl. Ten O'Hara se dostává do formy."
Zatřepal ručičkou na Finnegana.
"Dvě whisky, Miku," vřískl ječivým hláskem.
„O'Hara?"
"Jo, má docela dobrou formu, ale je slabý v protiúderech. Vykládám mu to nahoru dolů, ale je hluchý. Jednou narazí na chlapa, který bude mít v zádech dobrý vítr, a bude s ním ámen."
Asi půl hodiny jsme mleli o boxu. O ničem jiném se s Olafem vlastně mluvit nedá. Při přetřásání jsme spořádali každý dva tlusté sendviče a vypili tři dvojité whisky.
Pak se k nám přidal sportovní redaktor Heroldu Hughson a koupil další rundu. Byl to vysoký, štíhlý, na pohled dosti cynický chlapík s vlasy, jež mu začínaly řídnout, s pěknými pytlíky pod očima, na klopách saka vrstvy tabákového popelu. Bez doutníků, které smrděly, jako když je před sto lety vyhrabal z popelnice, nedal ani ránu. Možná je v těch popelnicích vyhrabal.
Když jsme si vyposlechli tři nebo čtyři rozvleklé sprosté anekdoty, zeptal se Olaf: "Co je pravdy na tom, že Dixie Kid se včera večer dostal do nějaké šlamastyky? Víš o tom něco?"
Hughson protáhl obličej.
"Nemám zdání, z Kida nic nevypadlo. Jestli to hraje nějakou roli, měl u sebe zrcátko. Jeden z drožkám u mola říkal, že ho viděl připlavat."
"Jestli ho z Lodi snů hodili přes palubu, zaplaval si pěkně," ušklíbl se Olaf.
"Jen si vy dva povídejte," řekl jsem a zapálil si. "Jako bych tu nebyl."
Hughson si hrábl prsty hnědými od nikotinu do kapsičky.
"Dixie Kid se včera večer vypravil na Loď snů a pohádal se s Sherrillem. Říká se, že čtyři vyhazovači ho shodili přes palubu, jenomže on předtím vrazil jednu do zubů Sherrillovi. Proslýchá se, že ho Sherrill bude žalovat. Jestli jo, bude Kid namydlený. Vězí po uši v dluzích."
"Podle mě Sherrill poldy volat nebude," prohlásil Olaf a zatřásl plešatou hlavou. "V tomhle ohledu má docela slušnou pověst."
"Nezavolá je," řekl Hughson, "on sám si nemůže dovolit, aby se věci moc rozmazávaly. Snažil jsem se Kida ujistit, že se nemá čeho bát, ale ten parchant stejně neřekl ani slovo."
"Kdo je vůbec Sherrill?" zeptal jsem se nejklidněji, jak jsem svedl, a kývl na Finnegana, aby nám dolil.
"Nejsi jediný, kdo se ptá," pravil Hughson. "Nikdo neví. Záhadný chlap. Přišel do Orchid City před několika lety. Pracoval jako zástupce realitní kanceláře Selby a Lowenstein. Řekl bych, že moc peněz nevydělal. Závratné to nebylo, ale stačily, aby si koupil domek v Rossmore Avenue. Potom, čert ví jak k tomu došlo, se zasnoubil s Janet Crosbyovou, tou milionářkou, ale zasnoubení dlouho nevydrželo. Na nějakých půl roku zmizel z dohledu a pak se zničehonic objevil coby majitel Lodi snů: třistatunového škuneru, z kterého udělal hráčské doupě a kotví s ním tři míle od břehu, těsně za hranicí pobřežního pásma. Patří mu celá flotila lodních taxíků, která pendluje sem a tam, a členstvo klubu je tak exkluzivní jako dvořanstvo v Buckinghamském paláci."
"Jenomže hazard není jediná neřest, která na lodi kvete," spiklenecky mrkl Olaf. "Na palubě je i pár prvotřídních holek. Zlatý důlek. Tři míle od hranice města může na Brandona dělat dlouhý nos. Dám krk, že vydělává ranec peněz."
"Nejde mi do hlavy," prohodil Hughson a sáhl po whisky, kterou jsem mu koupil, "kde takový pásek jako Sherrill splašil prachy, aby si mohl koupit takový zatraceně velký šíf, jako je Loď snů."
"Říká se, že založil společnost," přihodil Olaf. "Kdyby přišel za mnou a nabídl mi, že mi prodá určitý podíl z lodi, skočil bych na to jako moucha na lep. Vsadím se, že každý, kdo má podíl, se taky hezky pakuje."
Poslouchal jsem a říkal si, jaký je to zázrak narazit v hospodě na dva chlapíky a dozvědět se všechno, co jsem potřeboval vědět, aniž jsem položil jedinou otázku.
"Ta loď vypadá svůdně," prohodil jsem. "Taky bych docela rád byl členem."
Hughson vycenil zuby.
"A nejsi jediný. Jenomže nemáš naději. Šanci má jenom horních deset tisíc. Každý člen je přísně vybírán. Jakmile nemáš dost kapitálu, Sherrill o tebe ani nezavadí. Základní členský příspěvek je dvě stě padesát dolarů a ostatní hodí do roka pětistovku. Vybírá si jen zazobance, ne proletariát."
"Co je vlastně zač?"
"Takový ten nóbl chytrák," pravil Hughson. "Krasavec, kterému to pálí, trochu jako úhoř, nesmlouvavý. Přesně ten typ chlapa, na jaký ženské letí. Kudrnaté vlasy, modré oči, samý sval, oblečení jak filmová hvězda. Podle mě dokonalý práskaný hajzl."
"Tuší někdo, proč Janet Crosbyová zrušila zasnoubení?"
"Měla nos. Nevím, co přesně se stalo, ale někde musela chytit stopu. Šel jen po penězích a řekl bych, že na to přišla dřív, než bylo pozdě. Každé děvče, které se vdá za takového mrzáka, jako je Sherrill, si koleduje o malér."
Olafa už hovor otravoval a skočil nám do řeči. "Myslíte si, že Dixie Kid to O´Harovi natře? Mohl bych ho vyzvat já, ale pochybuju, že by bylo na co koukat."
Další čtvrthodinu jsme se dohadovali, na co Dixie Kid má a nemá, a když jsem se mrkl na hodiny nad pultem, viděl jsem, že čas pokročil.
"Musím vás opustit, hoši," sjel jsem ze stoličky. "Někdy se v tělocvičně ukážu. Zatím se mějte."

Olaf prohlásil, že mě vždycky rád uvidí, a vzkázal Paule nejhlubší poručení. Hughson trval na tom, abych jí vyřídil, že se mu o ní den co den zdá. Na rozloučenou jsem jim zaplatil ještě jednu rundu.
Když jsem přecházel výčep, všiml jsem si, že začtený do novin u stolku poblíž dveří sedí Taloš se špinavými manžetami, a když jsem strčil do lítaček, v klidu noviny složil, dal je do kapsy a vstal.
Rázoval jsem ostře k místu, kde jsem parkoval, vlítl do auta, nastartoval motor a vyrazil z tmavé uličky ven. Někde odzadu ke mně dolehlo zabublání jiného motoru a v předním zrcátku se mi objevila parkovací světla.
Projel jsem Princess Street a nespouštěl oči ze zrcátka. Jel za mnou lincoln. Modrá stínidla proti oslnění mi zakryla řidiče, ale hádal jsem, že vím, kdo to je.
Na konci Princess Street jsem odbočil doprava na Felmanovu. Provoz zeslábl a já jel rychle, ale lincoln se mě bez potíží držel. Viděl jsem před sebou červený neonový nápis nad kavárnou, kde jsem se měl sejít s Johnem Stevensem. Těsně předtím, než jsem ke kavárně dojel, jsem ostře zahnul k chodníku a šlápl na brzdy. Lincoln se za mnou řítil v příliš malém odstupu, takže mu nezbylo než pokračovat. Projel, stáhl rychlost.
Vyskočil jsem z buicku a přeběhl do tmavého výklenku u zhasnutého krámu. Lincoln zastavil u chodníku asi o padesát metrů dál. Taloš vystoupil a úplně nezakrytě se rozhlížel nahoru a dolů. Rychle pochopil, že už v autě nesedím, a s rukama hluboko zabořenýma v kapsách zamířil k zaparkovanému buicku.
Přimáčkl jsem se víc do stínu a sledoval, jak prohlíží prázdné auto, kouká napravo nalevo, pak jde dál. Zřejmě mu nevadilo, že mě nevidí, špacíroval se po ulici jako Uzenáč, který si vyšel na vzduch.
Počkal jsem si, až zmizí z dohledu, a pak jsem do kavárničky vystartoval podchodem přes ulici.
Když jsem vstoupil, hodiny přímo proti vchodu ukazovaly za pět minut devět. U stolů bylo jen pár lidí: blonďatá šestnáctka s přítelem, dva postarší chlapi, hrající šachy, dvě ženy s nákupními taškami a u rohového stolku s utrápeným výrazem popíjela mléko dívčina jako lunt.
Vybral jsem si stůl kousek od dveří, posadil jsem se a rozprostřel před sebe Evening Herald. Pak jsem si zapálil a přemýšlel o Uzenáčovi. Je to další Salzerův spoluhráč, nebo se připletl úplně odjinud? Sleduje mě, dobře, ale dělá to pod psa. Buď neumí, nebo je mu jedno, jestli o tom vím. Zapsal jsem si jeho poznávací značku. Mifflina zas čeká trochu roboty, napadlo mě, a hned jsem si na něco vzpomněl.
Otočil jsem na sportovní stránku a našel si zprávu o dostizích. Morous vyhrál. No výborně. Jakmile Mifflinovi cinká v kapse pár drobných, nebude se kroutit, když bude mít ověřit číslo.
Ve chvíli, kdy odbila devátá, dvojité skleněné dveře se otevřely a vstoupil vysoký stařec. Věděl jsem, že je to John Stevens, hned jak jsem ho uviděl. Vypadal jako arcibiskup na prázdninách. Blížil se ke mně stejně majestátním krokem, jakým se pohybují komorníci, když ohlašují, že se podává večeře. Tvářil se dost blahosklonně a v očích měl zvláštní, vzdálený pohled.
Vstal jsem.
"Pan Stevens?"
Přikývl.
"Jsem Malloy. Posaďte se, prosím. Dáte si kávu?"
Odložil buřinku na vedlejší židli a posadil se. Ano, kávu si dá.
Abych ušetřil čas, došel jsem k pultu, objednal dvě kávy a rovnou je přinesl. Šestnáctka si Stevense prohlížela, a jak mají tihle utřinosové ve zvyku, nezpůsobně se uchechtávala. Řekla něco mládenci v pruhovaném svetru a s kolejní čepičkou postrčenou do týla. Otočil se, koukl na Stevense a zařehtal se. Možná mu byl k smíchu arcibiskup, který se stavil v samoobslužné kavárničce na kafe, možná je rozesmála buřinka.
Postavil jsem na stůl dva hrnky.
"Jsem rád, že jste přišel, pane Stevensi," řekl jsem a nabídl mu cigaretu. Sledoval jsem ho, když si zapaloval. Neměl chybičku. Věrný strážce rodinné památky, který umí držet jazyk za zuby. Je na něj spolehnutí, ale horší bude mu ten jazyk rozvázat. "Co vám musím říct, je přísně důvěrné," pokračoval jsem, když jsem se usadil. "Najali mě, abych vyšetřil okolnosti, za kterých zemřela Janet Crosbyová. Jistá strana tak docela nevěří, že smrt způsobil srdeční kolaps."
Ztuhl a seděl, jako by měl v zádech pravítko.
"Kdo je ona jistá strana?" zeptal se. "Na vyšetřování je dozajista trochu pozdě."
"Nerad bych se o tom v tuto chvíli zmiňoval," vysvětlil jsem. "Souhlasím, už je pozdě, ale teprve v posledních dnech vyšly najevo určité skutečnosti, které vyžadují, aby byl případ prošetřen. Vy si myslíte, že Janet Crosbyová zemřela na zástavu srdce?"
Váhal.
"Já se do toho nemám co plést," pravil zdrženlivě. "Ale když už se ptáte, musím připustit, že to se mnou otřáslo. Vypadala jako mladá dívka plná života. Doktor Salzer mě však ujistil, že jí srdce náhle vypovědělo službu a vysadilo, i když předtím nikdo žádné příznaky nepozoroval. Přesto jsem tomu jen stěží dokázal uvěřit."
"Rád bych věděl, jestli netušíte, proč slečna Crosbyová zrušila zasnoubení s Douglasem Sherrillem."
"Obávám se, že dokud nebudu vědět, kdo stojí za vyšetřováním, nemohu vám nic sdělit," pravil strojeně. "Slyšel jsem o vaší firmě a věřím, že požívá dobré pověsti, ale dokud se nedozvím, s kým mám tu čest, nemohu roznášet klepy o bývalém zaměstnavateli."
Dál jsme se nedostali.
V kavárně se rozhostilo mrazivé ticho a donutilo mě zvednout hlavu.
Dvojité skleněné dveře se rozlétly a dovnitř vrazili čtyři muži. Dva měli thompsony, krátké samopaly, dva třímali automatické kolty. Čtyři Uzenáči: jeden z nich můj kamarád s umouněnými manžetami. Ti dva se samopaly vyrazili dopředu a postavili se každý do jednoho rohu, odkud měli volné pole. Uzenáč s umouněnými manžetami a prťavý Taloš s krhavýma očima zamířili rovnou k našemu stolku.

Stevens podivně zachrčel a chtěl vstát, ale strhl jsem ho zpátky.
"Klid," sykl jsem.
"Bacha, ani hnout!" varoval Taloš se samopalem. Jeho hlas proťal ticho jako střela, která projela horou zmrzliny.
"Zůstaňte dřepět a kušujte, nebo si vás všecky podáme!"
Všichni seděli nebo stáli jako sochy. Panoptikum voskových figurín. Barmanovi ztuhla ruka s prstem na sifonu, jen oči mu těkaly. Jednomu z obstarožních šachistů zůstala viset královna v prstech nad políčkem, kam ji chtěl příteli posadit. Tvář měl strachem napjatou. Dívka jako lunt s utrápeným výrazem pevně zavřela oči a rukama si zacpávala ústa. Šestnáctka s rudě nalíčenými ústy dokořán se před-kláněla, ale zděšený výkřik se jí dal vyčíst jen z pohledu.
Když se Taloš kolem ní hrnul, výkřik se z hrdla vydral. Pronikavě, vřeštivě proťal ticho v místnosti a Taloš vztekle praštil hlavní do rovného dýnka směšného kloboučku. Uhodil zprudka, sláma šeredně zapraskala a hlaveň projela až na lebku. Dívka spadla ze židle, za ušima jí začala crčet krev a rozlévala se na podlaze do loužičky. Mládenec, který byl s ní, zesinal jako rozporcovaná ryba a začal zvracet.
"Nikdo ani muk!" zařval tentokrát chlápek se samopalem.
Stačilo se na Taloše podívat a bylo jasné, že sotva se někdo hne, začnou střílet. Nemilosrdní zabijáci, kterým střílení dělá radost. Nemohou se dočkat, kdy jim někdo zavdá příčinu. Byl jsem dočista bezmocný. I kdybych s sebou měl zbraň, do ničeho bych se nepustil. Pistole proti dvěma thompsonům je stejně platná jako zubní kartáček proti končíři, a já bych nebyl jediný, koho by zabili.
Dva Taloši došli k našemu stolku.
Seděl jsem jako sfinga, ruce na stole, jenom jsem je sledoval. Slyšel jsem, jak Stevens vedle mne ztěžka oddychuje: vzduch mu v chřípí hvízdal jako před záchvatem mdloby.
Uzenáč se špinavými manžetami se na mne zlověstně zašklebil.
"Zkus se pohnout, ty hajzle, a vyháčkuju ti střeva, že je budeš sbírat na zemi," varoval mne.
Oba se bedlivě drželi mimo palebnou dráhu.
Taloš popadl Stevense za rameno.
"Zvedej se. Trochu se projedeš."
"Nechte ho na pokoji," procedil jsem.
Taloš mě praštil pažbou do obličeje. Ne moc, ale dost, aby to řádně zabolelo.
"Zavři hubu!" usadil mě.
Druhý zabořil Stevensovi pistoli do žeber a nutil ho vstát.
"Nesahejte na mne," lapal Stevens po dechu a chabě se snažil vykroutit. Taloš zavrčel, pěstí mu jednu vrazil, popadl ho za límec a vytáhl ho od stolu.
Můj přítel se špinavými manžetami kousek couvl, aby uvolnil místo parťákovi se samopalem, ten popošel a namířil mi přímo na srdce. Seděl jsem, ani jsem se nehnul, jen jsem si držel ruku na tváři, kde se mi pod prsty řinula horká, lepkavá krev.
Stevens se zhroutil.
"Honem, dělej," zuřivě zavelel Uzenáč se špinavými manžetami. "Koukejte toho pitomého dědka zdekovat." Sklonil se a popadl Stevense za nohu. Druhý Taloš chňapl druhý kotník a úprkem za sebou Stevense táhli, zády k zemi, hlava nehlava, poráželi stolky i židle, jen aby byli co nejdřív u dveří.
Kopli do nich, a když se otevřely, vytáhli starocha po chodníku až k přistavenému autu. Další dva hlídali na chodníku a připravenými samopaly vyhrožovali zvědavcům, kteří se u vchodu do kavárny začali srocovat.
Něco tak mrazivého, krutého, chladnokrevného jsem nezažil.
Dva Taloši se samopaly vycouvali z kavárničky a nacpali se do auta. Jeden se ještě na chodníku otočil a výkladní skříní po mně vyšil dávku. Čekal jsem to, a proto jsem se už ve chvíli, kdy se otáčel, svezl ze židle a přitiskl se k zemi. Střely se zakously do zdi kousek nade mnou a na hlavu a na zátylek se mi sesypala omítka. Jedna kulka mi utrhla podpatek na střevíci. Potom palba utichla, a když jsem opatrně vykoukl, Taloš právě naskakoval do rozjíždějícího se vozu, auto vyrazilo od obrubníku a vyřítilo se do ulice.
Vyškrábal jsem se na nohy a hnal se k telefonu.
IV.
Hlas zněl jako ozvěna v tunelu. Vkrádal se do všech koutů pokoje: podmanivý šepot ztlumeného rádia. Čekal jsem na ten hlas celou půlhodinu. Skládačka, kterou jsem měl před sebou rozloženou na stole, mě upoutávala skoro stejně jako mrtvá myš, kterou jsem ráno vyhodil z pastičky, a dost možná i míň. Lampička na čtení se stínidlem vrhala na koberec jezírko ztraceného světla. Blízko na dosah stála sklenka a láhev. Jednu, možná dvě nebo tři skleničky jsem si už dal. Po večeru, jako byl ten dnešní, na počtu ani moc nezáleží.
Ještě pořád jsem byl jako na jehlách. Nikdo si moc nepochvaluje, když po něm někdo vystřílí plný zásobník, a já nejsem výjimka. Vyčítal jsem si, že jsem dopustil, aby ti dva Taloši odtáhli starouška z kavárny. Pořád se mi vracela myšlenka, že jsem měl něco udělat. Byla to koneckonců moje vina, že se tam objevil.
"Dnes večer v devět hodin," přetrhl mi hlasatel úvahy, "vtrhlo do kavárny Modrý pták na rohu Jeffersonovy a Felmanovy ulice šest mužů ozbrojených samopaly a automatickými pistolemi. S největší pravděpodobností se jednalo o Italy. Zatímco dva ozbrojení muži hlídali vchod a další dva pod pohrůžkou násilí drželi v šachu hosty, další srazili Johna Stevense a odvlekli ho z kavárny do čekajícího vozu.
Stevens, na něhož se městské společenské kruhy upamatují jako na komorníka v domě ocelářského magnáta pana Gregoryho Wainwrighta, byl později nalezen mrtev za dálničním přejezdem z Los Angeles do San Franciska. Všechno nasvědčuje tomu, že smrt způsobil srdeční záchvat, k němuž došlo v důsledku hrubého zacházení únosců, a když únosci zjistili, že zemřel, brutálně tělo z rozjetého automobilu vyhodili."

Hlasatel četl zprávu zcela nevzrušeně, studeně, jako by odříkával kursy propadlých akcií. S chutí bych si za něj v tu chvíli stoupl se samopalem v ruce a trochu ho probral dávkou vystřelenou nad hlavou.
"Policie by ráda získala jakékoliv informace, které by mohly vést k zadržení pachatelů," pokračoval hlasatel. "Popis těchto šesti mužů: byli malých podsaditých postav, snědé pleti a všichni měli tmavě modré obleky a černé klobouky. Policie se rovněž chystá vyslechnout neznámého muže, v jehož společnosti se ve chvíli únosu John Stevens nacházel. Neznámý muž poté, co čin oznámil policejnímu velitelství, podal popis zločinců i číslo jejich vozu, zmizel. Očití svědkové ho popisují jako vysokého, robustního muže s tmavými vlasy, světlou pletí a ostře řezanými rysy. Na pravé tváři je raněn od úderu jednoho z únosců. Kdokoli by toho muže poznal, nechť se neprodleně spojí s kapitánem Brandonem, policejní velitelství, Graham 3444 ..."
Naklonil jsem se a vypnul rádio.
"Se světlou pletí a ostře řezanými rysy, ale žádný fešák. Nikdo neřekl, že je fešák."
Pomalu jsem se otočil v křesle.
V otevřeném francouzském okně na terasu stál seržant MacGraw a za ním natahoval krk seržant Hartsell.
Nadletěl jsem nejmíň třicet čísel. Tyhle reflexy ještě nedokážu usměrnit.
"Kdo vám dovolil, abyste sem vpadli?" zeptal jsem se a vstal.
"Kdo přej nám dovolil, abysme sem vpadli," ucedil MacGraw. "Povíme mu to?"
Hartsell překročil práh. Ve vyzáblém obličeji měl chladný, bezútěšný výraz, hluboce posazené oči jako kámen.
"Jo, řekni mu to."
MacGraw ze mne nespustil oči a zavřel dveře.
"Jeden vrabčák nám to vyšvitořil," mrkl. "Vždycky se najde nějaký ptáček, který nám zašvitoří věci, které se chceme dozvědět. A právě ten ptáček nám taky vyzvonil, že dnes večer jste byl se Stevensem
vy."
Trochu jsem se zpotil. Možná je moc horká noc. Možná se mi nelíbí pohled na ty dva. Možná jsem si vzpomněl, co vykládal Brandon o jisté nakládačce v zapadlé uličce.
"Máte pravdu," přitakal jsem. "Byl jsem s ním."
"Tomu říkám mít hlavu na krku," zazářil MacGraw. "Náš Udatný Pátrač pro změnu nelže." Na dálku do mne zabodl ukazovák. "A proč jste se nepřihlásil? Hoši z pátračky by s vámi byli rádi hodili řeč."
"Neměl jsem jim co říct," odporoval jsem. "Dozorčímu seržantovi jsem udal přesný popis auta a osob. Čímž jsem splnil povinnost a mimochodem pro jeden večer jsem toho měl až dost, takže jsem vypadl."
MacGraw si sedl do křesla, sáhl do náprsní kapsy a vydoloval doutník. Ukousl špičku, vyplivl mi drobek tabáku na zeď a zapálil si.
"To se mi líbí," pochválil si, a než vyfoukl kouř, poválel chuchvalec na patře. "Pro jeden večer vám to stačilo. Vážně, moc roztomilé. Jenomže, hochu, strašně se pleteš. Tobě večer ještě ani nezačal."
Mlčel jsem.
"Nepárej se s ním," pobídl ho tvrdě Hartsell. "Za hodinu nastupuju do služby."
MacGraw se na něj zamračil.
"Klídek, jo? Co se stane, když přijdeš trochu pozdě. Už teď jsme přece ve službě, ne?" Vrátil se pohledem ke mně. "Co jste se Stevensem přetřásali?"
"Chtěl jsem vědět, jestli mu na smrti Janet Crosbyové nepřipadalo něco divné. Připadalo."
MacGraw vesele zachrochtal a zamnul si pracky bílé jako tvaroh. Co slyšel, znělo mu jako rajská hudba.
"Ty víš, že kapitán není žádný blbec," ověřoval si u Hartsella. "Neříkám, že každého na potkání až za hrob miluje, ale blbec není. A přesně tohle říkal: ‚Dám krk, že ten hajzl tahal ze Stevense rozumy o Crosbyových.' Přesně to mi řekl, hned jak jsme dostali popis. A měl pravdu."
Hartsell mi věnoval pohrdlivý pohled.
"Jo," přitakal.
"Nic víc tě, Udatný Pátrači, nezajímalo?" zeptal se MacGraw. "Nebo jsi Stevensovi naservíroval další otázky?"
"Nic víc jsem vědět nechtěl."
"Nekladl ti snad kapitán na srdce, abys dal od Crosbyových pracky pryč?"
Už je to tady.
"Zmiňoval se."
"Podle tebe kapitán něco povídá, jen aby se potěšil vlastním hlasem?"
Přelétl jsem očima z MacGrawa k Hartsellovi a zase zpátky.
"Nevím. Proč se ho nezeptáte?"
"Nezkoušej to na nás, Pátrací. Nemáme rádi, když to na nás někdo zkouší, viď, Joe?"
Hartsell sebou netrpělivě cukl.
"Kruci, tak už se s tím nepárej," vybuchl.
"S čímpak?" zeptal jsem se.
MacGraw se předklonil a znovu plivl na zeď. Potom oklepal popel na koberec.
"Kapitán z tebe nemá moc velkou radost, kamaráde," zašklebil se. "A když je kapitán nešťastný, berou ho moli, a když ho berou moli, vylívá si vztek na mužstvu, takže nás napadlo, že bychom měli zařídit, aby se zase radoval. Mysleli jsme si, že by mu mohla dušička zase zajásat, kdybychom tě navštívili a trochu tě zmáčkli. Napadlo nás, že by byl docela pěkný kabaret, kdybychom ti natrhli uši. Nebo je rovnou urvali. Pak jsme si řekli, že docela slušný nápad je udělat ti z kvartýru kůlničku na dříví. Trochu se projít po nábytku a nadělat pár děr do zdí. Tak nějak jsme si to představovali, viď, Joe?"

Hartsell si olízl tenké rty a připustil, aby mu v očích poťouchle zasvitlo. Ze zadní kapsy vytáhl krátký gumový obušek a zamilované si s ním popleskával dlaň.
"Jo," přitakal.
"A napadlo vás taky, co se stane, jestli všechny tyhle krásné nápady uskutečníte?" položil jsem otázku. "Přišlo vám vůbec na mysl, že bych vás mohl žalovat pro ublížení na těle a u soudu se mohl objevit někdo jako Manfred Willet a postarat se, aby vám sebrali odznaky? Svitl vám v těch vašich přechytralých makovicích alespoň stín takové myšlenky, nebo jste tuhle možnost prostě přehlédli?"
MacGraw se naklonil a rozžhaveným koncem doutníku zakroutil po naleštěné desce stolu. Zubil se, když zvedl oči.
"Nejsi první břídil, kterého jsme poctili návštěvou, Udatný Pátrací," ujistil mě. "A nebudeš poslední. Víme, jak to zaonačit s advokáty. Padavka jako Willet nás nemůže rozházet, a navíc ty nás vůbec nedostaneš před soud. Dostavili jsme se, abychom získali výpověď ohledně Stevense. Pámbuví proč se ti nelíbily naše ksichty nebo jsi byl možná trochu pod párou, možná jsi měl na nějakém bolavém místě vřed - úplně fuk, co to bylo, prostě ses zapřel. Ty ses po pravdě strašně zapřel, Pátrací: začal jsi tak vyvádět, že jsme s Joem vážně měli co dělat, abychom tě srovnali, a jak jsme tě tak uklidňovali, nejněžnějc, jak to šlo, rozzuřil ses a mlátil kolem sebe jako mlátička, až v cimře nezůstal kámen na kameni. Ale to není naše vina. Tak jsme to nechtěli - určitě v jádru ne, a kdyby ti bývaly naše ksichty nebyly tolik proti mysli, kdybys neměl našlápnuto nebo kdyby tě tolik nebolel ten vřed, určitě by se to nestalo. U přelíčení se tomu říká tvrzení proti tvrzení dvou hodnověrných pilných policistů, a z toho ani takový šíbr jako Willet nic nevytříská a třeba tě zavřou na velitelství a strčí do roztomilé tiché cely, kam občas zabrousí někdo z našich a projde se ti po ciferníku. Je to legrace, ale spousta hochů si s potěšením vybere některé vězně a projde se jim po ciferníku. Nevím proč. Třeba jsou tak smělí. Takže ty kecy o žalobách pro ublížení na těle a sundávání odznaků a mazaných advokátech si nech. Aspoň tak dlouho, dokud nebudeš vědět, že ti k něčemu jsou."
Sevřel se mi žaludek. Ano, nebylo by to víc než tvrzení proti tvrzení. Nic jim nezabrání, aby mě zatkli a šoupli za katr. Než Willet stačí zasáhnout, strhne se spousta věcí. Večer plný zábavy a radovánek mě zřejmě nečeká.
"Všechno jste dokonale vymakali, co?" zeptal jsem se nejklidněji, jak to šlo.
"Co zbývá, kamaráde," zazubil se MacGraw. "Oblezů, co nám otravují život, je čím dál víc, a nemáme moc velkou šatlavu. Takže nezbývá než sem tam někoho postavit do latě a zároveň tak ušetřit městu pár brďolů."
Měl jsem si hlídat Hartsella, který stál kousek vlevo za mnou. I když by mi to stejně nebylo moc platné. Měli mne a já to věděl, ale co hůř, oni to věděli taky. Přesto jsem si však měl dát pozor a nedat se zaskočit. Zaslechl jsem svist a snažil se přikrčit, ale pozdě, příliš pozdě. Obušek se mi strefil do temene a já padl na všechny čtyři.
Na to čekal MacGraw a vystřelil nohou; okovanou křuskou mne zasáhl přesně do krku. Svalil jsem se na bok a snažil se promáčknutým hrtanem lapnout po dechu. Cosi mě švihlo do předloktí, bolest mi projela až do lebky. Tupé údery jsem cítil v týle, něco ostrého mě nabralo do žeber.
Odkulil jsem se, zvedl se na kolena, spatřil, jak se blíží Hartsell, a snažil jsem se schoulit. Rána jako by mi chtěla vyrazit mozek z hlavy. Jako by mi někdo rozpoltil lebku a chtěl mlátit do vyhřezlého mozku. Přitiskl jsem se na koberec, zaťal pěsti a dusil v sobě nepřekonatelnou touhu řvát.
Něčí ruce mě popadly a zvedly. Přes rudou mlžnou clonu se mi MacGraw jevil jako Goliáš s nesnesitelně odporným ciferníkem. Jakmile mě pustil, kolena se mi podlomila. Napadl jsem mu rovnou na rozmáchnutou pěst a rána mne přes stůl poslala na druhý konec místnosti. Přistál jsem na zádech v gejzíru rozprsknutých dílků skládačky.
Ležel jsem bez hnutí. Stropní světlo se zhouplo ke mně, zastavilo se, pak uklouzlo jinam. Tak se to opakovalo několikrát, pročež jsem zavřel oči. Vzadu v hlavě mi bušila myšlenka, že takhle to půjde dál, dokud ti dva únavou nepadnou, a připravit takové dva hranoly, jako byl MacGraw a Hartsell, o veškeré síly je dosti složitá záležitost. V momentě, kdy odrovnali mě, už jim moc rachoty nezůstává. Jako ve snách mi táhlo hlavou, proč v tom nejedou dál; proč mě nechali ležet na podlaze. Dokud jsem ležel jako mrtvý brouk, dala se bolest snést. Vůbec se mi nelíbilo pomyšlení, že bych pohnul hlavou. Měl jsem pocit, že mi visí jen na niti. Stačí malinko pootočit a odkutálí se po zemi.
V bolestných mrákotách ke mně pronikl ženský hlas: "Tohle je podle vás zábava?"
Žena!
Poslední petarda zřejmě způsobila, že slyším andělíčky zpívat, anebo mě mockrát praštili do temene.
"Tenhle chlápek je nebezpečný, madam," prohlásil MacGraw způsobně jako kluk, kterého chytli ve špajzu na marmeládě. "Vzpírá se zatčení."
"Mně nemusíte lhát!" Ano, byl to ženský hlas. "Všechno jsem viděla oknem."
I kdybych měl vypustit duši, tohle mi nemůže ujít. Strašně opatrně jsem zvedl hlavu. Všechny žíly, tepny i nervy v ní řvaly vražda, pulsovaly a hystericky se bránily, ale přece jenom se mi podařilo sednout si. Světlo mi proťalo oči jako šípy a na chvilku jsem si musel hlavu zakrýt rukama. Potom jsem se mezi prsty číhl.
MacGraw a Hartsell stáli u dveří a vypadali, jako by jim pod nohama žhnuly rozpálené pláty. MacGraw nasadil úlisný úsměv, jako že za nic nemůže. Hartsell se tvářil, jako když mu po nohavici leze myš.
Pootočil jsem se, celý, a podíval se k francouzskému oknu.
Mezi napůl roztaženými záclonami stála dívka; dívka ve sněhobílé večerní róbě, odhalující tmavě opálená ramena a jako malou jeskyňku důlek mezi ňadry. Havraní vlasy jí v pážecím účesu padaly až na ramena. Nedařilo se mi příliš zaostřit pohled a její krása se mi zjevovala pomalu, jako obraz, který na plátno pouští amatérský promítač. Rozmazané rysy obličeje se polehoučku začínaly zaostřovat. Mlhavé prolákliny, kde měla oči, se najednou vyplnily a ožily. Měl jsem před sebou jemný oválný, velice půvabný obličej s titěrným, dokonale formovaným nosem, rudými smyslnými rty, a obrovské široké oči, tmavé a tvrdé jako kousky antracitu.
I když mi ve spáncích bušila krev, krk mě bolel a celé tělo jako by mi právě protáhli na mandlu, zasáhl mě dívčin půvab stejně jako předtím MacGrawova pěst. Nejenže byla krásná na pohled, ale vzezření potvrzovalo, že opravdu stojí za to:

stačilo podívat se jí do očí, zaznamenat její postoj, linie postavy, křivku opálené šíje: všechno vás strhovalo jako dvoumetrové titulky na reklamním plakátu.
"Kdo vám dovolil toho muže spráskat!" řekla hlasem, který se po místnosti rozlehl žhavě a divoce, jako když šlehne plamenomet. "Byl to Brandonův nápad?"
"Koukněte, slečno Crosbyová," snažil se ji MacGraw utišit, "tenhle chlápek strká nos do vašich věcí. Kapitán si myslel, že bychom mu měli trochu zchladit hlavu. Vážně o nic jiného nešlo."
Poprvé jsem si všiml, že na mne upřela pohled. Nemohl jsem vypadat moc vábně. Věděl jsem, že jsem schytal pěkných pár boulí a podlitin a na pravé tváři, kam mě praštil ten Taloš, mi znovu teče krev. Pokusil jsem se na ni usmát: schlíple, ne moc srdečně, ale přece jen to byl pokus o úsměv.
Změřila si mě asi tak, jak byste si změřili žábu, která vám po ránu skočí do hrnku s kávou.
"Vstaňte," vybafla. "Nemůže vám být zase tak mizerně."
Jenomže ji nikdo třikrát nebo čtyřikrát nepraštil do hlavy ani nenakopl do ohryzku, ani se jí neprošel po žebrech a nedal jí pěstí pod bradu, takže bych jí vlastně ubližoval, kdybych chtěl, aby věděla, jak mizerně mi je.
Možná proto, že byla tak roztomilá, sebral jsem všechny síly a jakžtakž se zvedl. My Malloyové máme svou hrdost a nelíbí se nám, když si o nás někdo myslí, že jsme másla. Jakmile jsem se vyškrábal, musel jsem se chytit opěradla židle a vypadalo to, že znovu půjdu k zemi, ale i když mi v hlavě zvonilo a bolest vystřelovala od palců u nohy až k temeni jako mlátička, nějak jsem ji překonal a chytil tak řečeno druhý dech.
MacGraw a Hartsell na mě koukali jako tygři, kterým z klece někdo vyškrábl porci masa.
Znovu na ně vyčítavým hlasem spustila:
"Štvete mě. A taky s tím něco udělám, to si pište. Jestli Brandon velí policejním složkám těmito metodami, pak čím dřív půjde do háje, tím líp!"
Zatímco MacGraw huhlal omluvy, nařídil jsem si v hlavě kompas a cikcak se šoural k překocené láhvi s whisky. Špuntík dobře seděl, takže k žádné úhoně nedošlo. Předklonit se a zvednout ji byl hotový prostocvik, ale zvládl jsem ho. Chytil jsem se hrdla jak záchranné brzdy a přihnul si.
"A ještě než odejdete, ochutnáte trochu vlastní medicíny," prohlásila, a když jsem se láhve pustil, šťouchla do mne napřaženým obuškem. "Do toho, vražte jim pár," řekla zavile. "Vraťte jim to i s úroky."
Vzal jsem si obušek, protože kdybych to neudělal, třeba by mě s ním propíchla, a změřil si Hartsella a MacGrawa, kteří na mě čučeli jako dvě svině čekající na porážku.
"Seřežte je!" opakovala hlasitěji. "Je na čase, aby to někdo udělal, ani neceknou. O to se postarám."
Bylo to zvláštní, ale byl jsem si naprosto jist, že tam budou tvrdnout a nechají mě, abych jim urazil palici.
Hodil jsem obušek na pohovku.
"Já ne, dámo, já tenhle druh zábavy nevyznávám," řekl jsem hlasem ochraptělým, jako když po gramofonové desce krouží tupá jehla.
"Seřežte je!" poroučela divoce. "Čeho se bojíte? Už se vás ani nedotknou! Nandejte jim!"
"Lituju," řekl jsem. "Neměl bych z toho žádnou kratochvíli. Vyhodíme je. Moc tu zaclánějí."
Otočila se, popadla obušek a vykročila k MacGrawovi. Bílý obličej mu zežloutl, ale ani se nehnul. Dívčina ruka projela vzduchem a rána ho zasáhla do tváře. Na povadlé líci naskočilo ošklivé červené jelito. MacGraw výhružně zavrčel, ale zůstal stále bez hnutí.
Když se rozmáchla znovu, popadl jsem ji za zápěstí a vykroutil jí obušek z ruky. Zaplatil jsem tím, že mi hlavou znovu projela bolest a že jsem od slečny Mlátičky chytil pořádný lupanec. Pokoušela se vytrhnout mi obušek, ale pevně jsem jí svíral zápěstí a ječel: "Vypadněte, vy dva hajzlové! Vypadněte, než z vás vyrazí duši!"
Držet ji znamenalo totéž jako držet rozlícenou tygřici. Měla překvapivou sílu. Když jsem s ní zápolil, MacGraw a Hartsell vypadli z místnosti, jako by měli v patách ďábla. Vystřelili tak rychle, až se rozplácli na schodech. Když jsem slyšel, jak se jejich auto rozjíždí, pustil jsem dívce zápěstí a couvl.
"Klid," řekl jsem a vypětím se celý třásl. "Už jsou pryč."
Chvilku stála a prudce oddychovala, v kamenném obličeji jí metaly blesky. Roztomilý obrázek lítice, ale potom hněv zmizel, z očí se vytratil náznak rozbušek, zničehonic zaklonila hlavu a rozesmála se.
"Vyděsili jsme je, že mají určitě oba plné kalhoty, co?" řekla a mrskla sebou na pohovku. "Nalejte mi a sobě taky. Když tak na vás koukám, pámbu ví, že ji potřebujete."
Když jsem sahal po láhvi, pozorně jsem si ji prohlížel. "Nepochybně se jmenujete Maureen Crosbyová."
"Uhádl jste." Promnula si zápěstí a legračně se zatvářila. "Ublížil jste mi, vy zvíře."
"Je mi líto," řekl jsem a myslel jsem to vážně.
"Ještě štěstí, že jsem se tu zastavila. Jinak už z toho vašeho kutlochu lítaly třísky."
"Nejspíš ano," připustil jsem a nalil do skleničky na čtyři prsty skotské. Ruka se mi třásla jako list a trochu whisky vycáklo na koberec. Podal jsem jí sklenici a chystal se připravit si svou. "Sodovku nebo vodu?"
"Nepančovanou," opáčila a zvedla skleničku proti světlu. "Nevěřím, že obchodu prospěje, když se míchá s radostí, a skotské, když se míchá s vodou. Vy ano?"
"Záleží na obchodu a na skotské," usmál jsem se a sedl si. Měl jsem pocit, že mi někdo vyoperoval holenní kosti. "Vy jste tedy Maureen Crosbyová. Vážně, vážně poslední člověk, o kom bych si myslel, že mě přijde navštívit."
"Tušila jsem, že vás překvapím." V temných očích jí posměšně svitlo a úsměv byl vypočítaný.
"Jak pokračuje léčebná kůra?" zeptal jsem se a nespouštěl ji z očí. "Vždycky jsem slyšel, že feťáci by se měli alkoholu vyhýbat."
Stále se usmívala, ale oči už pobaveně nesvítily.
"Nesmíte věřit všemu, co se k vám donese."

Trochu jsem se napil. Whisky byla pěkně silná. Otřásl jsem se a postavil sklenku zpátky na stůl.
"Nevěřím a doufám, že vy taky ne."
Dlouhou chvíli jsme na sebe jen mlčky hleděli. Měla zvláštní dar tvářit se úplně nanicovatě, a přesto zůstat nesmírně půvabná, což se hned tak někomu nepodaří.
"Abychom věci moc nekomplikovali. Jsem tu, abych si s vámi promluvila. Roztočil jste kolotoč malérů. Nebyl by čas, abyste popadl svůj malý krumpáč a kopal zas v hrobě někoho jiného?"
Přesvědčil jsem ji, že o tom přemýšlím.
"Jenom se ptáte, nebo mi něco navrhujete?" ozval jsem se nakonec.
Ústa jí ztvrdla a úsměv zmizel.
"Dáte se koupit? Slyšela jsem, že patříte k těm čistým prosťáčkům, co jsou tvrdohlaví jako mezek. Zvlášť mi radili, abych vám nenabízela peníze."
Vzal jsem si cigaretu.
"Myslel jsem, že jsme se dohodli, že nebudeme věřit všemu, co se k nám donese," řekl jsem a naklonil se, abych jí cigaretu nabídl. Vzala si ji, takže mi nezbylo než vylovit další. Když jsem ji zapaloval, znovu mi luplo v hlavě a náladu mi to moc nevylepšilo.
"Mohl by to být návrh," prohlásila, opřela se a vyfoukla dým ke stropu. "Kolik?"
"Co se pokoušíte koupit?"
Prohlížela si cigaretu, jako by nic takového v životě neviděla, a s očima stále sklopenýma řekla: "Nechci potíže. Vy jste expert na potíže. Třeba bych vám zaplatila, abyste s nimi přestal."
"Jakou mají cenu?"
Teprve teď se na mne podívala.
"Víte, že mé neskonale štvete? Vlastně stejně jako všechny ty štěnice, co mě vydírají."
"Víte samozřejmě, kdo jsou."
"Ano. Všechny je znám. A když vám řeknu, za co podle mne stojí, počítám, že se budete chechtat zrovna jako oni a půjdete s požadavkem nahoru. Takže mi povězte, na kolik se ceníte vy sám, a dejte mi možnost, abych se chechtat mohla já."
Najednou jsem měl všeho plné zuby. Možná mi moc třeštila hlava; možná mi zároveň v tu chvíli připadala tak přitažlivá, že jsem nechtěl, aby mne měla za podvraťáka.
"Dobrá, hoďme to za hlavu," navrhl jsem. "Jenom jsem žertoval. Nedám se koupit. Možná by mě mohl někdo přesvědčit. Proč si myslíte, že vyvolávám maléry? Vyklopte mi všechno. Bude-li to k užitku, možná popadnu krumpáč a půjdu kopat někam jinam."
Nějakých deset vteřin mne zamyšlené, mlčky a trochu podezíravě sledovala.
"Neměl byste o těchto věcech žertovat," řekla vážně. "Třeba se mi přestanete líbit. Dokud nebudu mít důvod, nestojím o to, abyste se mi znelíbil."
Opřel jsem se v křesle a zavřel oči.
"To je milé. Říkáte to jen proto, abyste získala čas, nebo to myslíte vážně?"
"Slyšela jsem, že jste náfuka a taky záletník. Náfuka jste jak vyšitý."
Otevřel jsem oči a zamžoural na ni. "Co se týče žen, druhá půlka platí taky, ale nesmíte mě přeceňovat."
V tu chvíli zazvonil telefon a oba jsme sebou trhli. Aparát jsem měl po pravé ruce, ale když jsem se natáhl po sluchátku, mrštně sáhla do kabelky a vytáhla automatickou pětadvacítku. Přistrčila mi pistoli ke spánku, úzkou hlaveň přesně na kůži.
"Seďte a ani se nehněte," poručila a výraz v očích mne zmrazil. "Nezvedejte ten telefon."
Seděli jsme takhle hezky dlouho a telefon vyzváněl a vyzváněl. Ječivý zvuk mi drásal nervy, narážel na mlčenlivé stěny pokoje, pronikl zavřeným francouzským oknem a nad mořem zanikl.
"Co je to za nápad?" Malinko jsem se odtáhl. Nelíbilo se mi, jak mě pistole studí.
"Mlčte!" okřikla mě drsně. "Nehýbejte se!"
Telefon nakonec vyzvánění omrzelo a přestal. Maureen vstala.
"Pojďte, vypadneme odsud," a znovu mne ohrožovala pistolí.
"Kam že se chystáme?" zeptal jsem se, ale zůstal sedět.
"Kde nejsou telefony. Jestli nechcete mít prostřelenou nohu, koukejte se zvednout."
Nevstal jsem proto, že bych se bál průstřelu. Zvedla mne zvědavost. Moc mě zajímalo, čeho se zničehonic tak lekla. Strach v očích jsem jí viděl stejně dokonale jako tu úzkou dolinu mezi ňadry.
Když jsme scházeli po schodech k autu zaparkovanému přímo před vstupní bránou, telefon se znovu rozřinčel.
V.
Vůz byl černý rolls se stahovací střechou a s obrovským záběrem. Rychlost v něm člověk vůbec necítil: nezhoupl se, necukal, motor neslyšně předl. Jen burácení větru nad střechou a černá skvrna noci, která kolem nás ubíhala, potvrzovaly, že ručička tachometru třepotající se na devadesáti mílích nelže.
Seděl jsem vedle Maureen Crosbyové zabořený do sedadla, které připomínalo velký ušák, a sledoval kužel světla, který se třepotal na silnici a prchal před námi jako vyplašený duch.
Prohnala vůz po Orchid Boulevardu a drzým troubením si vynutila cestu mezi auty, v nichž se vraceli návštěvníci divadel. Předjížděla ve vlastním pruhu co se dalo, zamyškovala do každé díry a čelním nárazům se vyhýbala leda na sílu poštovní známky. Přeřítila se po široké tmavé Monte Verde Avenue a vyrazila na San Diego Highway. Teprve tady na dálnici s šesti pruhy začala doopravdy řídit, nechávala za sebou na silnici všechno, a vždycky když profičela, ostatní řidiči vyskakovali z kůže. Netušil jsem, kam jedeme, a když jsem chtěl něco nakousnout, krátce mě odbyla. "Nemluvte!

Chci přemýšlet." Odevzdal jsem se tedy šílenému pohybu tmou, obdivoval jsem, jak řídí auto, pohodlně se zabořil do přepychového sedadla a doufal, že do ničeho nenarazíme.
Dálnice na San Diego vede pouštní planinou plnou písečných přesypů a nízkého porostu a vybíhá až k oceánu, teprve tam se znovu zakusuje do pouště. Když jsme přijeli k moři, místo abychom dál zůstali na dálnici, stáhla rychlost na ubohých šedesát mil a zabočila ze silnice na úzkou cestu vinoucí se kolem oceánu. Cesta začala prudce stoupat a moře se pod námi utápělo, až jsme se vyšplhali na kopec a vyjeli na špičku útesu. Škrábali jsme se nahoru čím dál pomaleji a teď jsme se plazili sotva třicítkou. V porovnání s rychlostí, s níž jsme cestovali až dosud, jako bychom teď trčeli na místě. Reflektory vykously ze tmy nápis: Soukromý pozemek, vstup přísně zakázán. A začátek další úzké cesty, lemované z obou stran busem. Zabočila přímo na ni a vůz vjel do vyjetých kolejí, jako by pro něj byly stará vesta. Projeli jsme pár zatáček a minuli pár vlásenek, které - jak jsem mohl soudit - nikam nevedly. Po několika minutách vyhodila rychlost nadobro a zastavila před čtyřmetrovou bránou propletenou ostnatým drátem. Třikrát zatroubila: krátký ostrý signál, který se v mlčenlivém vzduchu ozvěnou rozlehl a nestačil doznít, když se před námi brána otevřela.
"Prima figl," řekl jsem.
Neodpověděla ani se na mne nepodívala, jela dál, a když jsem se ohlédl, viděl jsem, jak se brána zavírá. Najednou mě napadlo, jestli právě nejsem obětí únosu, tak jako se obětí únosu stala sestra Gurneyová. Možná že zapracovala whisky, kterou jsem vyžundil, ale bylo mi to srdečně jedno. Měl jsem pocit, že by bylo ohromné chvíli se prospat. Hodiny na palubní desce ukazovaly, že do půlnoci chybí dvě minuty: čas, kdy odcházím do hajan.
Potom se náhle cesta začala rozšiřovat v příjezdovou silničku a my proklouzli další čtyřmetrovou bránou, která byla otevřená, a když jsem se ohlédl, zase jsem viděl, jak se zavírá, jako by ji přitahovala neviditelná ruka.
Ve světlech reflektorů se objevil dřevěný dům v alpském stylu zarostlý rozkvetlými keři s čínským stromkovým pryšcem. Světla pronikala i okny v přízemí. Schody k přednímu vchodu osvětlovalo jasné světlo elektrické lucerny. Maureen vypnula motor, otevřela dvířka a vyklouzla ven. Já se hrabal daleko pomaleji. Měsíční svit mi odhalil na útesu vystavěnou terasovitou zahradu. Úplně dole, a zdálo se, že dosti hluboko, jsem viděl velký bazén. Moře si v dálce tiše povídalo a třpytilo se. Horký noční vzduch překypoval vůní květin.
"Tohle všechno vám patří?" zeptal jsem se. Stála vedle mne. Šošolku hladkých černých vlasů jsem měl v úrovni ramene.
"Ano." Po chvíli dodala: "Odpusťte, že jsem na vás mávala pistolí, ale potřebovala jsem vás sem dostat co nejrychleji."
"Šel bych, i kdybyste na mě nemířila."
"Jenomže dřív byste zvedl telefon. Bylo strašně důležité, abyste ho nezvedal."
"Podívejte, bolí mě hlava a jsem utahaný. Nakopli mě do ohryzku, a i když jsem hrana, to kopnutí tam je. Jediné, co po vás chci, je, abyste skoncovala se záhadami. Řeknete mi konečně, proč jsem tady? Proč bylo tak důležité nezvedat telefon a co ode mne chcete?"
"Samozřejmě. Nepůjdeme dovnitř? Naleju vám něco k pití."
Vyšli jsme po schodech. Vstupní dveře se otevřely a my vešli do haly a podloubím do velké lodžie, která se táhla po celé šíři domu. Bylo tu všechno, co u milionářky můžete čekat. Na penězích nešetřili. Mísila se tu smetanově žlutá s karmínovou a celá místnost byla honosná, ale na úrovni. Já sám bych si takový pokoj nevybral, ale kdoví, jestli nemám moc prostý vkus.
"Pojďte, sedneme si na verandu," navrhla. "Půjdete napřed? Pití přinesu."
"Jste tu sama?"
"Jen se služkou, nebude nás rušit."
Vyšel jsem na verandu. Stála tu taková ta velká, asi třímetrová houpačka, kam se můžete posadit a kochat se pohledem; a věru že bylo čím se kochat. Uvelebil jsem se na hladkém koženém polštáři a upřel pohled na vzdálené moře. Celou tu dobu, co jsem seděl ve voze, jsem dumal, co vlastně po mně chce. Dumal jsem i teď.
Ve chvíli se vrátila a tlačila před sebou vozík s lahvemi, sklenicemi a tyglíkem na led. Posadila se na druhý konec houpačky. Měli jsme mezi sebou nějaké dva metry kůže a prostoru.
"Whisky?"
"Díky."
Sledoval jsem ji, jak nalévá. Temně modré osvětlení nad přístřeškem verandy mi ji docela slušně předvádělo, ale ne tak dobře, abych jí viděl do očí. Měl jsem pocit, že je ten nejpůvabnější mazlík, jakého jsem kdy viděl. Bylo potěšením jen sledovat, jak se pohybuje.
Dokud nebyly skleničky připravené, dali jsme si oba pozor, abychom nic neřekli. Nabídla mi cigaretu, já si ji vzal. Zapálil jsem jí, potom sobě.
Teď už jsme mohli začít, ale pořád se zdálo, že se rozpakuje, a já nechtěl riskovat, že ji nějakou nevhodnou poznámkou odradím. Pozorovali jsme zahradu, moře a měsíc a ručičky na mých hodinkách utíkaly.
Pak náhle promluvila. "Lituju, že jsem se chovala - tak jak jsem se chovala. Myslím, jak jsem vám nabízela peníze, abyste mě nechal v klidu. Vím, že to byl špatný postup, ale nechtěla jsem nic ponechat náhodě, dokud si dokonale nezjistím, co jste za člověka. Ve skutečnosti potřebuju, abyste mi pomohl. Jsem v průšvihu a nevím, jak z něj ven. Byla jsem strašný blázen a bojím se. Bojím se, div se nepominu."
Nevypadala vystrašeně, ale o tom jsem pomlčel.
"Ráda bych měla jistotu, jestli on o tomhle místě ví," pokračovala, jako by mluvila sama k sobě. "Jestli ví, určitě se tu objeví."
"Co kdybychom začali hezky po pořádku?" navrhl jsem mírně. "Máme moře času. Co hrálo takovou roli, že jsem nesměl zvednout telefon? Co když začneme odsud?"
"Protože by věděl, kde jste, a on vás hledá," vysvětlila, jako kdyby mluvila s dítětem z pomocné školy.

"Neřekla jste mi kdo. Sherrill?"
"Samozřejmě," usekla.
"Proč se po mně shání?"
"Nestojí o potíže a vy je vyvoláváte. Je rozhodnutý zbavit se vás. Slyšela jsem, jak Francinimu nařizuje, aby to udělal."
"Francini je ten malý Taloš s obličejem podobaným od neštovic?"
"Ano."
"A pracuje pro Sherrilla?"
"Ano."
"Takže celý ten únos Stevense zpunktoval Sherrill?"
"Ano. Tím se pro mne všechno rozhodlo. Když jsem slyšela, že ten starý chudák zemřel, hned jsem se za vámi vypravila."
"Ví Sherrill o tomhle místě?"
Zavrtěla hlavou.
"Pochybuju. Nikdy jsme o něm nemluvili a nikdy tu nebyl. Ale třeba ví. Věcí, které neví, je poskrovnu."
"Dobře, takže když jsme si tohle vyjasnili, mohli bychom začít úplně zkraje, ne?"
"Nejdřív bych se vás chtěla na něco zeptat," řekla. "Proč jste se vydal do Crestways a chtěl mě vidět? Proč jste jel za doktorem Bewleym a zpovídal ho? Najal vás někdo, abyste zjistil, co dělám?"
"Ano," přitakal jsem.
"Kdo?"
"Vaše sestra Janet."
Kdybych jí byl vlepil facku, nemohl jsem ji víc vyděsit. Vmáčkla se do sedačky, jako kdyby šlápla na hada, a houpačka se s námi divoce rozkymácela.
"Janet?" vyděšeně zašeptala jméno. "Ale Janet je mrtvá. Jak to myslíte? Jak můžete něco takového říct?"
Vytáhl jsem náprsní tašku, vyndal z ní Janetin dopis a podal jí ho.
"Přečtěte si ho."
"Co je to?" zeptala se a zdálo se, že má strach jen z podívání.
"Přečtěte si ho a podívejte se na datum. Omylem byl čtrnáct měsíců založen. Já sám si ho poprvé přečetl teprve před několika dny."
Sáhla po dopisu. Obličej se jí stáhl napětím a zorničky se zaostřily, aby dokázaly přečíst písmena. Když dočetla, seděla chvíli bez hnutí, oči upřené na dopis. Nespěchal jsem. Ve tváři se jí jasně zračil opravdový, nefalšovaný strach.
"A na základě toho - tohoto dopisu jste se pustil do pátrání?" zeptala se nakonec.
"Vaše sestra mi poslala pět set dolarů. Cítil jsem povinnost vydělat si je. Vydal jsem se za vámi do Crestways, abychom si o všem promluvili. Kdybych vás zastihl a vy jste mi dopis vysvětlila, byl bych vám vrátil peníze a všeho nechal. Jenže vy jste tam nebyla. A pak se semlela jedna věc za druhou, takže jsem stopu nepustil."
"Chápu."
Čekal jsem, že řekne něco víc, ale mlčela. Seděla pořád jako socha s pohledem upřeným na dopis. V obličeji jako stěna, oči tvrdé.
"Vydíral vás někdo?" zkusil jsem půdu.
"Ne. Nevím, proč vám to napsala. Myslím, že mi chtěla zavařit. Vždycky se pokoušela mi zavařit. Nenáviděla mě."
"Proč vás nenáviděla?"
Dlouho se dívala do zahrady a ani nemukla. Já popíjel whisky a kouřil. Jestli mi chce všechno vyklopit, spustí, až sama uzná za vhodné. Nepatřila k lidem, které lze popohánět.
"Nevím, co dělat," ozvala se. "Když vám povím, proč mě nenáviděla, vydám se vám plně na milost a nemilost. Můžete mě zničit."
Co jsem na to měl říct.
"Jenomže když vám nic neřeknu," pokračovala a zaťala pěsti, "nemám představu, jak se z toho průšvihu vylížu. Potřebuju někoho, na koho bych se mohla spolehnout."
"Nemáte právního zástupce?" nadhodil jsem, abych vůbec něco řekl.
"Ten by byl spíš ke škodě než k užitku. Spravuje mi majetek. Podle podmínky v poslední vůli, kterou sepsal otec, v momentě, kdy dojde k nějakému skandálu, přijdu o všechno. A kdyby se něco proláklo, vězím v příšerném skandálu až po uši."
"Myslíte se Sherrillem?" zeptal jsem se. "Financovala jste Loď snů?"
Zkoprněla, pootočila se a zabodla do mě oči.
"Vy to víte?"
"Nevím. Jenom hádám. Kdyby prasklo, že se vezete s Lodí snů, byla by to pěkná rána."
"To by byla." Zavrtěla se na houpačce tak, že najednou seděla
- těsně vedle mne. "Janet byla do Douglase zamilovaná. Já do něj taky
byla celá blázen. Přebrala jsem jí ho. Chtěla mě zastřelit, ale otec
mě zachránil. Chytil ránu místo mne," vybuchla a zabořila tvář do
dlaní.
Seděl jsem jako solný sloup a čekal. S tímto obratem jsem nepočítal a vyděsil mne.
"Všechno se přikrylo," pokračovala po dlouhé odmlce. "Je jedno jak. Ale Janet strašily výčitky. Otrávila se. I to jsme zamázli. Báli jsme se, aby nevyšlo najevo, proč si vzala život. Zahladit stopy nebyl problém. Doktor byl starý. Uvěřil, že jí selhalo srdce. A pak, když mi peníze spadly do klína, a nebylo jich málo, předvedl Douglas, co je zač. Prohlásil, že

když mu nevysázím patřičnou sumu, aby si mohl koupit Loď snů, rozmázne všude, jak jsem Janet okradla, jak se mne pokoušela zabít, ale zastřelila otce a pak spolkla jed: všechno kvůli mně. Umíte si představit, co by z toho udělaly noviny, a já bych zůstala bez pětníku. Proto jsem mu peníze na tu proklatou loď dala, jenže kde by mu to stačilo. Tahá ze mne peníze dál a na každém kroku mě hlídá. Dostal strach, že byste mohl celou historii odhalit, a samozřejmě ve chvíli, kdy by k tomu došlo, už by mě neměl v hrsti. Jakmile se doslechl, že se máte sejít se Stevensem, dal ho unést. A teď jede po krku vám. Co mám proboha dělat! Musím zmizet a někam se schovat. Chci, abyste mi pomohl. Pomůžete mi? Pomůžete?" Držela mě teď za ruce. "Slibte, že mě neopustíte. Oplatím vám, jak budete chtít. Věřte mi! Pomůžete mi?"
Za námi cosi zašustilo a oba jsme se otočili. Těsně za zády nám stál vysoký ramenatý muž s tmavými kudrnatými vlasy, v ostře červeném tričku bez rukávů a temně modrých kalhotách. V ruce třímal automatickou pistoli ráže 38 a mířil přímo na mne. Obličej mu blahosklonně svítil radostným úsměvem, jako by s potěšením vychutnával soukromý vtip, příliš náročný, aby na něj zabral člověk s průměrnou inteligencí.
"Vykládá hezkou pohádku, že jo?" liboval si hlasem, při němž se ženám rozklepou kolena. "Takže ona chce zmizet a skrýt se. Dobrá, vyhovíme. Schováme ji někde, kde ji nikdo neobjeví, a totéž platí o vás, slídivý příteli."
Odhadoval jsem, jak je daleko, jestli bych stihl skočit po něm dřív, než vystřelí, ale vtom jsem zaslechl příliš důvěrný svist, s nímž mi obušek přistál na hlavě a lebka se mi málem rozskočila.
Poslední, co jsem slyšel, byl Maureenin divoký, strachem posedlý výkřik.

Kapitola čtvrtá

I.

Místnost byla prostorná a vzdušná a stěny i strop natřené mrtvolnou čínskou bělobou. Na oknech byly zataženy studené bílé žaluzie z umělé hmoty a lampička se stínidlem vykusovala na protější posteli kroužek světla.
Na posteli seděl muž. Četl. Jemně řezané rysy a vysoké čelo vzbuzovaly dojem, že tam sedí mladý student a připravuje se na zkoušku.
Přimhouřenýma očima jsem ho chvíli sledoval a jen tak pro sebe se snažil uhádnout, kdo to je a proč je tu se mnou. Kniha, v které si četl, byla nějak podivná. Velký svazek, hustá drobná sazba. Teprve když obracel stránku a já zachytil pohledem nadpis kapitoly, došlo mi, že knihu drží vzhůru nohama.
Nijak mě nepřekvapilo, když jsem zjistil, kde ležím. Něco mi říkalo, že už tu chvíli jsem: snad pár dní, snad týdnů. S úzkým vysokým lůžkem už jsem se skamarádil. Skoro tak jako se svou postelí doma v domku na pláži, který mi teď připadal tak vzdálený jako loňský sníh.
Nějaký instinkt mi napověděl - určitě mi to nikdo neřekl, to vím jistě - že jsem v nemocnici, a snažil jsem se rozpomenout, kde mě srazilo nějaké auto, ale mozek odmítal spolupracovat. Vzpouzel se soustředit a dokázal jen přeskočit na druhou stranu místnosti k chlapíkovi v protější posteli. Snažil se jen vykoumat, proč ten hoch drží knihu obráceně, když je už od pohledu suchopárná a dost složitá, aby si někdo její prokousávání šperkoval dalšími obtížemi.
Mladíkovi v posteli nebylo víc než dvacet čtyři let, hustá, napohled hedvábná kštice si říkala o holiče. Oči měl posazené velmi hluboko, a jak do nich lampa vrhala stín, vypadaly jako dvě temné díry.
Náhle jsem si uvědomil, že mě taky pozoruje, i když předstírá, že je začtený. Pokradmu si mě zpod víček prohlížel, pomalu obracel stránky a soustředěně se mračil.
"Ulehčil byste si práci, kdybyste si tu bichli správně otočil," poradil jsem mu a překvapilo mne, jak vzdáleně se mi ozývá hlas, jako kdybych mluvil z jiné místnosti.
Zvedl oči a usmál se. Milý mladík, typický študák, který se kamarádí víc s baseballovou pálkou než s učebnicemi.
"Čtu všechny knížky obráceně," řekl překvapivě pisklavým hlasem. "Je to větší legrace, a když jste tomu přišel na kloub, žádná potíž, chce to jen trochu cviku." Odložil knihu. "Jak se vám vede, pane Seabrighte? Bohužel jste asi dostal zabrat. Co hlava?"
Směšné, jak ve chvíli, kdy mi to připomněl, rozbolela mě hlava jako střep a ve spáncích mi začalo bušit.
"Bolí," přiznal jsem. "Tohle je nemocnice?"
"Nemocnice zrovna ne. Myslím, že tomu říkají sanitoř."
"Chcete říct sanatorium, ne? Sanitoř je cvokárna."
Usmál se a přikývl plavou hlavou.
"A to je - cvokárna."
Zavřel jsem oči. Bylo těžké sebrat myšlenky, ale snažil jsem se. Trvalo hodnou chvíli, než jsem si vybavil svist dopadajícího obušku, muže v ostře rudém tričku a Maureenin divoký, strachem posedlý skřek. Léčebna. Páteří mi projelo zamrazení, jako by se mi po zádech prošla armáda pavouků. Léčebna!
Zprudka jsem se posadil. Něco mi cuklo za levé zápěstí a strhlo je k lůžku. Otočil jsem se, abych zjistil, o co jde. Zápěstí mi svíral lesklý poniklovaný náramek s gumovou výztuží. Druhý konec želízek byl zaklapnutý na pelesti.
Blonďák mě s nevalným zájmem sledoval.
"Usoudili, že bude lepší, když vás připoutají," prohlásil. "Je to vážně divné, ale určitě to mysleli dobře."
"Ano," řekl jsem a zase si lehl. Po páteři mi proběhli další pavouci. "Kdo je tu šéfem?"
"Kdo, toseví že doktor Salzer. Vy jste ho neviděl? Moc milý pán. Mám ho moc rád. Všichni ho mají rádi."
A já si vzpomněl na chlapa v rudém tričku, jak mi sliboval, že mě šoupne někam, kde mne do smrti nikdo nenajde. Ovšem, psychiatrický ústav je dokonale neproniknutelná schovávačka. Jenomže Salzer nešéfuje blázinec. Provozuje léčebnu s odtučňovacími kůrami. Říkala to sestra Gurneyová.
"Ale já myslel, že Salzer vede sanatorium s přírodními kůrami na zhubnutí," nadhodil jsem obezřetně. "Ne cvokhaus."
"To taky, ale jedno křídlo je vyhrazeno duševně chorým," vysvětloval blonďák. Dvěma prsty přeťapkal po kraji nočního stolku. "Obvykle se o tom nemluví." Prsty přeťapkaly zpátky. "Příbuzným daleko víc vyhovuje, když mohou rozhlašovat, že jste na léčení, místo aby museli přiznat, že vás zamkli do vypolstrované cely."

"A tady teď jsme?"
"Ano, přesně tak. Stěny jsou čalouněné. Nevypadají tak, ale zkuste do nich praštit. Je to docela legrace." Natáhl se z postele a pěstí udeřil do zdi. Ani hles. "Podle mne je to guma. Mimochodem, jmenuju se Duncan Hopper. Znáte možná mého otce, Dwighta Hoppera."
Pokud jsem dokázal zalovit v paměti, Dwight Hopper byl eso mezi výtvarníky, kteří se zabývali olejomalbou a temperovými obrazy. Nevěděl jsem, že má syna.
"Já jsem Malloy," představil jsem se. "Victor Malloy."
Naklonil hlavu a upřeně se na mne zadíval.
"Kdo?"
"Malloy."
"Nemýlíte se?" prohnaně se usmál. "Řekli mi, že se jmenujete Edmund Seabright."
"Ne. Malloy," opakoval jsem a znovu mne zašimralo v zádech.
"Jasně." Znovu přeťapkal prsty po hraně nočního stolku. Zřejmě si na tuhle hru potrpěl. "Nevadilo by vám, kdybych vám říkal Seabright? Bland vám říká Seabrighte. Pan Salzer vám říká Seabrighte. Na papírech máte jméno Seabright. Vím to, protože jsem donutil Blanda, aby mi je ukázal. Jste prý depresivní maniak. Víte to?"
V ústech mi rázem vyschlo.
"Co že jsem?"
"Depresivní maniak. Musím přiznat, že je to blbost."
"Ano, je to blbost." Zjistil jsem, že schopnost jasně uvažovat mě valem opouští.
"Jsem moc rád. S těmi, co na ně padá chandra, dokáže být pěkná otrava. Podle mne k nim nepatříte a taky jsem to Blandovi pověděl. Jenomže Bland je načisto hloupý. Naprostý nevzdělanec. Jaktěživo neposlouchá, co mu vykládám. Bohužel ho nemám rád. Tvrdí, že jsem paranoik, ale to je úplný nesmysl. Zrovna dnes ráno jsme se strašně pohádali a on mi půjčil tuhle knihu. Pojednává o paranoie. Opravdu zajímavé čtení. Jenomže u mne se neprojevuje ani jeden příznak. Je tu i zajímavá kapitola o depresivní mánii." Cupy, cupy, prsty po okraji stolku. "Máte halucinace?"
Ujistil jsem ho, že halucinace nemám.
"To jsem rád." Očividně se upřímně zaradoval. "Ale stejně je divné, že se podle vás jmenujete Malloy, že jo? Nebo si to nemyslíte?"
Velmi odměřeně a pomalu jsem pravil: "Není to divné, protože Malloy se náhodou jmenuju."
"Jasně." Vzal si knihu a začal v ní listovat. "A když nejste Edmund Seabright, proč jste tady?"
"Dlouhá historie," vzdychl jsem a najednou jsem nabyl skálopevného přesvědčení, že je nezbytné, abych toho blonďatého kluka přesvědčil. Když ne on, kdo mi uvěří? "Jsem jeden ze soukromých detektivů a vyšetřuju jistý případ. Zjistil jsem, že doktor Salzer má na svědomí vraždu Eudory Drewové. Všechno je moc zamotané, abych vám to stihl vyložit, ale právě proto, že jsem na něco přišel, mne unesli." Nechápal jsem, jak jsem ze sebe poslední slova vůbec vypravil. Zněla úděsně, ale jestli si chci spasit život, nic lepšího jsem vymyslet nemohl. Když jsem v Hopperově obličeji zachytil výraz zdvořilé nedůvěry, křísla ve mně jiskra hrůzy.
"Doktor Salzer?" věnoval mi líbezný úsměv. "Vrah? Zajímavé. A vy jste něco jako detektiv. Opravdu?"
"Podívejte," začal jsem znovu a posadil se. "Vím, co si myslíte. Myslíte si, že jsem blázen, viďte?"
"Ovšemže ne, pane Seabrighte," řekl mile. "Nic takového mne nenapadlo. Vím, že jste nemocný, ale nejste šílenec. To vskutku ani náhodou ne."
Olízl jsem si přeschlé rty.
"Jste si jist?"
"Ovšem."
Avšak podle poťouchlého záblesku v hluboko posazených očích jsem poznal, že lže.
II.
Hopper mi sdělil, že kolem deváté přijde Bland zhasnout světla.
"Bude tu za pět minut," zkontroloval si čas na hodinkách. "Bland dovolil, abych si hodinky nechal, protože mu dávám týdně stovku cigaret. Otec mi je posílá a já samozřejmě nesmím kouřit. Zřejmě abych nepodpálil postel." Zasmál se a vycenil drobné, rovné bílé zuby. "Samozřejmě směšné, ale myslí to dobře."
Zkoušel jsem si pod přikrývkou vytáhnout ruku z pouta. Jakmile budu volný, nic, ani žádný samopal mě nezastaví, abych odtud vypálil. Jenomže náramek seděl těsně, a pokud si neuseknu ruku anebo nesezenu klíč, z klepeta se nedostanu.
"Co je dnes za den?" prolomil jsem ticho.
Hopper otevřel zásuvku u nočního stolku a podíval se do diáře.
"Dvacátý devátý červenec. Vy si nevedete deník? Já ano. Zítra budu mít výročí. Jsem tu tři roky."
Už jsem ho neposlouchal. Stálo mě dlouho pracného uvažování, než jsem si uvědomil, že Maureen mě odvezla do svého útočiště čtyřiadvacátého. Před pěti dny! Paula a Kerman se už po mně musejí shánět. Napadne je zabrousit až sem? I kdyby tušili, že tu někde jsem, jak se ke mně dostanou? Salzer má za sebou Brandona a Brandon Kermanovy řeči hodí za hlavu. Kdyby Sherrill - a nepochyboval jsem, že muž v rudém tričku nikdo jiný nebyl - neměl skálopevnou jistotu, že se ke mně nikdo nedostane, neprohnal by mi kulku hlavou a nehodil mě do moře? A proč to vlastně neudělal? Třeba se zalekl vraždy. Stevens taky nebyl zavražděn. Zemřel nešťastnou shodou okolností. Jenomže Salzer se před vraždou nezastavil. Dokud jeho rozkazy poslouchal Dwan. Napadlo mě, že možná lepší než strávit v téhle kobce zbytek dní by bylo umřít.
Seber se, Malloyi, kázal jsem si. Přestaň fňukat! Dobře, praštili tě do hlavy a podle toho, jak se ti lepí patro a mžourají oslepeně oči, naládovali do tebe celou káru antibiotik, ale to není omluva, abys všechno v půli cesty zabalil. Paula a

Kerman na něco přijdou. Drž se, a dokud se neobjeví, nevyváděj.
Náhle se tiše otevřely dveře a do pokoje vstoupil malý, snědý chlap. Podle ramen byste usoudili, že se k vám blíží gorila, zarudlý flekatý obličej mu rozdělovala grimasa neveselého úsměvu. Měl na sobě krátkou halenu bez knoflíků, bílé kalhoty a bílé boty s gumovou podrážkou. Nesl podnos zakrytý ručníkem a pohyboval se tiše a zlehka jako pírko, které se snáší k zemi.
"Nazdar, Hoppie," řekl a postavil tácek na stůl u dveří. "Bude se hajat. Jakpak se vede? Vylovil jsi z té bichle nějaké moudro?"
Hopper ukázal rukou na mou postel.
"Pan Seabright se už probral."
Bland - kdo jiný by to byl než Bland - popošel k nohám u mé postele a zkoumavě se na mne díval. Pořád se usmíval. Teď trochu víc než předtím. Zelenkavé oči jiskřily tvrdě, mrazivě a ostře jako ledová tříšť.
"Nazdar, milenku," řekl. Podivně - chraptivě a tajemně šeptal, jako kdyby měl nemocné hlasivky. "Já jsem Bland. Budu o vás pečovat."
Měl jsem sto chutí rozervat povlak na dece, ale vzpamatoval jsem se. Klid, nabádal jsem se. Vypusť páru. Nespěchej.
"Zdravíčko," řekl jsem a hlas jsem měl napjatý jako strunu od piána. "O mě nemusíte pečovat. Kde je Salzer? Chci s ním mluvit."
"Doktor Salzer, milánku," opravil mne káravě. "Komu čest, tomu čest." Významně mrkl na Hoppera. "Uvidíte ho zítra."
"Chci ho vidět hned," trval jsem na svém.
"Zítra, milánku. Doktor si taky musí orazit. Jestli něco chceš, stačí říct mně. Na tomhle patře šéfuju já. Co řeknu, platí."
"Chci Salzera," snažil jsem se ovládnout hlas.
"Zítra, milánku. A teď se uklidni. Dáme jedno pigárko a hezky se vyspíš."
"Myslí si, že je detektiv," zaškaredil se Hopper. "Tvrdí, že doktor Salzer někoho zavraždil."
"Hezké nactiutrhání, ale to je fuk, ne?" chlácholil ho Bland a vytahoval přitom z krabice podkožní stříkačku.
"Není to fuk. Má halucinace," odsekl Hopper. "Stojí to v knize. Nevím, proč bych tu s ním měl zůstávat. Nelíbí se mi to. Může být nebezpečný."
Bland se uchechtl, jako když štěkne pes.
"Paráda slyšet to zrovna od tebe. Rozepni se, milánku. Čas pádí." Zašrouboval jehlu a natáhl do stříkačky bezbarvou tekutinu.
"Budu si stěžovat doktoru Salzerovi," vyhrožoval Hopper. "Otci se to nebude líbit."
"Ať si tvůj otec trhne nohou a ty dvakrát," odsekl Bland netrpělivě a zamířil ke mně. "Tak, pracku sem. Pravou."
Prudce jsem se zvedl.
"Píchat mě nebudete," řekl jsem.
"Hoď si zpátečku, milánku. Takhle bychom se nikam nedostali," zubil se spokojeně. "Lehni si a nešij sebou."
"Máte smůlu," řekl jsem.
Chňapl mě za zápěstí pravé ruky. Krátké tlusté prsty se mi zabořily do masa jako svěrák.
"Když po zlém," zasípal a naklonil se, že jsem ten zarudlý flekatý ciferník měl přímo před očima, "tak po zlém, jak je ctěná libost."
Bleskově jsem napjal svaly a snažil se jimi pootočit, ale místo abych se mu vysmekl, málem jsem si zlomil ruku. Vyrazil jsem tělem, že ho ramenem podeberu do žeber, ale taky marná snaha.
Pustil mě a s úsměvem čekal, co provedu dál. Nenechal jsem ho čekat dlouho, zkusil jsem odkopnout prostěradlo, ale bylo tvrdé jako celtovina a přivázané tak pevně, že se ani nehnulo.
"Skončil jsi, milánku?" zeptal se rozjařené. "Teď ti to žihadlo píchnu, a jestli sebou budeš mlátit, zlomí se, takže si radši dej bacha."
Zaťal jsem zuby, vytrhl se mu, a jak jsem cukl, zavrávoral. Okamžitě se srovnal a už se neusmíval.
"Tak ty si myslíš, jaký nejsi silák, jo?" sípal. "Dobrá, milánku, hned to vyzkoušíme."
Začal mi kroutit ruku. Vzpíral jsem se, ale bylo to stejné jako chtít odolat parnímu válci. Měl děsivou, děsivou sílu. Neuvěřitelnou. Má vlastní paže se pomalinku stěhovala pod záda a všechny svaly zpívaly. Cítil jsem, jak mi po páteři hrčí studený pot, zabíral jsem znovu, nesmí mě dostat, vyrážel jsem dech jako parní píšťala.
Zapřel jsem se a znovu o pár centimetrů uhnul. Bland už taky začal supět. Kdybych mohl do zápasu vložit vlastní váhu, určitě bych měl šanci setřást ho. Ale sedět na posteli s jednou rukou připoutanou, s nohama jako svázanýma, jsem v souboji s jeho silou a váhou neměl naději.
Kousek po kousku mě ohýbal a já se s ním o každý centimetr pral. Pomalu mi však paže cestovala za záda, až mi přistála na lopatkách. Bolest jsem necítil. Jen touhu zabít ho. Pak jsem pocítil ostré bodnutí a Bland couvl a pustil mne.
Byl rovněž celý zpocený a ztěžka dýchal. Vlastní představy mu přece jen nevyšly.
"A je to, milánku," funěl. "Koledoval sis, dostal jsi. Kdybych nebyl tak útlocitné kuře, byl bych ti tu hnátu přerazil."
Chtěl jsem se po něm rozehnat, ale ruka mě neposlechla. Nevím, co do mě nacpal, ale účinek byl rychlý. Zarudlý, flekatý ksicht plný nenávisti se začal ztrácet. Pak zmizely i stěny v pokoji. Za obličejem a stěnami byl dlouhý černý tunel.
III.
Otevřel jsem oči.
Zamřížovanými okny pronikal mdlý sluneční svit a na protější zdi kreslil stíny mříží. Šest ostře narýsovaných čar, aby mi připomněly, že jsem vězeň.
Bland se s prachovkou v tlusté pracce neslyšně mátožil po pokoji a tvářil se soustředěně. Otíral prach všude, nevynechal místečko.
Hopper seděl na posteli a četl si. Schlíple se kabonil a Blanda si nevšiml, ani když mu utíral noční stolek.

Bland přešel ke mně a přejel hadrem můj stolek. Střetli jsme se pohledem a strnulý úšklebek se rozjel do úsměvu.
"Nazdárek, milánku," zasípal. "Jak se vede?"
"Dobře," utvrdil jsem ho a popojel na lůžku výš. Pravá paže i rameno mě bolely a na zápěstí jsem ještě měl otisky jeho kolíčkovatých prstů.
"To jsem rád. Za moment jsem tu s nádobíčkem na holení. Pak se můžeš vykoupat."
Jinými slovy sundá mi pouta, napadlo mě.
Jako kdyby uhádl, co se mi honí hlavou.
"Hele, milánku, žádné další maléry," varoval mé. "Ať tě ani nenapadne, že by ses odtud mohl dostat. Ani omylem. Hochů, jako jsem já, je tu víc. Dveře k hlavnímu schodišti jsou zamčené a všude na oknech jsou mříže. Zeptej se Hoppieho. Ten ti to poví. Když sem přišel ponejprv, dělal potíže. Pokoušel se zdrhnout, ale nevyšlo to."
Přitrouble jsem se na něj díval a ani necekl.
"Jen se zeptej Hoppieho, co stihne neposlušná robátka. On ti řekne." Zakřenil se na Hoppera. "Že mu to řekneš, Hoppie?"
Hopper zvedl oči a zamračil se na něj.
"Nemluv na mne, ty nevzdělaný burane. Nemůžu tě ani vidět."
Bland se uchechtl.
"Dobrá, dobrá, chlapče. To nevadí. Jsem zvyklý."
Hopper se na něj sprostě osopil.
"Klid, milánku," řekl Bland a nepřestal se usmívat. "Dej si pohov." Zamířil ke dveřím. "Oholit, vykoupat, nasnídat se. Podívám se, jestli by se pro tebe nenašlo navíc jedno vajíčko."
Hopper mu sdělil, co si s tím vejcem může.
Bland se rozchechtal a vypadl.
"O nic se nepokoušejte, Seabrighte," řekl Hopper. "Nestojí to za to. Navlíknou vám svěrací kazajku a kolik dní vás budou držet pod studenou sprchou. Co se týče dveří, nelže. Bez klíče se nikam nedostanete."
Rozhodl jsem se, že vyčkám a uvidím.
Za chvíli se Bland vrátil a nesl dva elektrické holicí strojky. Zastrčil šňůry do zásuvky a každému z nás jeden podal.
"Hoďte sebou, milánci," popohánělnás. "Mám dneska moc rachoty."
"Pořád blafáte," vyjel vztekle Hopper. "Chci, abyste vypadl. Dělá se mi z vašeho ksichtu nanic."
"Nápodobně, milánku," opáčil vesele Bland. "Hoďte sebou a koukejte, abyste vypadali. Doktor Salzer má rád, když jsou pacienti k světu."
Takže teď uvidím Salzera. Ne že bych od něho mohl něco čekat, ale třeba mu trochu naženu strach. Jestli mě sem strčil Sherrill, Salzer bude třeba pokládat za nebezpečné mít prsty v únosu. Moc bych na to nesázel, ale za zkoušku stojí všechno.
Když jsem byl oholený, připajdal se Bland s bílým bavlněným županem.
"Žádné opičky, milánku," upozornil mne sípavým hlasem a obešel lůžko, aby odemkl pouta. "Hezky v klidu."
Když mi stahoval náramek, ležel jsem bez hnutí. Hopper mě napjatě sledoval. Bland kousek couvl a taky mě nespustil z očí.
"Vstáváme, milánku."
Vymotal jsem nohy z prostěradla, spustil je na podlahu a stoupl si: Ve chvíli, kdy jsem nohy plnou vahou zatěžkal, došlo mi, že o cokoli se pokusit je beznadějné. Třásly se a byly slabé jako párátka. Rozzuřenému býkovi bych neutekl.
První vratký krok a seděl jsem na zemi. Nemusel jsem zůstat dřepět, ale napadlo mě, že není tak špatné nasadit Blandovi do hlavy, že se mi nohy klepou víc, než se mi doopravdy klepaly.
Vyškrábal jsem se na všecky čtyři a snažil se zvednout. Bland se ani nehnul. Nevěřil mi ani nos mezi očima a nehodlal mi skočit na špek.
"Nemohl byste mi podat ruku?" zavrčel jsem. "Anebo mě doveďte zpátky do postele."
"Koukni, milánku, varuju tě," řekl, jako když másla ukrajuje. "Jestli si něco začneš, bude to poslední věc, kterou budeš moct na hezky dlouhou dobu vyzkoušet."
"Nech těch keců. Co se děje, máš ze mne vítr?"
Zdálo se, že téhle řeči rozumí, protože mě podepřel.
"Z tebe ne, milánku, a ví pámbu, že nemám nahnáno ani z ďábla."
Pomohl mi obléknout župan, otevřel dveře a spolu jsme vypochodovali do široké dlouhé chodby. Udělal jsem pár kroků a zastavil se, jako bych pořád neměl úplnou jistotu. Zastávka mi poskytla čas, abych se na obě strany rozhlédl. Chodba na jednom konci ústila k bytelným dveřím, na druhé straně končil svět u vysokého okna zakrytého hustou mříží.
"V pohodě, milánku," ušklíbl se Bland. "Podíval ses, takže padáme dál. Povídal jsem ti, jak to je. Teď ses přesvědčil na vlastní oči."
Ano, přesvědčil jsem se.
Procházel jsem v Blandově doprovodu chodbou a mozek mi jel na plné obrátky. Musím někde splašit klíč ke dveřím a dostat se ke klíči od okovu. Jinak tu zůstanu trčet, dokud je to nepřestane bavit, anebo kdy mi doopravdy přeskočí.
Nenadálý rozruch nás přinutil zastavit se. Zděšený výkřik a pak duté žuchnuti, jako když něco těžkého spadne na zem. Bland mě chytil za paži.
Dveře hned vedle nás se prudce rozlétly a do chodby vyběhla dívka. První, co mě uhodilo do očí, bylo, že byla úplně nahá. Zřejmě vyskočila rovnou z vany, protože na bílé pleti se jí blyštila voda a na úzkých ramenou zůstaly ještě buchtičky mýdlové pěny. Měla světlé vlasy, točily se jí v prstýncích okolo celé hlavy. Nebyla krásná, ani nějaká

myška. Byla zajímavá; musela vzbudit živý zájem a já měl podezření, že stejně zajímavě vypadá oblečená jako svlečená. Odhadoval jsem, že jí je asi pětadvacet. Měla nádhernou postavu, dlouhé nohy, vysoká ňadra a pleť jako šlehačku. Slyšel jsem, jak Bland zasupěl.
"A do prdele!" zahučel si pod nos, vyrazil, tlustými prsty hrábl po dívce, oči mu plály brutálním vzrušením. Chytil dívku za paži. Zaječela, výkřik vyrazil ke stropu a odrazil se od zdí. Jak byla namydlená, Blandovi uklouzla ruka, děvče se mu vysmeklo a pádilo po chodbě dál. Utíkala s nečekaným půvabem, rychle jako vítr.
Bland ji zkusil pronásledovat, ale pak si to rozmyslel. Nikam neuteče. Byla už u těžkých dveří a pěstičkami do nich mydlila.
Všechno proběhlo v poměrně dlouhé chvíli a teprve potom z koupelny vylezla ošetřovatelka: vysoká, robustní ženská s vrásčitým obličejem, zsinalým zuřivostí a zděšením. Pohledem střelila přes chodbu na dívčina nahá záda. Podívala se na Blanda.
"Ukliď si toho svého chcípáka," zavřískla. "A ty koukej vypadnout taky, opičáku!"
"Klídek," řekl Bland a nespouštěl oči z dívky. "Utekla tobě, ty bláznivá, praštěná stará krávo!"
"Odveď si pacienta, nebo na tebe podám hlášení," odsekla ošetřovatelka zuřivě.
"A já na tebe," vycenil zuby Bland.
Popadl mě za ruku.
"Pojď, milánku, konec zábavy. Nemůžeš říct, že by se tu žilo špatně. Dokonalá péče a zadarmo představení jak na Follies Bergere. Co víc si můžeš přát."
Strkal mě do koupelny naproti té, z níž uprchlá dívka, právě když ošetřovatelka procházela chodbou. Dívka spatřila, jak se blíží, byla teď otočená k nám. Ječela, div mi nepraskla hlava a nervy doslova tancovaly. Byl jsem rád, když se dveře od koupelny zavřely a jekot mi už k sluchu nepronikal.
Bland byl vzrušený. Krutá očička mu jiskřila a jazykem si neustále olizoval rty.
"To je kus!" napůl pro sebe si pochválil. "Nechtěl bych tuhle podívanou propásnout ani za týdenní žold. Hele, ty se teď svlékni a vlez si do vany. S potěšením tu budu dřepět a koukat se, co to představení udělalo s tebou."
"Přestaň se chovat jako puberťák," odsekl jsem a svlékl si župan i pyžamo. "Kdo to vůbec je?"
"Ta rozhoďnožka? Nemůžeš ji znát. Kdysi tady pracovala jako ošetřovatelka; když se na ni vykašlal její kluk, prostě se sesypala. Aspoň se to říká. Byla tu, ještě než jsem nastoupil. To mě podrž, proč taková holka zcvokne, protože se na ni nějaký pacholek vykašlal. Já bych si to s ní rozdal, kdykoli by si řekla."
Povaloval jsem se ve vaně a tvářil se nezúčastněně. Ošetřovatelka! Je to snad ta ošetřovatelka, o níž mi vyprávěl Mifflin? Všechno tomu nasvědčovalo.
"Jmenuje se Anona Freedlanderová - nemám pravdu?" vypálil jsem.
Bylo vidět, že jsem Blanda zaskočil.
"Odkud to víte?"
"Jsem detektiv," řekl jsem vážně.
Bland se zašklebil. Dřepl si na stoličku vedle vany a zapálil si.
"Myj se, milánku. Detektivní šťourání pusť z hlavy. Čeká mě kopec práce." Nepřítomně zahodil sirku do vody.
"Co vlastně chybí Hopperovi?" změnil jsem předmět hovoru. "Proč je tu?"
"Hopper je případ sám pro sebe," potřásl Bland hlavou. "Několikrát do měsíce se k němu nesmím vůbec přiblížit. To by vás nenapadlo, když se na něj podíváte, že ne? Pěkný křivák. Nebýt peněz jeho fotra, hnil by ve vězeňské nemocnici. Zabil holku, prokousl jí hrdlo. Zůstane tady nadosmrti. Člověk si u něj nikdy není jistý. Jakmile ho to popadne, je z něj zabiják. Dneska seká dobrotu, zítra je nebezpečný jako vyhladovělý tygr."
Uvažoval jsem o Blandovi a v duchu se ptal, jestli by se nedal podplatit.
"Co takhle cigaretu?" zeptal jsem se a ponořil se do vody. "Jedna by bodla."
"Toseví, milánku, dokavad se budeš slušně chovat, budu s tebou zacházet jako s bratrem." Vytáhl krabičku Lucky Strike, podal mi cigaretu a zapálil. "Každý, kdo se sem dostane poprvé, se snaží hrát si na chytrolína a vyvolávat maléry. Dej na mě a pusť to z hlavy. Na většinu fíglů máme odpověď. Pamatuj si to."
Natáhl jsem kouř z cigarety. Nechutnala zdaleka tak dobře, jak jsem čekal.
"Jak dlouho mě tady podle vás budou držet?"
Vytáhl z kapsy starou obálku, oklepal do ní popel a potom ji položil na okraj vany, aby posloužila i mně.
"Jestli jsem dobře četl záznam, milánku, zůstaneš tu napořád."
Rozhodl jsem se učinit pokus.
"Co byste říkal tomu vydělat si stovku dolarů?"
"Za jakou práci?" Očička mu zamžikala.
"Úplně jednoduchou. Zavolal byste mému příteli."
"A co bych mu měl říct?"
Všechno šlo příliš rychle a příliš hladce. Zkoumavě jsem si ho měřil. Ne, to nevyjde. Podlézavý úsměv ho zrazoval. Jen si se mnou hraje.
"Ale nic," řekl jsem, namočil cigaretu a rozčvachtaný špaček strčil do obálky. "Zapomeňte na to. Podejte mi ručník."
Podal mi ručník.
"Nezahazujte šanci, milánku, třeba vám píchnu. Sto dolarů by se hodilo. Jaké je to telefonní číslo?"
"Pusťte to z hlavy," řekl jsem.
Sledoval mě, křenil se, zbytek cigarety přilepený na spodním rtu.
"Třeba byste byl ochotný nabídku zvednout," navrhl. "Takových pět set ..."
"Hoďte to za hlavu, nebo co to máte na krku," řekl jsem a oblékl si pyžamo. "Jednou se setkáme za vyrovnanějších

podmínek. Moc se na to těším."
"Dobrá, dobrá, milánku, já ti tyhle zkouřené sny neberu. Vůbec mě nebolí," prohlásil, otevřel dveře a vykoukl ven. "Jdem. Musím vytáhnout Hoppieho."
Když jsem procházel chodbou, z protější koupelny se neozval ani hlásek. Lázeň mě postavila na nohy. Kdybych měl šanci překonat ty zatracené dveře, troufl bych si. Ale rychle jsem se vzpamatoval a řekl si, že budu velice hodný. Záměrně jsem se pomalu coural a opíral se o Blanda. Za čím slabšího mě pokládá, tím víc ho překvapím, až se strhne představení.
Vlezl jsem si do postele a pokorně ho nechal, aby mi zamkl pouto.
Hopper prohlásil, že se koupat nechce.
"No tak, milánku, koukej střihat," pokáral ho Bland. "Dnes dopoledne musíš vypadat jak malovaný. V jedenáct čekáme úřední návštěvu. Přijde si s tebou pohovořit koroner Lessways." Mrkl na mě a zakřenil se. "S vámi si pohovoří taky. Radní z města se každý měsíc přijdou podívat na cvoky. Ne že by dali moc na to, co jim cvoci vykládají, ale přijdou a někdy jim dokonce dopřejí sluchu. Ale ten blábol o vraždě, milánku, ten si nech pro sebe. Všechno už slyšeli. Budeš pro ně jen jeden cvok mezi spoustou dalších cvoků a nic ti to nepomůže."
Vytáhl Hoppera z postele a odešli do koupelny. Zůstal jsem sám. Ležel jsem v posteli a zíral na šest ostrých čar na protější stěně a zapřáhl hlavu. Prosím, on přijde sám koroner Lessways. To už je trefa. Jak už se zmiňoval Bland, velký smysl vykládat Lesswaysovi, že Salzer nese vinu na zabití Eudory Drewové, by asi nemělo. Chybí přímá spojitost a případ sám je k nevíře, ale jestli se mi to podaří, můžu mu aspoň předhodit něco, aby si to přemlel. Poprvé za celou dobu, co jsem v téhle pasti trčel, ve mně svitla jiskřička naděje.
Znenadání jsem viděl, jak se pomalu otevírají dveře. Nikde nikdo. Dveře se otevřely dokořán. Předklonil jsem se, abych se podíval do prázdné chodby, a v první chvíli mě napadlo, že dveře otevřel vítr, ale pak jsem se upamatoval, že když Bland s Hopperem odcházeli, cvakla zástrčka.
Čekal jsem s očima upřenýma k otevřeným dveřím a napínal uši. Nic se nedělo. Nic jsem neslyšel, a protože jsem věděl, že někdo musel dveře otevřít, rozklepal jsem se, jako kdyby tu obcházelo strašidlo.
Uplynula málem věčnost a pak jsem zaslechl, jak šustí papír. V absolutním tichu to zaznělo jako rachot hromu. Pak se něco pohnulo a před očima se mi objevila žena.
S papírovým pytlíkem v ruce stála na prahu, v bezvýrazných prázdných očích přihlouplý výraz. Upřené si mě prohlížela, jako bych byl kousek nábytku, a rukou poslepu šátrala v sáčku. Ano, byla to právě ona: ženská, co se cpala švestkami, a co hůř, teď je dlabala znovu.
Dlouhou chvíli jsme na sebe jenom hleděli. Brada jí pomalu jezdila sem a tam, podle toho, jak se zuby vyrovnávaly se švestkou. Vypadala tak šťastně a natřesené jako kráva, která přežvykuje obsah bachoru.
"Klaním se," řekl jsem a měl jsem dopal, že mi přeskočil hlas.
Tlustými prsty zašátrala mezi švestkami, jednu si vybrala a vytáhla na světlo boží.
"Vy jste pan Malloy, že ano," řekla stejně zdvořile jako farářova žena, která vítá nového člena farnosti.
"Správně," přitakal jsem. "Když jsme se setkali posledně, neměli jsme čas se skamarádit. Kdo jste vy?"
Chvilku přežvykovala, pak vyplivla pecku do dlaně a dopravila ji do papírového pytlíku.
"Já jsem Salzerová," pravila.
Mohlo mě to napadnout. Vážně nemohla být nikdo jiný.
"Nechci být osobní," řekl jsem, "ale vy máte svého muže ráda, paní Salzerová?"
Prázdný pohled vypudilo překvapení a to se vzápětí změnilo v pohled plný pýchy.
"Doktor Salzer je vynikající muž. Na světě byste takového nenašel," prohlásila a vystrčila na mě kulatou bradičku.
"To je škoda. Bude vám chybět. Dokonce i v našem osvíceném vězeňství jdou sedět manželé jinam než manželky."
Netečný pohled se vrátil.
"Nevím, o čem mluvíte."
"Dozvíte se. Pokud vašeho manžela nešoupnou do plynové komory, napaří mu dvacet let. Únos a vražda takovému rozsudku odpovídají."
"Jaká vražda?"
"Váš manžel dal zavraždit ženu jménem Eudora Drewová. Mne unesli a naproti sídlí dívka, která byla podle mne taky unesena: Anona Freedlanderová. A pak tu máme ještě sestru Gurneyovou."
Macatý obličej se rozzářil lstivým úsměškem.
"S tím nemá manžel nic společného. Myslí si, že slečna Freedlanderová je moje přítelkyně, která ztratila paměť."
"Počítám, že mne taky pokládá za vašeho přítele, co?" rýpl jsem si.
"Mého přítele zrovna ne, ale myslí si, že jste přítel mého přítele."
"A co takhle Eudora Drewová?"
Paní Salzerová pokrčila rameny.
"Smůla. Chtěla peníze. Poslala jsem Bennyho, aby to s ní vyřídil. Ujel."
Poškrábal jsem si nehtem bradu a sledoval ji. Spíš jsem cítil, než věřil, že mluví pravdu.
"Kde je sestra Gurneyová?" zeptal jsem se.
"Ach, měla nehodu," vysvětlila paní Salzerová a znovu zalovila v pytlíku. Vytáhla jednu slívu a nabídla mi. "Nechcete? Když takhle poleháváte, prospěla by vám."
"Ne. Slívy nemůžu ani vidět. Co se jí stalo?"
Opět netečnost.
"Ach, lezla po požárním schodišti a uklouzla. Posadila jsem ji do vozu, ale myslím, že musela mít zlomený vaz. Nevím proč, ale zdálo se, že se mne hrozně bojí."

Napjatě jsem se zeptal: "Co jste s ní provedla?"
"Nechala jsem ji v buši někde v písku." Kousla do švestky a neurčitě ukázala z okna. "Venku v poušti. Co jiného jsem s ní mohla dělat?"
Projel jsem si vlasy. Buď je blázen, nebo jsem se zbláznil já.
"To vy jste zařídila, aby mě sem šoupli?"
"Ach ano," připustila a opřela se o dveře. "Abyste rozuměl, doktor Salzer se v medicíně anebo v léčení duševních chorob nevyzná. Ale já ano. Mívala jsem velikou praxi, ale pak se něco stalo. Nepamatuju si co. Doktor Salzer mi koupil tuhle nemocnici. Navenek předstírá, že ji vede, ale všechnu práci ve skutečnosti dělám já. On prostě jenom řídí."
"Ne, dělá víc," protestoval jsem. "Osobně podepsal úmrtní list Macdonalda Crosbyho. Na to neměl právo. Nemá kvalifikaci."
"Hluboce se mýlíte," řekla klidně. "Ten jsem podepsala já. Shodou okolností máme stejné iniciály."
"Léčil však Janet Crosbyovou na zhoubnou endokarditidu. Říkal mi to doktor Bewley."
"Doktor Bewley se spletl. Doktor Salzer pro mne u Crosbyů zrovna něco zařizoval, když dívka zemřela. Sdělil doktoru Bewleymu, že ji léčil. Doktor Bewley je stařec a skoro neslyší. Koncovku -ová za mým jménem prostě neslyšel."
"Proč ho vůbec volali?" chtěl jsem vědět. "Proč jste úmrtní list jakožto ošetřující lékařka nepodepsala vy?"
"Byla jsem zrovna pryč. Manžel udělal jedinou správnou věc, když zavolal doktora Bewleyho. Všecko dělá správně."
"To je vynikající," pochválil jsem si. "Takže ať mě odsud raději pustí."
"Má dojem, že jste nebezpečný," prohlásila paní Salzerová a znovu zarachtala v pytlíku. "A taky že jste, pane Malloyi. Moc víte. Je mi vás moc líto, ale vskutku jste se neměl do ničeho míchat." Rádoby lítostivě se usmála. "Bohužel tady budete muset zůstat a mysl vám co nevidět začne chátrat. Víte, lidi, kteří trvale fetují, jsou brzy mdlého rozumu. Nevšiml jste si?"
"Tohle mě tedy čeká?"
Přikývla.
"Bohužel ano, ale nerada bych, abyste o doktoru Salzerovi nehezky smýšlel. Je to opravdu vynikající muž. Proto jsem vám to všechno vypověděla. Řekla jsem vám víc, než bych měla, ale to nevadí. Ven se nedostanete."
Dala se na ústup stejně tiše, jako se objevila.
"Hej! Nechoďte pryč!" zahulákal jsem a naklonil se. "Kolik vám platí Maureen Crosbyová za to, že mě tu držíte?"
Netečné oči jí popolezly z důlků.
"Ale to ona vůbec neví," řekla. "Nemá s tím vůbec nic společného. Myslela jsem, že to víte," a vypařila se jako duch, kterého dlouhé lítání po cimbuří vyčerpalo.
IV.
Když se Hopper vrátil z koupelny, měl lepší náladu a já se ho při snídani zeptal, jestli se někdy pokoušel zdrhnout.
"Neměl jsem kam," pokrčil rameny. "Navíc, na kotníku mám náramek a ten je připoután k posteli. Kdyby lůžko nebylo přišroubované k podlaze, možná bych to zkusil."
"Co s tím má společného postel?" zeptal jsem se a rozmazával si marmeládu na tenkou topinku. Jednou rukou to žádná legrace není.
"Támhle v té horní zásuvce je rezervní klíč od náramku," vysvětlil mi a ukázal na prádelník u protější stěny. "Je tam schovaný pro případ požáru. Kdybych dokázal pohnout postelí, dostal bych se k němu."
Div jsem se nechytil stropu.
"Cože? Tamhle v tom šupleti?"
"Přesně. Nikdo to nesmí vědět, ale já jsem jednou viděl, jak ho Bland vytahuje, když vlastní klíč ztratil."
Odhadl jsem vzdálenost od dolní pelesti lůžka ke skříně. Měl jsem k ní blíž než Hopper. Zdálo se mi, že bych na ni dosáhl, i kdybych byl připoután za kotník. Možná bych se přetrhl, ale usoudil jsem, že bych to měl zvládnout. Jenomže přikovaný za ruku, jak jsem teď, nemám šanci.
"Jak to, že vás přikurtovali za nohu a mě za ruku?" zeptal jsem se.
"Taky mě napřed upoutali za zápěstí," vysvětloval Hopper, jako by o nic nešlo, a odstrčil tác. "Ale špatně se mi četlo, takže mi Bland náramek přehodil. Když mu řeknete, přehodí vám ho taky. Nebude vám vadit, když si už nebudeme povídat? Rád bych si zase četl."
Ne, nevadilo mi to ani v nejmenším. Hořel jsem. Jestli se mi podaří Blanda přesvědčit, aby mi uvolnil zápěstí, třeba na klíč dosáhnu. Přemílal jsem tu myšlenku celou hodinu.
Bland se objevil pár minut před jedenáctou s obrovskou vázou plnou mečíků. Postavil ji doprostřed prádelníku a obdivně ustoupil.
"Paráda, co?" řekl rozjařeně. "To je kvůli radním. Úplná komedie, jak tihle chlápci vždycky vyjedou po kytkách. Parta, co tu byla posledně, se na pacienty ani nekoukla. Pořád jen okolkovali a vzdychali nad kytkami."
Sebral tácky od snídaně, odnesl je a vzápětí byl zpátky. Kriticky si nás prohlédl, uhladil Hopperovi prostěradlo, mně natřepal polštář.
"A koukejte takhle zůstat," kladl nám na srdce. "Proboha živého, ne abyste si to tu rozčochnili. Vy nemáte knížku?" zeptal se mne.
"Žádnou jste mi nedal."
"Knížku musíte mít, touhle mánií jsou taky posedlí. Líbí se jim, když si pacient čte."
Vypochodoval z pokoje a celý zadýchaný se vrátil s těžkým svazkem. Hodil mi jej do klína.
"Zavrtej se do toho, milánku. Až vypadnou, najdu ti něco lechtivějšího."
"Jak mám asi jednou rukou obracet stránky?" zeptal jsem se a podíval se zblízka na knihu. Měla titul Gynekologie pro pokročilé studenty.

"Ještě žes mi připomněl, milánku." Vytáhl klíč. "Náramky nesmějí být vidět. Ta cháska je moc měkkosrdcatá."
Sledoval jsem, jak se mi náramek stěhuje ke kotníku, a skoro jsem nevěřil vlastnímu štěstí. Nejsladší chvíle života.
"Tak, milánku, nezapomeň sekat dobrotu," napomenul mě, když uhlazoval postel. "Kdyby se tě ptali, jak se ti tu líbí, řekni, že se o tebe dobře staráme. Nečekej, že by ti na něco odpověděli. Nevěří nikomu, ale stačí špitnout, a sotva vypadnou, vyřídím si to s tebou já."
Otevřel jsem bichli. První obrázek mi vyrazil dech.
"Nevím, jestli jsem dost starý, abych si prohlížel takovéhle věci," řekl jsem a ukázal mu rytinu.
Vytřeštil oči, zhluboka se nadechl, sebral mi knihu a podíval se na název.
"Kristova noho! Taková sviňárna?" Vypálil z místnosti a za chvíli, taktak že dechu popadal, byl zpátky s dvojjazyčnou verzí Dantova Pekla. Proč já jen nedržel klapačku.
"Tahle udělá dojem," zapředl spokojeně. "I když ten spolek stejně neumí číst."
Pár minut po jedenácté k nám pootevřenými dveřmi pronikl hlas.
Bland, který čekal u okna, si srovnal halenu a přihladil vlasy.
Hopper se zaškaredil a zaklapl knihu.
"Jsou tady."
Do pokoje vstoupili čtyři muži. V čele kráčel očividně doktor Jonathan Salzer, z celé čtveřice ta nejuhlazenější osoba; vysoký, štíhlý muž s huňatou kšticí bílou jak holubicí pírka, nachlup stejnou, jakou má Paderewski. Opálený obličej měl chladné přísné rysy, oči byly hluboce posazené, přemýšlivé. Přesně tak jsem si ho představoval. Muž hodně přes padesát, ještě stále plný síly, vzpřímený, tělo rovné a napružené jako kadet pochodující na přehlídce. Měl na sobě černý domácí kabátek a pruhované kalhoty, nažehlené, jako kdyby je měla na sobě krejčovská figurína. Když pominula rána mezi oči, kterou vám zasadila kštice vlasů, další, čeho jste si museli všimnout, byly jeho ruce. Opravdu krásné ruce; dlouhé a úzké se štíhlými prsty, ruce chirurga nebo vraha. Oba druhy práce musely zastat stejně dokonale.
Za ním vstoupil koroner Lessways. Znal jsem ho z příležitostných fotografií, které jsem viděl v novinách: malý, podsaditý chlapík s hlavou jako mičuda, prťavá očka a ústa jako díru po skobě. Vypadal přesně tak, jak má vypadat pokoutní advokát, který celý život bez rozpaků strká někoho za mříže.
Společnost mu dělal břichatý podrazník očividně ze stejné stáje.
Čtvrtý muž přešlapoval za dveřmi, jako by nevěděl, má-li či nemá-li vstoupit. Nevěnoval jsem mu pozornost. Tu jsem plně soustředil na Salzera.
"Dobré ráno, pánové," řekl Salzer hlubokým, sytým hlasem. "Doufám, že se vám vede dobře. Přišli vás navštívit koroner Lessways, radní Linkheimer a známý spisovatel pan Strang. Chtěli by vám položit několik otázek."
Otočil se na Lesswayse. "Chcete si pohovořit s panem Hopperem?"
Zatímco Lessways z bezpečné vzdálenosti tupě zíral na Hoppera, otočil jsem se, abych se podíval na čtvrtého chlapíka, kterého Salzer představil jako Stranga.
Na vteřinu jsem došel k závěru, že mi opravdu přeskočilo, protože s nonšalantním výrazem totální otravy stál ve dveřích Jack Kerman. Měl na sobě bílý tropický oblek, na nose brýle s rohovinovou obroučkou a z kapsičky mu jako nejzarytějšímu dandymu čouhal žlutočervený hedvábný kapesníček.
Div jsem na posteli nenadletěl. Ještě že Salzer měl zavrtaný nos do mého chorobopisu. Kerman si mne kamenně změřil, povytáhl jedno obočí a zeptal se Salzera: "Kdo je tenhle člověk, doktore? Vypadá docela dobře."
"Edmund Seabright," informoval ho Salzer. Tváří mu přejel lehký úsměv a připomněl mi Mikuláše, který právě podává dítěti hračku. "Není u nás dlouho." Podal chorobopis Kermanovi. "Možná vás budou údaje zajímat, mluví samy za sebe."
Kerman si poposunul brýle a zamžoural do papíru. Napadlo mě, že přes brýle asi moc nevidí, a jak ho znám, došlo mi, že si je od někoho vypůjčil.
"Ach jistě," řekl a sešpulil pusu. "Zajímavé. Myslíte, že bude dobré, když si s ním promluvím?"
"Ale jistě," řekl Salzer a popošel k mému lůžku.
Kerman ho následoval a oba se na mne zahleděli. Já upřel pohled na Salzera, protože jsem věděl, že kdybych mrkl na Kermana, nejspíš bych se prozradil.
"Tohle je pan Strang," sdělil mi Salzer. "Píše knihy o nervových onemocněních." Usmál se na Kermana. "Pan Seabright trpí představou, že je slavný detektiv. Viďte, pane Seabrighte?"
"Toseví," řekl jsem. "Já jsem detektiv. Zjistil jsem, že na tomhle patře je taky Anona Freedlanderová, že sestra Gurneyová je mrtvá a vaše žena schovala její mrtvolu někde tady v poušti. Dobrý výsledek, ne?"
Salzerův laskavý, smutný úsměv přivedl Kermana do rozpaků.
"Jak vidíte, pořád fantazíruje," zamumlal Salzer. "Obě ženy jsou pohřešovány. Jedna je pohřešována asi dva roky, ta druhá teprve nedávno. O obou případech se psalo v novinách. Z nějakého zvláštního důvodu je nedokáže vyhnat z mysli."
"Chápu," prohlásil Kerman vážně. Upřel na mne zvídavý pohled a za silnými skly mu oči mrkly.
"Měl byste vědět ještě jednu věc," nadzvedl jsem se a zašeptal: "Jsem tu připoutaný za nohu."
Lessways a Linkheimer si stoupli vedle Salzera a taky na mě koukali.
Kerman unyle povytáhl obočí.
"Je to pravda?" zeptal se Salzera.
Salzer naklonil hlavu. Objal úsměvem veškeré trpící lidstvo. "Někdy nás trochu potrápí," řekl s politováním. "Chápete."
"Zcela," pravil Kerman a tvářil se zraněn. Předváděl se tak dokonale, že jsem měl chuť ho kopnout.
Bland poodstoupil od okna a postavil se k čelu mého lůžka.
"Klid, milánku," konejšil mě.

"Nelíbí se mi tu," obrátil jsem se na Lesswayse. "Vznáším námitku, nechci, aby mi každý večer píchali drogy. Nelíbí se mi pozamykané dveře na konci chodby ani zamřížované okno na druhé straně. Tohle není sanatorium. To je vězení."
"Můj milý chlapče," zasáhl Salzer hladce dřív, než Lesswayse vůbec mohlo něco napadnout, "uzdravíte se a půjdete domů. Kdybychom nemuseli, nedrželi bychom vás tu."
Koutkem oka jsem zahlédl, jak Bland zaťal pěst a hrozí, abych si dal pozor na jazyk. Vlastně o moc víc se stejně říct nedalo a Kerman už stejně věděl, kde jsem, takže jsem raději neriskoval.
"Dobrá, pojďme dál," navrhl Lessways. "Všechno vypadá moc hezky." Rozjařeně se obrátil ke Kermanovi. "Viděl jste všechno, co vás zajímá, pane Strangu? Nechceme vás honit."
"Ach ano," pravil Kerman blazeované. "Když nebude doktor Salzer nic namítat, mohu se stavit jindy."
"Bohužel, to je zakázáno. Časté návštěvy by mohly naše přátele rozrušit. Určitě mi rozumíte."
Kerman se na mne znuděně díval.
"Máte pravdu. Nevzal jsem to v úvahu," řekl a zamířil ke dveřím.
Tvořili majestátní průvod, Salzer byl ten černý vzadu.
Slyšel jsem, jak se Kerman ptá: "Nikdo jiný už na tomto patře není?"
"Právě teď nikoli. Nedávno se nám podařilo několik případů úspěšně vyléčit. Chcete si prohlédnout chorobopisy?"
Hlasy zanikly a Bland zabouchl dveře. Zašklebil se na mne.
"Nevyšlo to, milánku, co? Povídal jsem ti: jeden cvok v moři cvoků."
Dalo mi hodně práce tvářit se jako zklamaný člověk, ale nějak jsem to zvládl.
Salzer mluvil zasvěceně, když prohlásil, že návštěvy pacienty rozrušují. Jaký měla návštěva účinek na Hoppera, bylo zřejmé až po tom, co Bland přinesl podnosy s obědem, ale nedal se utajit.
Když Salzer a hosté odešli, Hopper zůstal ležet bez hnutí, upřeně zíral do stropu a strašně se mračil. Tak zůstal až do oběda a vůbec nereagoval na jakoukoli poznámku, takže jsem ho nechal být. Stejně jsem měl moc věcí, které jsem si musel promyslet, takže mi jeho společnost nechyběla. Avšak když Bland položil podnos na noční stolek, Hopper se zničehonic rozmáchl a odpálil tác na druhou stranu pokoje, kde podnos s randálem přistál a všechno se rozsypalo po zemi.
Hopper se posadil a z toho, jak vypadal, mi naskočila husí kůže. Obličej se mu změnil, že jsem ho málem nepoznával. Propadl se, zestárl, rozryl do vrásek. V očích měl zavilý štvaný pohled, jakým se na vás dívají zuřivé šelmy v zoo. A Bland od něj skokem odpálil jako žabák.
"Klid, milánku," řekl spíš ze zvyku, nežli že by to myslel doopravdy.
Hopper se v posteli nahrbil a číhal, kdy se k němu přiblíží, ale Bland nejevil nejmenší chuť.
"Kruci, to mám smůlu," zavrčel vztekle. "Než mi skončí služba, určitě ho to zas popadne."
S funěním sebral rozbité střepy a shrnul je na podnos. V tu chvíli už se zdálo, že nechá Hoppera plavat, ale neustále ho posedlýma jiskřícíma očima sledoval.
"Ale já stejně vypadnu, jasné?" řekl mi. "Mám rande a nehodlám ho prošvihnout. Tobě se nic nestane. Nedosáhne na tebe a třeba ho to přejde. Někdy se to stává. Kdyby začal lízt po zdi, zazvoň na zvonek. Do služby nastupuje Quell, ale nezvoň dřív, než budeš muset. Platí?"
"No nevím," řekl jsem pochybovačně. Hopperův výraz se mi nelíbil. "Jak dlouho tu budu sám?"
"Quell musí přijít každou chvíli. Já se vrátím až zítra ráno," vysvětloval Bland nervózně. "Jestli se mi nepodaří zmizet teď hned, Salzer mě může donutit, abych tu zůstal a na toho chcípáka dohlédl. Jsem jediný, kdo si s ním umí poradit."
V hlavě se mi vyklubal nápad. Opravdu se mi nelíbilo zůstat s Hopperem sám. Stačilo se na něj podívat a rozklepal jsem se, ale kdyby Bland vypadl a mně se podařilo podat klíč, možná by se dalo něco dělat.
"Kdyby se člověk mohl někoho dovolat, byla by to jiná," prohlásil jsem a zabořil hlavu zpátky do polštáře. "Ale jinak bych šel radši s vámi. Co vy na to?"
Zakřenil se. "Holka, co s ní mám spicha, je dost stydlivá, i když tě nemám za zadkem."
Odnesl Hopperův zmařený oběd a já sám se snažil něco sníst, ale Hopperův těžký dech, způsob, jakým civěl na protější stěnu a jak mu škubalo v obličeji, mi zvedal žaludek. Když jsem se několikrát pokusil pár soust spolknout, odstrčil jsem talíř pryč. Chtěl jsem cigaretu. Prahl jsem po ní víc než po čemkoli na světě.
Bland se za chvíli vrátil. Svlékl si bílý stejnokroj a vypadal teď tak vyparáděně, že jsem ho skoro nepoznal. Ručně malovaná kravata ve mně málem vyvolala barvoslepost.
"Co je?" zeptal se a ukázal na můj podnos. "Myslíš, že je to otrávené?"
"Prostě nemám hlad."
Podíval se na Hoppera, který se už zase v posteli nahrbil, sotva ho uviděl, a vražedně ho propichoval pohledem.
"O zábavu mě tedy nepřipravíš, to ne," ušklíbl se Bland. "A ty si s ním nelam hlavu, milánku. Nesmíš si to tak brát."
"Chci si zakouřit," řekl jsem. "A jestli mi nedáte cigaretu, spustím poplach dřív, než se za vámi zavřou dveře."
"Nemůžu ti dát cigaretu," odporoval Bland. "Dávat bláznům sirky je nebezpečné."
"Nechci zápalku. Chci cigaretu. Zapalte mi ji a pár mi jich tu nechtě. Budu kouřit jednu za druhou. Jestli si nedám čouda, neudržím se. A nechtěl byste, abychom na vás byli dva, že ne?"
Jen nerad se rozloučil s cigaretami, jednu mi zapálil a zamířil ke dveřím.
"Řekněte Quellovi, aby se od něj držel dál," vzkázal ještě ve dveřích. "Možná, že když zmizím, přejde ho to. Ale ať dělá cokoli, nesmíte zazvonit dřív než za pět minut. Dejte mi čas, abych mohl vypadnout."
Hopper po něm vyjel, ale Bland byl příliš daleko, aby se mu podařilo víc než zvířit kolem ošetřovatele vzduch, i když rychlost, s jakou Bland prolétl dveřmi, mi napověděla, jak má z Hoppera nahnáno. Já měl stejně.
Odpoledne bylo nejdelší, jaké jsem kdy zažil. Nemělo smysl pokoušet se vydolovat ze šuplete klíč k poutům. Neměl jsem nejmenší tušení, kdy se objeví Quell, a navíc tu byl problém s Hopperem. Nevěděl jsem, jestli ho vyprovokuju,

když vylezu z postele. Věděl jsem, že získat klíč je jediná moje naděje a jestli ji zmařím, nová se nenaskytne. Rozhodl jsem se, že zkoušku provedu v noci, až bude Hopper spát a Quell také bude v posteli. Znamenalo to, že nesmím dovolit, aby mi píchli drogu, a neměl jsem nejmenší tušení, jak to dokážu.
Těsně poté, co Bland odešel, Hopper se uklidnil. Nevšímal si mě, civěl na protější stěnu, něco si pro sebe žbrblal a projížděl si husté blonďaté vlasy. Pokoušel jsem se zachytit, co si povídá, ale slova ke mně doléhala jen jako matenina nejapných zvuků.
Dával jsem si velký pozor, abych sebou nějak nehodil a nestrhl jeho pozornost, vleže jsem kouřil, a když se mi podařilo přestat na něj myslet, přemítal jsem, co asi dělá Kerman.
Pěkně mě vyvedlo z míry, jak obalamutil Lesswayse, že je spisovatel, který se zabývá nervovými chorobami, a měl jsem podezření, že s touhle verzí má něco společného Paula. Aspoň vědí, jak vypadá situace. Vědí, že v budově je Anona Freedlanderová. Vědí o dveřích na konci chodby i o zamřížovaném okně. Jestli mě mají osvobodit, musejí jednu nebo druhou překážku překonat. A já nepochyboval, že mě vysvobodí. Jak, to je jejich problém.
Asi v půl páté se otevřely dveře a do pokoje vstoupil mladík, podobně jako Bland v bílé haleně, a nesl dva čajové podnosy. Měl štíhlou postavu, možná trochu přerostlou, zdravím nekvetl. Dlouhý úzký obličej měl výraz soustředěný, jako má kůň na dostizích. Vůbec se podobal koni. Měl dlouhý horní ret a obrovské koňské zuby. Vůbec bych se nedivil, kdyby na mě zařehtal. Nezařehtal, usmál se.
"Já jsem Quell," řekl a postavil tácek na noční stolek. "Vy jste pan Seabright, viďte?"
"Ne," řekl jsem. "Jsem Sherlock Holmes. Dáte-li na mě, moc se nepřibližujte k Watsonovi. Zas ho drží ta jeho nálada."
Zadíval se na mne dlouhým ustaraným pohledem. Poznal jsem, že s pomatenci moc dlouho co do činění nemá.
"Ale to je přece pan Hopper," řekl mírně, jako by mluvil s dítětem.
Hopper se zrovna posadil, svíral a rozvíral pěsti a na Quella vrčel.
Možná že Quell moc dlouho v branži nepracoval, ale byl dost chytrý, aby viděl, že hrát si berany berany duc nemá Hopper zrovna náladu. Díval se na něj asi tak, jak byste sledovali tygra, který se vám zničehonic objevil v obýváku.
"Myslím, že pan Hopper nechce, abyste ho obtěžoval čajem," řekl jsem. "A jestli vám můžu doporučit, dokud se Bland nevrátí, nepřibližujte se k němu."
"To nemůžu," řekl nejistě. "Doktor Salzer tu není a Bland se vrátí nejdřív po půlnoci. Vážně neměl chodit pryč."
"Trochu pozdě lámat si s tím hlavu," ujistil jsem ho. "Vytrať se, bráško, zmizni. A kdybyste mi přinesl k večeři kapku skotské, byl bych nadšením bez sebe."
"Pacientům je bohužel zakázáno podávat alkohol," řekl vážně s očima stále upřenýma k Hopperovi.
"Tak si lokněte sám a přijďte na mne dýchnout," řekl jsem. "Lepší něco než nic."
Prohlásil, že alkohol je mu zcela cizí, a zmatený, vystrašený odešel.
Hopper civěl na mne a důkladnost, s jakou mě jeho lesklé oči provrtávaly, mě trochu děsila. Upřímně jsem věřil, že náramek, co má na kotníku, dobře drží, a kdyby se mu v hlavě zrodil nějaký nápad, vydrží a nepraskne.
"Hlavou mi táhly věci, Hoppie," řekl jsem pomalu a zřetelně. "Musíme tomu křivákovi Blandovi podříznout krk a vypít mu krev. Už jsme to měli udělat dávno."
"Ano," pravil Hopper a divý svit v očích trochu pohasl. "Uděláme to."
Uvažoval jsem, jestli je bezpečné pokusit se ukořistit klíč právě teď, ale usoudil jsem, že ještě ne. Nevěděl jsem přesně, na čem jsem s bratrem Quellem. Měl jsem pocit, že kdyby mě chytil při činu, naplnil bych jeho mladý život smutkem ještě větším, než jak zkormoucený žije doteďka.
"Vymyslím plán," řekl jsem Hopperovi. "Bland je hrozně práskaný. Nebude snadné ho převézt."
Zdálo se, že Hopper se už uklidnil, a i nervy v obličeji mu přestaly cukat.
"Já také připravím plán," prohlásil.
Zbytek večera probíhal tak, že on osnoval svůj plán a já přemítal, co musím udělat, abych se zbavil náramku. Nebylo pravděpodobné, že se mi podaří uprchnout z budovy, ale kdybych dokázal najít Anonu Freedlanderovou, promluvit si s ní a upozornit, že i ona se brzy dostane na svobodu, nepromarnil bych čas. Až se ukáže Kerman - a byl jsem si jistý, že dřív nebo později se ukáže, nemuseli bychom ztrácet čas tím, že bychom ji sháněli.
Občas se na nás přišel mrknout Quell. Strčil jen hlavu do dveří a Hopper byl příliš zaujat vlastními plány, než aby si ho všiml. Kdykoli se Quell objevil, vrtěl jsem hlavou, ukázal na Hoppera a odháněl jsem ho: "Kšš." Quell pokaždé přikývl - čím dál víc připomínal koně - a tiše vycouval.
Kolem osmé mi přinesl večeři a potom přešel k Hopperovu lůžku a na hocha se usmál.
"Dáte si také něco k jídlu, pane Hoppere?" řekl až mazlivě.
Hopperova reakce mě děsivě vytočila. Quella málem ranila mrtvice. Hopper sebou švihl na konec postele, paže mu vyjely jako gumové a prsty se zaťaly do Quellovy bílé haleny. Quell uskočil, zavrávoral a málem upadl. Zesinal jako sidol.
"Myslím, že pan Hopper nemá zrovna chuť k jídlu," poznamenal jsem a sousto kuřete, které jsem měl v ústech, chutnalo najednou jako piliny. "A mám dojem, že mě už taky přešla."
Quella moje pocity nezajímaly. Vyrazil z pokoje jako vítr, jen bílá čára; třískly dveře.
Hopper shodil přikrývky a natáhl se po něm. Prásk, upoutaný za kotník přistál na podlaze a začal ječet. Šíleně škubal řetězem, který se mu zařezával do kotníku. Když zjistil, že nohu z náramku nevytáhne, vylezl zpátky na postel a začal řetězem cloumat. Snažil se jej roztrhnout a já ho strachy bez sebe pozoroval. Z místa, odkud jsem se díval já, vypadal řetěz příšerně křehký. Představa, že jej tenhle šílenec přetrhne ve chvíli, kdy já jsem ještě přikovaný, mi naháněla husí kůži. Natáhl jsem se ke zvonku a zběsile na něj zatlačil.
Hopper teď držel řetěz oběma rukama, nohama se vzepřel o kovovou příčel na pelesti a tahal, tahal, obličej napětím zrudlý. Kovová tyč zapružila, ale držela a řetěz také. Hopper se nakonec svalil na polštář, těžce oddychoval a já věděl,

že nebezpečí pominulo. V obličeji mi stál pot. Aniž jsem si to uvědomoval, minulých pár minut se nedalo srovnat s žádným děsem, jaký jsem kdy zažil.
Krev, která se nahrnula Hopperovi do obličeje, opadla a byl zase bledý. Ležel klidně, oči zavřené, a já napjatě čekal. Zanedlouho začal k mému úžasu chrápat. Právě v tu chvíli vstoupil do pokoje Quell se svěrací kazajkou. Byl bledý, ale strach už z něj nečišel.
"Buďte klidný," řekl jsem a lekl se, jak mám roztřesený hlas. "Spí. Radši se podívejte na to jeho želízko. Už jsem viděl, jak trhá řetěz."
"To by nedokázal," řekl Quell a odložil svěrací kazajku. "Není to obyčejný řetěz." Popošel blíž a podíval se na Hoppera. "Radši mu dám injekci."
"Nebuďte blázen," řekl jsem ostře. "Bland vám říkal, abyste se k němu nepřibližoval."
"Jenomže musí dostat dávku," ohradil se Quell. "Kdyby ho vzal nový záchvat, mohlo by to být moc ošklivé. Dělám to nerad, ale je to má povinnost."
"Jděte někam s vaší povinností," odsekl jsem netrpělivě. "Sahat na tohohle kluka je jako hrát si s bombou. Nechte ho."
Quell obezřetně přistoupil k lůžku a pozoroval Hoppera. Hluboké chrápání a pravidelné oddychování se ozývalo dál a uklidněný Quell začal upravovat přikrývky. Sledoval jsem ho, tajil dech, protože jsem nevěděl, jestli Hopper hraje habaďuru nebo ne. Neměl jsem ponětí, jestli je Quell jenom hloupý, anebo velmi srdnatý. Přiblížit se k takovému šílenci mohl jen naprostý hlupák anebo někdo, kdo má nervy ze železa.
Quell urovnal prostěradlo a ustoupil. Viděl jsem, jak se mu na čele perlí pot. Hlupák není, usoudil jsem. Čili je hrdina. Mít nějakou medaili, určitě bych mu ji dal.
"Vypadá, že je v pořádku," pravil potěšeně. "Teď mu to píchnu. Když se řádně prospí, bude ráno úplně fit."
To mi vyhovovalo, avšak přesto jsem měl obavy. Ani kopec medailí, ani žádné peníze na světě by mě nepřinutily, abych se ke spícímu Hopperovi přiblížil tak blízko.
"Riskujete," varoval jsem. "Jehla ho vzbudí. Jakmile na vás dosáhne, je po vás."
Nechápavě se na mě podíval.
"Vůbec vám nerozumím," řekl. "Nechováte se jako pacient."
"Nejsem pacient," řekl jsem paličatě. "Jsem Sherlock Holmes, nevzpomínáte si?"
Znovu posmutněl a odkráčel. Minuty ubíhaly. Hopper se nepohnul. Dál chrápal, obličej vyčerpaný, ale hladký.
Za dobu, která mi připadala jako věčnost, i když to nemohlo být víc než deset minut, se vrátil Quell. Nesl podnos přikrytý ručníkem.
"Koukněte," řekl jsem a posadil se. "Co kdybyste mi sundal pouta? Kdyby došlo k maléru, mohl bych vám píchnout. Vypadáte, že máte všech pět pohromadě. Kdyby se probral a vyjel po vás, můžu ho praštit přes hlavu."
Podíval se na mne vážně jako kůň, který si prověřuje podezřelý pytel ovsa. "To nemůžu," pravil. "Je to zakázáno."
Dobrá, víc dělat nemůžu. Míč má na kopačce on a záleží na něm, jak ho rozehraje.
"Jak myslíte," zahučel jsem. "Aspoň se za vás pomodlím."
Vytáhl stříkačku a popošel k Hopperovi. Já se díval a vlasy na krku se mi ježily a srdce mi tlouklo jako zvon.
Quell se trochu chvěl, ale vážný koňský obličej měl klidný. Jemně vyhrnul Hopperovi rukáv od pyžama a natáhl stříkačku. Bylo to představení, jako když se člověk dívá na chlapíka, který vytahuje rozbušku z nevybuchlé miny. Nemohl jsem pro něj udělat nic než ho sledovat a potit se za něj, a potil jsem se jak dveře od chlívka. Chtěl jsem mu říct, ať si pospíší, ať tam pro lásku boží nestojí jako panák, ale hezky rychle to skoncuje.
Přestože měl na očích brýle, na blízko mu zřejmě špatně sloužil zrak, takže nemohl najít správnou žílu. Skláněl hlavu níž a níž, až ji měl těsně u Hopperovy bílé svalnaté paže. Zdálo se, že úplně zapomněl, jak je Hopper nebezpečný. Očividně myslel jen na to, jak dokonale provést celou operaci. Obličej měl nějakých třicet centimetrů od Hoppera, přikývl, jako že žílu, kterou hledal, konečně našel. Velmi jemně přiložil jehlu k žíle.
Nedýchal jsem. Křečovité jsem muchlal prostěradlo. A pak, když už chtěl jehlu zabodnout, otráveně odfrkl a vrátil se k podnosu, co zůstal na skříňce.
Z vyschlých úst se mi pisklavě vydrala jediná věta: "Kruci, co je zas?"
"Zapomněl jsem na líh," řekl. "Jsem trouba. Před každou injekcí musíme kůži očistit."
Lilo z něj stejně jako ze mne, ale naučili ho, že než dává injekci, musí potřít místo lihem, a on je tedy potře, ať slunce svítí či hrom tříská.
Když mu Quell lihem potíral místo na paži, Hopper se zavrtěl. Mne nervy vynesly napůl z postele, a když Quell začal zase tak strašidelně slídit po žíle, klepala se mu ruka.
Zase se sklonil jen na pár čísel k Hopperovi, oči zabodnuté do kůže.
Hopper zničehonic otevřel oči. Quell byl příliš zaměstnaný, aby si ho všiml.
"Bacha!" zařval jsem.
Ve chvíli, kdy Quell v omráčeném úžasu zvedl pohled, vyjel Hopper jako had z díry a držel ho za krk.
VI.
Zběsilým, divokým kopancem jsem si uvolnil nohy a vymrštil se z postele. Posedla mé bláznivá myšlenka, že prudké trhnutí pomůže pohnout s postelí, tak abych se dostal k Hopperovi. Ale lůžko drželo pevně a jediné, co se mi podařilo, bylo vyrazit si dech.
Ke stropu vyrazil Quellův divoký skřek, odrazil se a zavalil mě jako vybuchlý granát. Quell zaječel znovu, ale jak ho Hopperovy paťáty škrtily, změnil se jekot v chropot, z něhož tuhla krev v žilách.
Ani jsem se na ně nepodíval. Bál jsem se. Stačilo slyšet zvuky zápasu. Vytáhl jsem se zpátky na postel, přestěhoval se k pelesti a volnou nohu spustil na zem. Panika se mnou cloumala tak, že jsem sotva popadal dech a třásl se jako stařec raněný mrtvicí. Natáhl jsem se k prádelníku. Konečky prstů jsem se dotkl držátka vrchní zásuvky. Za mnou se rozlehl

divoký řev: řev, jaký jsem nikdy neslyšel a nikdy nechci slyšet znovu. Jako šílený jsem se znovu natáhl k držadlu. Nehty dosáhly cíle, zběsile jsem se snažil povytáhnout nohu z okovu a kůže na kotníku jako by mi začala hořet plamenem.
Zachytil jsem nehty držadlo a zásuvka ždibec popojela. Stačilo to. Teď už nebyl problém zásuvku vytáhnout, až s rachotem vypadla na zem. Byla plná ručníků, obvazů a já visel přes pelest a jako smyslů zbavený v té změti hrabal a hledal klíč.
Zničehonic mi do závratné výše vyhnal krevní tlak zoufalý sten, ale já zběsile hledal dál. Nakonec jsem mezi dvěma ručníky našel klíč a s trhaným dechem jsem se vyšvihl zpátky na postel a šátral po zámečku, abych mohl uvolnit pouto. Z kotníku mi tekla krev, ale nevšímal jsem si toho. Nasadil jsem klíček do zámku, otočil a pouto se otevřelo.
Skokem jsem byl z postele na druhé straně místnosti. Tam jsem se zarazil, o dva kroky couvl a rychle polkl prudký nával slin, který se mi vedral do úst. Přes Quellovo tělo na mě číhal Hopper. Cenil zuby a viděl jsem, jak má ústa celá od krve. Krev byla všude. Vzadu na zdi, na prostěradle, na Hopperově pyžamu, na Quellovi.
Quell ležel napříč lůžka: panák v zakrváceném oděvu. Napůl otevřené oči se na mne dívaly vytřeštěné hrůzou. Hopper mu přehryzl krční tepnu. Byl víc po smrti než tisíciletá mumie.
"Dej mi ten klíč," zašeptal s námahou Hopper. "Dnes večer jich umře víc."
Otočil jsem se; myslel jsem, že nejsem žádné ořezávátko, ale teď se tu Malloy klepal se studeným potem na čele a jako by měl v břiše kus olova. Pár děsivých výjevů jsem už v životě viděl, ale tenhle byl zralý na Oscara.
"Dej sem ten klíč, nebo tě taky zabiju," zasípal Hopper a shodil Quellovo tělo z lůžka na zem. Plížil se z postele ke mně, obličej zrůzněný, v tlumeném světle lampy se mu leskly krvavé šmouhy kolem úst.
Těžký sen z Grand Guignola. Sen, který budu vypravovat přátelům. Sen, jemuž neuvěří. Obloukem jsem začal pomalu couvat ke dveřím.
"Neodcházej, Seabrighte," vyklonil se Hopper z postele. "Dej sem ten klíč."
Byl jsem u dveří a v momentě, kdy jsem sáhl na kliku, Hopper v bezmocné zuřivosti vyrazil neslýchaný skřek a vrhl se za mnou. Lůžko se zatřáslo, ale zůstalo přikováno a on se paňáty zaťal jen do koberce sotva dva metry ode mne.
Třásl jsem se jako osika. Podařilo se mi otevřít dveře a málem vypadnout do chodby. Když jsem dveře přirazil, vyrazil Hopperovi z hrdla znovu příšerný zvířecí ryk.
Chvíli jsem v dlouhé tiché chodbě jen stál, srdce mi bušilo a kolena klepala. Pak jsem se poznenáhlu sebral. Šátral jsem rukou podél zdi, abych se přidržel, a pomalu se přibližoval k bytelným dveřím na konci chodby. Než jsem se došátral k posledním v řadě, minul jsem čtvery. Přejel jsem rukou po povrchu a cítil, jak mi rozpálenou kůži chladí měkká guma. Otočil jsem koulí, ale nic se nestalo. Dveře držely jak faraónova hrobka.
Bodejť, vždyť jsem to čekal. Jenomže mám-li uspět, právě tudy musím odejít. Z pomyšlení, že se vrátím do té márnice, jsem dostával třesavku. Znovu jsem vzal za kliku a vší silou se do ní opřel. Nic. Bylo to stejné, jako kdybych se pokoušel prorazit čínskou zeď.
Tudy cesta nevede.
Další cestu jsem nasměroval na opačný konec chodby a prozkoumal zamřížované okno. Tady nepomůže nic než páčidlo a možná i s páčidlem by celá práce trvala půl dne.
Další nezbytný krok byl najít zbraň. Kdyby se mi podařilo najít něco, čeho bych mohl použít jako obušku, stačilo by se schovat u hlavních dveří a jenom čekat, až se někdo ukáže. Senzace. Dokonce i Malloye občas něco kloudného napadne.
Postupoval jsem chodbou zpátky. První dveře, které jsem zkusil, nebyly zamčené. Obezřetně jsem zapátral ve tmě, napnul uši, ale když jsem slyšel jen vlastní dech, našmátral jsem vypínač a rozsvítil. Nejspíš Quellův pokoj. Útulný, čistý a uklizený, v dohledu žádná zbraň ani nic, čeho by se dalo jako zbraně použít. Bílý stejnokroj na ramínku mě přivedl na nápad. Vklouzl jsem do pokoje a zkusil si navléci halenu. Padla mi asi stejně jako kůže z krtka polárnímu medvědovi, takže jsem nápad pustil z hlavy.
V dalším pokoji taky ani známka života. Nad rozválenou postelí visela veliká barevná fotografie dívky s provázkem kolem beder a šňůrou perel na krku. Svůdně se na mne usmívala, ale já jí úsměv neoplatil. Bylo jasné, že tady přespává Bland.
Vklouzl jsem dovnitř a zavřel za sebou. Blesková prohlídka šuplat vynesla mimo jiné kožený obušek s poutkem; dobře vyvážená malá vražedná zbraň, přesně taková, po jaké jsem toužil.
Přešel jsem místností ke skříni, našel náhradní stejnokroj a vyzkoušel si halenu. Docela mi padla, sice na mně trochu plandala, ale to nevadilo. Převlékl jsem se a pyžamo hodil na podlahu. Když jsem měl na sobě zase kalhoty a boty, cítil jsem se mnohem líp. V pyžamu a bosky se člověk špatně pere. Zastrčil jsem obušek do zadní kapsy a přál si mít pistoli.
Na dně skříně jsem našel kapesního bernardýna s irskou whisky. Utrhl jsem pečeť, odšrouboval uzávěr a řádně si lokl. Alkohol sklouzl dolů jako hedvábíčko a v žaludku mi vybuchl jako odjištěná bomba.
Vynikající šnaps, usoudil jsem, a abych se ujistil, cvakl jsem si z láhve ještě jednou. Nic se mu nedalo vytknout. Pak jsem zastrčil lahvinku do postranní kapsy a vydal se ke dveřím. A teď kupředu!
Když jsem pootevřel dveře, zaslechl jsem kroky. Stál jsem tiše jako myš, když cítí kočku, a čekal jsem. Chodbou plula vráskčitá sestra a polohlasem si prozpěvovala. Prošla těsně kolem mne, a kdyby se byla mým směrem ohlédla, musela mne spatřit, ale neohlédla se. Pokračovala dál, otevřela dveře na druhé straně chodby a vstoupila do matně osvětleného pokoje. Zavřela za sebou.
Vyčkával jsem, tlumeně dýchal, skotská mne hezky vzpružila. Minuty ubíhaly. Průvan odtrhl od prahu chomáček prachu a ten teď zahanbeně poletoval po chodbě. Do zamřížovaného okna zabubnoval náhlý déšť. V domě hvízdala meluzína. Stále jsem čekal. Když to nebude zapotřebí, raději bych ošetřovatelku rány obuškem ušetřil. Co se týče žen, jsem trochu útlocitný, schytám to od nich obvykle sám.

Ošetřovatelka se objevila znovu, prošla chodbou, vytáhla klíč, a než jsem si stačil uvědomit, co dělá, odemkla hlavní dveře. Viděl jsem, jak se otvírají. Viděl jsem, jak se k jakémusi osvětlenému prostoru zvedají schody. Vyrazil jsem, ale už se protáhla a zabouchla za sebou.
Stejně zatím nemůžeš vypadnout, uklidnil jsem se. Dveře počkají. Rozhodl jsem se, že proslídím pokoj, z něhož odešla. Možná právě tam najdu Anonu.
Vytáhl jsem obušek, odolal pokušení znovu si cvaknout a vykročil chodbou. U dveří jsem zabrzdil, přitiskl ucho k výplni a zaposlouchal se. Slyšel jsem jen vítr a bubnování deště do zamřížovaného okna. Ohlédl jsem se. Odnikud mne nikdo nešpehoval. Chodba zela prázdnotou jako kaple v pondělí odpoledne. Stiskl jsem kliku a pomalu točil. Dveře povolily a já měl před sebou dvojče místnosti, v jaké jsem byl vězněn sám.
Dvě postele; jedna prázdná. Ve druhé, přímo naproti, ležela žena. Modrá noční lampička ponurým svitem zalévala jak bílé povlečení na lůžku, tak dívčin bílý obličej. Hřívu plavých vlasů měla rozprostřenou na polštáři, oči studovaly strop se zmateným pohledem ztraceného dítěte.
Strčil jsem do dveří, aby se víc pootevřely, protáhl se dovnitř, zavřel a opřel se o výplň. Přemítal jsem, jestli nezačne ječet. Gumou vypodložené dveře mi dávaly jistotu, že jestli spustí, nikdo ji neuslyší. Jenže ani nemukla. Dál se upřeně dívala do stropu, jen nervy na tváři jí začaly poškubávat. Pořád jsem čekal. Nic nás nehonilo a nechtěl jsem ji vyděsit. Pomalu sjela pohledem ze stropu na zeď, po zdi dolů až ke mně. Dívali jsme se na sebe. Bylo mi jasné, že tajit dech a třímat připravený obušek je stejně zbytečné jako vyzbrojit se do kostela na zkoušku zpívané mše samopalem. Zastrčil jsem klacek do kapsy.
Prohlížela si mne s rozšířenýma očima, nerv jí stále cukal.
"Nazdárek," řekl jsem přátelsky a tiše. Pokusil jsem se dokonce usmát.
Malloy jakožto anděl strážný: vnoučata budou jednou se zatajeným dechem poslouchat, jak dědeček stál u lůžka nemocné; pokud Malloy nějaká vnoučata bude mít, o čemž pochybuju.
"Kdo jste?" nezačala křičet ani vyvádět, jenom tik ve tváři nemizel.
"Jsem něco jako detektiv," snažil jsem se vzbudit u ní důvěru. "Odvedu vás domů."
Stál jsem už blíž a viděl jsem, že panenky modrých očí má jak špendlíkové hlavičky.
"Nemám žádné šaty," řekla. "Všechny mi sebrali."
"Něco najdeme. Jak je vám?"
"Dobře." Plavá hlava se překulila doprava a doleva. "Ale nepamatuju si, kdo jsem. Ten pán s bílými vlasy povídal, že jsem ztratila paměť. Je moc milý, viďte."
"Slyšel jsem," připustil jsem obezřetně. "Ale domů byste chtěla, nebo ne?"
"Nemám domov." Vytáhla zpod přikrývky dlouhou nahou paži a něžnými prsty si projela zlatou hřívu. Ruka jí sklouzla až dolů na tvář, kde jí cukalo. Přitiskla si na nerv prst, jako by jej chtěla schovat. "Přišla jsem o něj, ale sestra tvrdí, že ho hledají. Vy jste ho našel?"
"Ano. Právě proto jsem tady."
Se zkrabatělým čelem o mé větě chvíli přemýšlela.
"Takže víte, kdo jsem," řekla nakonec.
"Jmenujete se Anona Freedlanderová," pravil jsem, "a bydlíte v San Francisku."
"Vážně? Vůbec si nevzpomínám. Víte to jistě?"
"Ano, vím to jistě. Můžete vstát?"
"Myslím, že se mi nechce," řekla. "Myslím, že se raději prospím."
"V pořádku," uklidnil jsem ji. "Klidně spěte. Ještě nemůžeme vyrazit na cestu. Až za chvíli. Až se trochu prospíte, potom vyrazíme."
"Nemám žádné šaty, neříkala jsem vám to? Nemám vůbec co na sebe. Noční košili jsem zahodila v koupelně. Sestřička se moc zlobila."
"S ničím si nemusíte dělat starosti. Já všechno obstarám. Až bude čas, nějaký hábit vám najdu."
Těžká víčka náhle klesla a ještě jednou se namáhavě zvedla. Prst z cukajícího místa sklouzl. V tváři už jí neškubalo.
"Líbíte se mi," řekla ospale. "Kdo jste říkal, že jste?"
"Malloy. Vic Malloy. Něco jako detektiv."
Přikývla. "Malloy. Pokusím se to zapamatovat. Mám strašně špatnou paměť. Jaktěživo si nic nepamatuju." Víčka ji znovu začala klesat. Stál jsem nad ní a sledoval ji. "Myslím, že nedokážu být vzhůru." Po dlouhé chvíli, kdy už jsem si myslel, že usnula, promluvila velice vzdáleným hlasem: "Víte, ona ho zastřelila. Byla jsem u toho. Popadla pušku a zastřelila ho. Bylo to strašné."
Ukazovákem jsem si přejel po nose. V pokoji se rozhostilo ticho. Dívka teď spala. Ať už ji ošetřovatelka nakrmila čímkoli, byla teď dokonale v limbu. Probere se možná až k ránu. Naskytne-li se mi možnost uniknout, nezbude než ji odnést. Avšak na tyhle úvahy je ještě čas.
Jestli si ji budu muset hodit na záda, můžu ji zabalit do prostěradla. Ale pokud bude chtít ťapat sama, nezbývá než najít kus oblečení.
Rozhlédl jsem se po místnosti. Naproti posteli stál prádelník. Zotvíral jsem všechny zásuvky. Většinou byly prázdné, v ostatních jen ručníky a náhradní povlečení. Šaty žádné.
Přešel jsem na druhou stranu ke skříni, otevřel ji a nahlédl dovnitř. Byl tu župan, pantoflíky a na horní polici hezky vyrovnané dva nadité kufry. Jeden jsem stáhl. Na víku vystupoval vy boulený monogram A. F. Rozepjal jsem popruhy a otevřel kufr. Problém s oblečením byl vyřešen. Kufr byl nacpaný šatstvem. Prohrábl jsem se jednotlivými kusy. Úplně na dně byl ošetřovatelský stejnokroj.
Prohmatal jsem prsty postranní kapsy. V jedné jsem našel malý deníček v modrých deskách z roku 1948.

Rychle jsem jej prolistoval. Záznamů bylo málo a ve značném časovém odstupu. Několik zmínek se týkalo "Jacka" a mně došlo, že se jedná o zběhlého námořníka Jacka Bretta, o němž se zmiňoval Mifflin.

24. 1. Kino s Jackem. 19:45.
28. 1. Večeře v L'Etoile. Sraz s Jackem v 18:30.
29. 1. O víkendu doma.
5. 2. Jack zpátky na lodi.

Další poznámka se objevila až 10. března.

10. 3. Od Jacka pořád žádný dopis.
12. 3. Doktor Salzer mi nabídl, jestli bych nechtěla pracovat mimo nemocnici. Souhlasím.
16. 3. Začala jsem pracovat v Crestways.
18. 3. Pan Crosby zemřel.

Zbytek deníku byl tak pustý, jako byl od onoho data pustý její život. Do Crestways zřejmě přišla, aby někoho ošetřovala. Viděla Crosbyho zemřít. Proto ji dva roky drží v tomhle pokoji pod zámkem a cpou do ní drogy ve víře, že dřív či později její mysl ochabne a už si nevzpomene vůbec na nic. Bylo to naprosto zřejmé, jenomže ona si stále vzpomíná. Úděsnost scény jí ještě z mozku nevymazali. Možná že vstoupila do pokoje ve chvíli, kdy se dvě dívky praly o pušku. Možná že couvla, když viděla, že Crosby chce do zápasu zasáhnout, protože ho nechtěla přivést do rozpaků, ale pak viděla, jak hlaveň namířila na Crosbyho a vyšel výstřel.
Díval jsem se na klidnou bledou tvář. Kdysi, teď ovšem ne, to byla tvář poctivá, tvář plná rozhodnosti. Dívka nepatřila k lidem, kteří by dokázali něco zamaskovat, ani se nedala podplatit. Očividně trvala na tom, aby zavolali policii. Takže ji odklidili.
Zamyšleně jsem se poškrábal na bradě a zaklapl deníček v dlani. Je třeba dostat se odtud a hezky rychle.
Jako by mou myšlenku někdo slyšel, otřásl budovou úděsný rachot - zřítila se přinejmenším půlka domu.
Div jsem nevyletěl z kůže, dvěma skoky jsem byl u dveří a rozrazil je. V chodbě se honila mračna prachu z opadané omítky a rozbitých cihel a v chuchvalcích prachu se rýsovaly dvě postavy: s pistolemi napřaženými k pokoji, kde ležel Hopper, pádili Jack Kerman a Mike Finnegan. Když jsem je uviděl, zařval jsem radostí. Na místě zabrzdili a měli mne na mušce.
Kermanovi povolilo napětí v obličeji a roztáhl pusu od ucha k uchu.
"Služby všeho druhu k vašim službám," řekl a chytil mé za ruku. "Jdem na panáka, kamaráde?"
"Napřed potřebuju přestěhovat jednu nahatou blondýnu," sdělil jsem mu, když jsme si viseli kolem krku a Mike mě přátelsky žďuchl, až jsem zavrávoral. "Co jste provedli - zbořili dům?"
"Přidrátovali jsme k oknu pár řetězů a desetitunka nám je pomohla vysadit," řekl Kerman a zubil se jak měsíc v úplňku. "Trochu prasečinka, ale účinná. Kde je ta blondýnka?"
Tam, kde bylo dřív zamřížované okno, zela teď rozcabená díra a pod ní hromada rozbitých cihel.
Zavedl jsem Kermana do pokoje Anony a Finnegan hlídal na chodbě. Trvalo deset vteřin, než jsme bezvládnou dívku zabalili do prostěradla a vynesli.
"Jisti nám záda, Miku," řekl jsem a protáhl se kolem Finnegana k otvoru ve zdi. "Když bude třeba, střílej."
"Hoď mi ji přes rameno," nedočkavě se třepal Kerman. "Z druhé strany je žebřík."
Pomohl jsem mu vyškrábat se po rozbitých cihlách. Těsně u obličeje se mu houpala obnažená dívčina paže.
"Teď chápu, proč se dávají kluci k hasičům," prohodil, když začal opatrně sestupovat po žebříku.
Kousek od baráku jsem viděl zaparkovaný těžký náklaďák a pod žebříkem stála Paula. Mávala na mne.
"Pohoda, Miku," zavolal jsem. "Jdeme."
Když byl Mike za mnou, dveře na konci chodby se rozletěly a objevila se v nich vráščitá ošetřovatelka. Vytřeštila oči na nás i na rozbitou zeď a začala ječet.
Slezli jsme po žebříku a naskákali do náklaďáku.
Paula už seděla za volantem, a jakmile jsme sebou švihli na korbu, nakopla rychlost a ostošest vyrazila rovnou přes záhony.
Kerman položil Anonu na zem a prohlížel si ji.
"Ňam, ňam," liboval si a pohladil si knírek. "Kdybych byl věděl, že je tak pěkná, byl bych přišel dřív."

Kapitola pátá

I.

Bzučák zabzučel, platinová blondýna vyprostila své bujné tvary zpoza stolu a přešla ke mne. Řekla, že pan Willet mě přijme. Mluvila, jako by byla v chrámu páně, a vypadala jako jedna z těch krásek Izzyho Jacoba, co stojí v první řadě v orchidském šantánu Room Follies.
Vyrazil jsem za jejími pohupujícími se boky po přijímací kanceláři až do nitra svatyně. Smaragdově zeleným nehtem zaťukala na dveře, velmi ženským pohybem otevřela, a když ohlašovala: "Pan Malloy je tu," stihla si uhladit zatoulanou loknu.
Ustoupila a naznačila mi, abych vstoupil. Vstoupil jsem.
Willet byl zapasován za obrovským stolem, pochybovačně zíral na něco, co vypadalo jako poslední vůle a nejspíš to také bylo. Tlustá cigareta se zlatým náustkem mu hořela mezi prsty. Kývl rukou, abych si sedl, ani nezvedl oči.

Platinová blondýna odešla. Sledoval jsem ji. Ve dveřích se zhoupla, až se jí pod černým leskem hedvábných šatů boky zavrtěly. Přišlo mi líto, když za ní zapadly dveře.
Posadil jsem se, zíral na dno klobouku a pokoušel se upamatovat, kdy jsem ho koupil. Určitě před dávnými a dávnými časy. Kloboučníkova značka se už nedala přečíst. Řekl jsem si, že jestli se mi podaří přinutit Willeta, aby pustil další sumičku, koupím si nový. Jestli ne, musím vystačit s tím, co mám.
Tyhle myšlenky se mi honily hlavou, jen abych nějak ukrátil čas. Willet se zdál ztracen uprostřed hollywoodského sebeklamu: představy velkého zvířete mezi právníky, vydělávajícího prachy. Skoro jsem slyšel cinkot dolarů proudících do jeho banky.
"Cigaretu," řekl zničehonic nepřítomně. Aniž by odtrhl pohled od papírů, které svíral v ruce, postrčil mi stříbrnou krabičku.
Vzal jsem si jednu z těch tlustých cigaret se zlatým náustkem, co jsem v krabičce našel, a zapálil si. Doufal jsem, že způsobí, že i já se s ní budu cítit jako pracháč, ale nepůsobilo to. Vypadaly o moc lépe, než chutnaly, což je u tohoto druhu cigaret obvyklé.
Pak najednou, zrovna když jsem se chystal dát si dvacet, mrskl papíry do rozřaďovače, popojel s křeslem dopředu a řekl: "Tak, pane Malloyi, dejme se do toho. Za deset minut mám další schůzku."
"To já radši přijdu jindy," odpověděl jsem. "Za deset minut to nezvládneme. Nemám tušení, jak moc si ceníte Crosbyho účtu, pane Willete, ale musí na něm být pěkně kulatá sumička. Ne že by si to už cvrlikali vrabci na střeše, ale nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se stalo, že ten účet už moc dlouho spravovat nebudete."
To byla rána. Vrhl na mne smutný pohled, zamáčkl zpola vykouřenou cigaretu a nahnul se, až zabral půlku stolu.
"Co přesně máte na mysli?"
"Přejete si veškeré podrobnosti nebo jen letem světem?" zeptal jsem se. "Bude to zlé tak i tak, ale po kapkách se to líp stráví."
"Kolik času potřebujeme?"
"Půlhodinku, možná víc; a pak se budete chtít ptát. Řekněme hodinu, snad o chvilku déle. Ale nudit se nebudete."
Kousal se do spodního rtu, mračil, pak sáhl po telefonu a zrušil tah tří schůzek. Viděl jsem, že ho to bolí, ale udělal to. Desetiminutový rozhovor s chlapíkem jako Willet má cenu sta babek, možná i víc -ovšem pro něj, ne pro vás.
"Spusťte," řekl a zabořil se do křesla. "Proč jste se se mnou nespojil dřív?"
"To k tomu patří," odpověděl jsem a uložil klobouk pod křeslo. Měl jsem pocit, že si koupím nový. "Posledních pět dní jsem strávil v sanatoriu pro duševně choré."
Podruhé se mi už nepodařilo tak snadno ho omráčit. Zavrčel, ale výraz nezměnil.
"Než začnu," řekl jsem, "možná byste mi mohl povědět, co víte o bankovním účtu slečny Crosbyové. Podařilo se vám do něj nahlédnout?"
Zavrtěl hlavou.
"Bankovní ředitel zcela oprávněně odmítl. Kdyby mi účet ukázal a někdo se o tom dozvěděl, přišel by o něj; a je to pěkný balík. Řekl mi ale, že peníze za pojistku byly převedeny na volné konto majitele a vyzvednuty."
"Řekl vám kdy?"
"Brzy po soudním přezkoumání závěti."
"A napsal jste slečně Crosbyové a poprosil ji, aby vám zavolala?"
"Ano. Dostaví se zítra odpoledne."
"Kdy jste jí napsal?"
"V úterý, před pěti dny."
"Odpověděla vám okamžitě?"
Přikývl.
"Potom pochybuju, že na schůzku přijde. Ovšem uvidíme." Odklepl jsem si popel do stříbrného popelníku. "Dobrá, tím jsme spláchli body, které jsme probírali minule. Takže už radši začnu s dalším příběhem."
Vyprávěl jsem mu, jak mě přišli navštívit MacGraw a Hartsell. Poslouchal zabořený do křesla a s očima stejně bezvýraznýma jako pár reflektorů. Neuronil slzu, ani se neuchechtl, když jsem popisoval, jak mě ztloukli. Jemu se to nestalo, takže co by se staral? Když jsem mu ale vyprávěl, jak se na scéně objevila Maureen, čelo se mu zachmuřilo a dovolil si přepych poťukávat nehty na okraj stolu. Bouřlivější projev vzrušení asi v repertoáru neměl.
"Vzala mne do domu na útesu, po silnici východně od dálnice na San Diego. Říkala, že jí letovisko patří: hezký koutek, pokud máte zalíbení v místech, co stojí spousty peněz a jsou tak vyparáděná, že by v nich mohla bydlet filmová hvězda. Věděl jste, že jí patří?"
Zavrtěl hlavou.
"Usadili jsme se a povídali si," pokračoval jsem. "Chtěla vědět, proč se o ni zajímám, a já jí ukázal dopis od sestry. Z nějakého důvodu ji očividně vyděsil. Nehrála to na mě, měla vážně strach. Zeptal jsem se, jestli ji tehdy skutečně někdo vydíral, a ona odpověděla, že ne a že se jí Janet nejspíš pokoušela zavařit. Tvrdila, že ji Janet nenáviděla. Bylo to tak?"
Willet si zrovna pohrával s nožem na papír; ve tváři měl napjatý výraz, v očích obavy.
"Vyrozuměl jsem, že spolu nevycházely, nic víc. Víte, jak to chodí mezi nevlastními sestrami."
Potvrdil jsem, že vím, jak to chodí mezi nevlastními sestrami.
Několik minut plynul čas mlčky. V místnosti nebylo slyšet nic, nežli jak pilně tikají hodiny na Willetově stole.
"Dál," řekl úsečně. "Co ještě povídala?"
"Jak víte, Janet a jistý Douglas Sherrill se měli brát. Co už nejspíš nevíte, je, že Sherrill je pěkný ptáček; pravděpodobně podvodník, zcela jistě šejdíř. Maureenina verze zní, že Sherrilla Janet přebrala."
Willet se zdržel komentáre. Čekal.

"Dívčiny si vjely do vlasů a skončilo to rvačkou," pokračoval jsem ve výkladu. "Janet popadla pušku. Objevil se starý pán a pokusil se jí zbraň vytrhnout. Vyšla rána, Crosby dostal zásah a zemřel."
Chvíli jsem měl dojem, že Willet přeskočí stůl. Ale ovládl se a hlasem, který jako by vycházel zpod podlahy, se zeptal: "Tohle vám vykládala Maureen?"
"Ano, potřebovala se zbavit břemene. Ale pak tu mám další kousek, který se vám bude líbit. Střílení bylo nutné ututlat. Mýlil jsem se, když jsem se domníval, že Crosbyho úmrtní list podepsal doktor Salzer. Podepsala ho paní Salzerová. Co se jí týče, je kvalifikovaná lékařka a přítelkyně rodiny. Jedna z dívek jí brnkla, ona napochodovala a dala všechno do figury. Lessways není ten typ, co má chuť přivádět boháče do malérů, a proto historku, že se Crosby zastřelil nešťastnou náhodou při čištění zbraně, vzal. Spolehl na jejich slovo. Brandon zrovna tak."
Willet si zapálil cigaretu. Vypadal jako hladový člověk, který dostal plněnou paštiku, ale zjistil, že je to jen těsto. "Pokračujte," řekl a opřel se.
"Z nějakého důvodu se v domě ve stejnou dobu, kdy došlo ke střelbě, nacházela sestra Anona Freedlanderová a byla svědkem celého incidentu. Paní Salzerová neriskovala. Aby měla jistotu, že ošetřovatelka nebude povídat, strčila ji pod zámek. Anona od té doby trávila čas ve vypolstrované cele v Salzerově sanatoriu."
"Chcete říct, že proti vlastní vůli?"
"Nejenže proti vlastní vůli, ale tak dva roky do ní cpali drogy."
"Chcete snad naznačit, že slečna Maureen Crosbyová o všem věděla?"
"To nevím."
Willet ztěžka dýchal. Pomyšlení, že klient tak bohatý jako slečna Maureen Crosbyová by mohl být obžalován z únosu, ho šokovalo, i když představa těžké situace, do níž se dostala Anona Freedlanderová, mu ani nehnula brvou.
"Kdybyste se náhodou rozhodl sestru Freedlanderovou litovat," řekl jsem, "podařilo se nám ji včera ze sanatoria vysvobodit."
"Ano?" vypadal rozrušeně. "Chystá se dělat potíže?"
Chmurně jsem se ušklíbl.
"Podle mne se něco podobného dá čekat. Vy byste se rozmýšlel, kdyby vás dva roky někdo držel pod zámkem jen proto, že se nějací boháči ostýchají objevit v novinách?"
Prsty si podepřel bradu a hluboce se zamyslel.
"Možná bychom jí mohli poskytnout malou náhradu," řekl nakonec, ale moc šťastně nevypadal. "Radši bych se s ní setkal."
"Nikdo ji neuvidí, dokud ona sama nebude chtít. Zrovna teď to vypadá, že vlastně nemá ponětí kdo je a kde je." Típl jsem cigaretu a zapálil si vlastní. "O únosu by se měla dozvědět policie. Pokud k tomu dojde, celá ta špinavá historie se postará o titulní stránky v novinách. Vy budete muset Crosbyovy milióny předat Vyšetřovací komisi. Možná budou souhlasit, abyste konto dál spravoval, možná ne."
"Další důvod, proč s ní musím mluvit," prohlásil. "Tyhle věci se obvykle dají zařídit."
"Nebuďte si tak jistý. Navíc je tu událost, která se přihodila mně," podotkl jsem mírně. "Byl jsem rovněž unesen a pět dní vězněn a taky do mne napumpovali pěknou dávku drog. Další drobnost, kterou bych měl ohlásit policii."
"Proč byste se zbavoval dobrého kšeftíku?" prohodil a prvně za celou dobu, co jsem tu byl, si dovolil letmý úsměv. "Právě jsem se chystal navrhnout vám mimořádnou zálohu: řekněme dalších pět set dolarů?"
Tím se z nového klobouku stala tutovka.
"To zní lákavě. Mohli bychom říct, že je to pojištění proti riziku povolání. Ale byl by to přídavek mimo honorář za práci, kterou dělám."
"Ovšemže."
"Dobrá. Mohli bychom teď Anonu Freedlanderovou na chvíli odložit a pokračovat v mém vyprávění," navrhl jsem. "Ještě notný kus zbývá a čím dál, tím je lepší."
Odstrčil křeslo a vstal. Sledoval jsem ho na cestě k zazděnému baru na protější stěně i přitom, jak se vracel s lahví Haigh & Haigh a dvěma skleničkami.
"Taky si někdy dáte?" zeptal se, když si znovu sedal.
Řekl jsem, že kdykoli se naskytne příležitost.
Nalil dva panáky, jeden pošoupl přes stůl směrem ke mně, druhý si prolil hrdlem a okamžitě nalil další. Láhev postavil doprostřed.
"Poslužte si," vyzval mne.
Trochu jsem si cucl. Skotská byla moc dobrá, bezkonkurenčně nejlepší pití, k jakému jsem se za poslední měsíce dostal. Napadlo mě, jak je skvělé, když i takový věhlasný advokát se tváří v tvář problémům, pod něž by se měl podepsat, dokáže odvázat.
"Jak tvrdí Maureen, Janet měla z otcovy smrti těžké výčitky," pokračoval jsem. "Třeba je to pravda, ale rozhodně je projevovala velmi podivným způsobem. Já bych si byl myslel, že má-li v sobě člověk takovou tíhu, nebude se mu chtít lítat po kurtu nebo jen tak pobíhat kolem. Ale zřejmě se jí chtělo. Navíc, opět podle Maureen, Janet spáchala sebevraždu asi šest nebo sedm týdnů po osudném výstřelu. Spolkla arzén."
Z Willetovy sklenice vystříkla na psací podložku kapička skotské. "Dobrý Bože!" zašeptal.
"I tuto událost ututlali. Paní Salzerová náhodou nebyla zrovna po ruce, takže Maureen a doktor Salzer zavolali doktora Bewleyho, neškodného dědulu, řekli mu, že Janet trpěla zhoubným zánětem srdeční chlopně, a on ochotně vystavil úmrtní list. Janet měla osobní službu Eudoru Drewovou, a ta pravděpodobně vyslechla, když Salzer s Maureen tuhle historku plichtili. Chytla se příležitosti a oni jí zaplatili. Spojil jsem se s ní a šel ji navštívit. Byla dost chytrá, aby mě oblafla, spojila se se Salzerem a řekla mu, že jsem jí za informaci nabídl pět set babek, a pokud by se mu chtělo nabídku

zvýšit, bude držet jazyk za zuby. Paní Salzerová jí odpověděla obratem. Vyslala na jednání ex-pistolníka, zaměstnaného v sanatoriu. Podle paní Salzerové trochu ujel a Eudoru zabil."
Willet se pomalu a zhluboka nadechl. Napil se s výrazem člověka, který skleničku už dlouho potřebuje.
"Komorník rodiny taky něco věděl nebo měl podezření," pokračoval jsem. "Zrovna když jsem ho přemlouval, aby rozvázal, uneslo ho šest Uzenáčů, kteří pracují pro Sherrilla. Trochu na něm zapracovali a on zemřel. I tak je to vražda. To už máme dvě. Teď se dostaneme ke třetí. Líbí se?"
"Pokračujte," pronesl nakřáplým hlasem.
"Pamatujete se na sestru Gurneyovou? Paní Salzerová připouští, že ji unesla, jenomže její verze zní, že sestra Gurneyová spadla z požárního schodiště a zlámala si vaz. Paní Salzerová ji schovala někde v poušti. I tohle je vražda."
"To je strašné," zakvílel Willet. "Nevěřím."
"Neuvěřitelný je jen motiv. Jsou tu dva lidi, paní Salzerová a Sherrill, kteří spáchali tři vraždy, o únosu Anony Freedlanderové a mé maličkosti nemluvě, a všechno jen proto, aby uchránili děvče před publicitou. To je na celé věci neuvěřitelné. Myslím, že je tu vůbec spousta věcí, o nichž zatím nemáme tušení. Jsem přesvědčen, že ti dva se snaží udržet pod pokličkou pěkně smradlavý kus masa, a já mu chci přijít na kloub."
"Zveřejnění v novinách jim starosti nedělá," namítl Willet. "Jen se podívejte na částku, která je ve hře."
"Samozřejmě, ale stejně si myslím, že zakopaný pes je ještě někde jinde. Však já naberu stopu. Ale dál. Ještě jsem neskončil. Zlatý hřeb na konec. Maureen mi řekla, že jakmile přišla k penězům, ukázal Sherrill zuby. Stal se z něj vyděrač. Prohlásil, že dá k lepšímu pověst, jak ho přebrala Janet a pak Janet zastřelila otce a nakonec se zabila. Když mu ale Maureen koupí Loď snů, bude mlčet. Koupila Loď snů: proto převedla peníze z pojistky na obligace. A ty dala Sherrillovi. Představte si, jak by noviny zajásaly, kdyby se ukázalo, že Maureen je mecenáškou hráčského doupěte. A všechny Crosbyho peníze by rázem spadly do klína Výzkumného ústavu, že?"
Willet jako by zesinal, i když ve skutečnosti barvu nezměnil.
"Ona koupila Loď snů?" zeptal se přiškrceně.
"Její slova. Taky řekla, že se bojí Sherrilla, a právě při téhle dramatické narážce se Sherrill objevil v celé kráse. Oznámil, že uklidí Maureen na místo, kde ji nikdo nenajde, a totéž zařídí i pro mne. Začali jsme se dohadovat, ale někdo mi zezadu ušil jednu do temene a já se probudil v Salzerově sanatoriu. Tím, co se přihodilo tam, nebudeme marnit čas. Stačí, když se zmíním, že můj asistent nakukal Lesswaysovi, že je známý spisovatel, a nechal se spolu se zástupcem městské rady pozvat do léčebny na pravidelnou kontrolní vizitu. Našel mě, dostal mě ven a Anonu Freedlanderovou jsme vzali s sebou. Teď potřebujeme vědět, jestli Sherrill uskutečnil hrozbu a Maureen uklidil. Jestli se zítra neukáže, vsadím se, že je někde zašitá: možná u Sherrilla na lodi. Jestli přijde, budu mít sklon domnívat se, že v celé záležitosti jede s ním a odvezla mne na haciendu, jen aby mě Sherrillovi předhodila."
Další sklenku nalil Willet nepříliš pevnou rukou.
"To se mi moc nezdá," podotkl.
"Uvidíme. Máte možnost zablokovat jí konto, pokud ji Sherrill věznì?"
"Nemám oprávnění jím disponovat. Můžu nanejvýš sdělit ostatním správcům majetku, že podle mne byla ustanovení poslední vůle porušena."
"Kdo jsou ti ostatní správci majetku?"
"Pan Glynn a pan Coppley, moji šéfové, kteří samozřejmě sídlí v New Yorku."
"Měl byste se s nimi poradit?"
"Zatím ne," řekl a promnul si čelist. "Budu k vám upřímný, Malloyi. Okamžitě by postupovali podle podmínek poslední vůle a vůbec by nepřipustili možnost, že je to děvče třeba nevinné. Podle mého názoru je závěť krutě přísná. Crosby uplatnil výhradu, že jakmile se Maureenino jméno objeví v novinách, pak všechny peníze připadnou Výzkumnému ústavu. Chápu, že mu její výstřelky šly dost na nervy, ale zapomněl, že tu dává do rukou zbraň všem bezectným vyděračům. A to se nejspíš stalo."
"Napadlo vás vůbec, že kryjeme tři vraždy?" položil jsem otázku, když jsem si doléval skleničku. Po všem mluvení mi vyschlo. "Brandon má zatím z Crosbyho peněz vítr a moc hluboko nešťourá, ale jestli vyplave na povrch, že Maureen je ve vraždách zapletená, bude muset na prachy zapomenout a něco udělat; pak my oba vypadneme ze hry."
"Musíme jí poskytnout milost pochybnosti," řekl Willet ztěžka. "Nikdy bych si neodpustil, kdybych neuváženým jednáním způsobil, že by nespravedlivě přišla o peníze. Co ta Freedlanderová? Za jak dlouho bude schopná mluvit?"
"Nevím. Podle toho, jak vypadá, nejdřív za pár dní. Nepamatuje si ani, kdo vlastně je."
"Je teď v nemocnici?"
"Stará se o ni moje sekretářka slečna Bensingerová. Doktor u ní byl, ale moc s ní nesvedl. Řekl, že všechno je otázka času. Já dnes odjíždím do San Franciska za jejím otcem. Třeba jí pomůže upamatovat se."
"Zaplatíme veškeré výdaje," řekl Willet. "Všechno naúčtujte." Zapálil si další cigaretu. "Co uděláte potom?"
"Musíme počkat, jestli se objeví Maureen. Když ne, vydám se na Loď snů a zjistím, jestli není na palubě. Mám políčeno i jinde. Jenom ty rozhozené nitky správně svázat."
Někdo zaklepal, ve dveřích se objevila platinová blondýna a přivrtěla se k Willetovu stolu.
"Paní Pollardová začíná být netrpělivá," zamumlala. "A zrovna přišla tahle zpráva. Usoudila jsem, že byste ji měl ihned vidět."
Podala mu proužek papíru. Přečetl, co na něm bylo, a obočí mu vystřelilo.
"Dobře. Řekněte paní Pollardové, že jsem za pět minut volný," řekl a podíval se na mne. "Slečna Crosbyová zítra nepřijde. Zřejmě se vydala na výlet do Mexika."
"Kdo volal?" zeptal jsem se a poposedl.
"Neřekl, jak se jmenuje," odpověděla platinová blondýna Willetovi. "Řekl, že mluví jménem slečny Crosbyové, a chtěl,

abych vám vzkaz okamžitě předala."
Willet se na mne tázavě zadíval. Zavrtěl jsem hlavou.
"Dobře, slečno Palmetterová," pokynul. "To je všechno."
Vylovil jsem klobouk zpod křesla a vstal.
"Vypadá to na návštěvu Lodi snů" řekl jsem.
Willet uklidil skotskou i sklenice.
"Raději mi o tom nemluvte," řekl. "Budete opatrný, viďte?"
"Divil byste se, jak budu opatrný."
"Třeba odjela do Mexika," pokračoval nejistě.
Maličko jsem se na něj pousmál, ale on mi úsměv neoplatil.
"Brzy na shledanou," řekl jsem a vyšel do přijímací kanceláře.
V jedné lenošce funěla tlustá, naparáděná madam s perlami kolem krku o velikosti nakládaných cibulek. Když jsem ji cestou ke dveřím míjel, věnovala mi kamenný pohled.
Ohlédl jsem se na platinovou blondýnu a vyzkoušel svůj úsměv na ní.
Vytřeštila oči, upřela na mne nechápavý pohled a otočila se.
Šel jsem pryč a nechal svůj úsměv viset v prostoru jako nechtěné dítě, pohozené na schodech.
II.
Když jsem napochodoval do kanceláře, Jack Kerman zrovna předváděl mé telefonistce Trixy, jak Gregory Peck líbá své favoritky. Odskočili od sebe o něco pomaleji než záblesk světla, ale o moc ne. Trixy skočila do židle a začala v nepřesvědčivé ukázce pracovní zdatnosti o překot vytahovat a zastrkovat kolíky do rozvodné desky.
Kerman mne obdařil smutným úsměvem, lítostivě zavrtěl hlavou a zamířil mi v patách do naší kanceláře.
"Musíš takhle vyvádět?" zeptal jsem se, když jsem došel ke stolu a škubnutím otevřel zásuvku. "Není trošičku moc mladá?"
Kerman se ušklíbl.
"Podle toho, jak se chová, ani ne," odvětil.
Vytáhl jsem svůj policejní speciál ráže 38, zastrčil jej do zadní kapsy u kalhot a posbíral hrst rezervních zásobníků.
"Mám novinky," řekl Kerman a trochu vytřeštěně mě sledoval. "Chceš je slyšet hned?"
"Poslechnu si je v autě. Jedeme spolu do Friska."
"Jako do války?"
"Odteďka nehodlám nic nechat náhodě. Máš bouchačku?"
"Hned ji vydoluju."
Zatímco hledal zbraň, zavolal jsem Paule.
"Jak je jí?" zeptal jsem se, když mi Paula zvedla sluchátko.
"Pořád stejně. Zrovna tu byl doktor Mansell. Dal jí malou dávku a řekl, že chvíli potrvá, než bude čistá."
"Jedeme za jejím otcem. Pokud si ji vezme k sobě, uvolní se nám ruce. Ty jsi v pořádku?"
Je prý v pořádku.
"Cestou zpátky se stavím," řekl jsem a zavěsil.
S Kermanem jsme sjeli výtahem do přízemí a po chodníku přešli k buicku.
"Večer si vyrazíme na Loď snů," oznámil jsem, když jsem startoval.
"Oficiálně nebo neoficiálně?"
"Neoficiálně, přesně tak, jako to dělají v biografu. Možná tam dokonce budeme muset doplavat."
"Žraloci a tak, co?" ušklíbl se Kerman. "A možná se nás pokusí zastřelit, až polezeme na palubu."
"Pokud nás zmerčí, pak není co řešit." Střihl jsem to kolem naklaďáku a vyrazil po Centre Avenue rychlostí, která vyděsila dva taxikáře a děvče za volantem pontiaku.
"To se mám na co těšit," konstatoval Kerman zasmušile a zabořil se hlouběji do sedadla. "Nemůžu se dočkat. Možná bych měl sepsat poslední vůli."
"Zůstane po tobě vůbec něco?" zeptal jsem se udiveně a dupl na brzdu, protože naskočila červená.
"Pár lechtivých pohlednic a vycpaná krysa. Všechno odkážu tobě."
Když naskočila zelená, zeptal jsem se: "Co máš za novinky? Kápls na něco o paní Salzerové?"
Kerman si zapálil cigaretu a strefil se zápalkou na zadní sedadlo pontiaku, který se nás pokoušel předjet.
"Na to vem jed! Teď se přidrž řízení, protože tohle s tebou zacloumá. Šťoural jsem se v tom celé dopoledne. Víš, kdo je paní Salzerová?"
Zahnul jsem s autem na Fairview Boulevard.
"Povídej."
"Je to druhá žena Macdonalda Crosbyho. Maureenina matka."
Vjel jsem do protisměru a jen o vlásek minul naklaďák, který jel poctivě ve svém pruhu a nikoho neohrožoval, takže jsem vyprovokoval vodopád nadávek. Vrátil jsem se zpátky na správnou stranu.
"Říkal jsem ti, abys dával bacha," řekl Kerman a usmál se. "Pěkná rána, co?"
"Jeď dál - co ještě?"
"Asi tak před dvaceti třemi lety dělala specialistku na nosním, ušním a krčním v San Francisku. Crosby ji poznal, když léčila nějaké malé obtíže u Janet. Oženil se s ní. Dál provozovala praxi, přetáhla se, sesypala a musela práce nechat. Moc jim to s Crosbym nevycházelo. A pak ji nachytal při pletkách se Salzerem. Rozvedl se s ní. Když se přestěhoval do Orchid City, přistěhovala se taky, aby byla blízko Maureen. Bereš?"
"Beru, zapadá to," řekl jsem. Teď jsme jeli po Losangeleské a Sanfranciské dálnici a já tiskl pedál plynu až k podlaze. "A

vysvětluje spoustu věcí, i když ne všecko. Vysvětluje to, jakou úlohu v celé hře hrála. Samozřejmě dychtí po tom, aby její dceři zůstaly všechny peníze. Ale pro lásku boží! Představ si, kam až je ochotná zajít. Vsadím se, že je cvok."
"Asi jo," spokojeně přisvědčil Kerman. "V lékařské komoře o ní mluvili velmi opatrně. Řekli, že se nervově zhroutila, ale dál nic nerozváděli. Záchvat ji chytil zrovna uprostřed operace. Jedna sestra, s kterou jsem mluvil, povídala, že nebýt sedativ, podřízla pacientovi krk. Tak zlé to bylo."
"Salzer měl nějaké peníze?"
"Ani pětník."
"To by mě zajímalo, kdo financoval sanatorium. Nejspíš Crosby.
Ale ze smrti sestry Gurneyové se Salzerka nevyzuje. Jakmile policie najde tělo, ťuknu Mifflina."
"Možná je jaktěživo nenajdou," řekl Kerman. O schopnostech orchidské policie měl velmi špatné mínění.
"Jakmile objevím Maureen, pomůžu jim."
Deset minut jsme jeli v tichosti a já úporně přemýšlel.
Potom Kerman mlčení protrhl: "Nemámíme výletem za starouškem Freedlanderem čas? Nestačilo mu zavolat?"
"Pálí ti to, ale trochu zpomaleně, nemyslíš? Možná vůbec netouží, aby se vrátila, a telefonní hovor můžeš příliš snadno useknout. Mám pocit, že povídání se protáhne."
Přejeli jsme most přes Oaklandskou zátoku a několik minut po třetí jsme zahnuli ze silnice číslo tři na Montgomery Street a pak vlevo do Kalifornské.
Freedlander bydlel v dolní polovině ulice po pravé straně. V jednom z oněch nepopsatelných obytných bloků: šest pater králičích kotců, kde vříská rozhlas a řvou děti.
Houf jich vzal schodiště útokem, aby nás uvítaly. Sesypaly se kolem auta a mordovaly je všemi způsoby krom toho, že nepropíchly pneumatiky a neházely do nádrže s benzínem zapálené sirky.
Kerman vytáhl z davu toho největšího a nejzvlčilejšího a dal mu půl dolaru.
"Drž kámoše od tohohle auta dál a dostaneš druhou půlku," sliboval.
Kluk se napřáhl a aby ukázal, že je na něj spoleh, nejbližšímu prckovi hned vyšil jednu za ucho.
Když jsme ho opouštěli, nakopával dalšího.
"Krásné sousedství," ušklíbl se Kerman a nehtem u palce si přihlazoval knír.
Vyšli jsme po schodech a prozkoumávali dvě dlouhé řady kastlíků. Freedlanderův byt byl v pátém patře, číslo 25. Nebyl tu výtah. Šli jsme pěšky.
"Jestli nebude doma, rozpláču se štěstím," lapal po dechu Kerman, když se zastavil na čtvrtém odpočívadle, aby si osušil čelo.
"Moc piješ," zkrouhl jsem ho a zahájil výstup do dalšího patra.
Vyšli jsme do dlouhé pusté chodby. Někí rádio vyhrávalo džez. Nadél i našíř se randál tloukl o stěny jako poryvy horkého vzduchu. Z postranních dveří vyšla domácí cuchta. Na hlavě černý klobouček, který pamatoval lepší časy, v ruce síťovku. Číhavě si nás změřila a vykročila chodbou ke schodišti. Tam se znovu otočila a ještě jednou nás prošpikovala pohledem. Kerman si strčil palce do uší a dlaněmi na ni zamával. Ohrnula nos a už se neohlédla.
Vyrazili jsme chodbou k číslu dvacet pět. Na dveřích nebyl ani zvonek, ani klepátko. Zvedl jsem ruku, že zabuším, ale vtom se z bytu ozval tlumený výstřel, jako když rozprsknete nafouknutý pytlík.
V jedné ruce pistoli, druhou jsem držel kliku ještě dřív, než výstřel odezněl. Otočil jsem koulí a strčil do dveří. Kupodivu se otevřely. Přede mnou byla prostorná místnost, podle nábytku zřejmě obývák. Slyšel jsem, jak za mnou supí Kerman.
Nastrčil jsem hlavu do pokoje a porozhlédl se. Nikde nikdo. Byly vidět jen dvoje další dveře, oboje zavřené.
"Myslíš, že to byla pistole?" špitl Kerman.
Přikývl jsem a potichu se vkradl do pokoje, na Kermana jsem kývl, ať zůstane, kde je. Zůstal, kde byl. Přešel jsem místnost a zaposlouchal se u dveří po pravé straně, ale randál z rádia všechno přehlušil.
Máchl jsem na Kermana, ať se skryje, zmáčkl jsem kliku a polehounku šťouchl do dveří, sám přitisknutý ke zdi. Oba jsme čekali a natahovali uši, ale nic se nestalo. Otevřenými dveřmi se jen táhl silný, kyselý pach střelného prachu.
Vyklonil jsem se, abych viděl do pokoje.
Uprostřed místnosti ležel na zemi muž. Nohy skrčené, ruce sevřené na hrudníku. Mezi prsty mu protékala krev a řinula se mu po zápěstí až na podlahu. Mohlo mu být kolem šedesáti a podle mne to byl Freedlander. Jak jsem se na něj díval, přivítal mě zachrčením a ruce mu sklouzly na podlahu.
Ani jsem se nehnul. Bylo mi jasné, že vrah je někde tady. Nemohl uniknout.
Kerman proklouzl do obývacího pokoje za mnou a přitiskl se ke dveřím z druhé strany. Těžká pětačtyřicítka mu vyčuhovala z dlaně jako hlaveň kanónu.
"Vylez ven!" zavřeštěl jsem a hlas mi zazněl, jako když se cirkulárka zakousne do suku. "A pracky nahoru!"
Prásk a včelička mi profičela vzduchem těsně u hlavy.
Kerman vystrčil ruku a dvakrát vypálil. Výstřely rozdrnčely skleněné výplně v oknech.
"Odsud se nedostanete!" zahulákal jsem jako opravdický policajt. "Jste v obklíčení."
Tentokrát už vrah neměl chuť zahrávat si. Nic se nepohnulo, nic nehleslo. Čekali jsme, ale pořád nic. V duchu jsem se děsil, kdy přijedou policajti, protože s těmi z Friska jsem neměl nejmenší chuť se zaplést. Slyšel jsem, že se vyznají v řemesle.
Naznačil jsem Kermanovi, aby se nehýbal, a protáhl se k oknu. Kerman znovu naslepo vypálil, a já, krytý výstřelem, jsem rychle vytáhl okno. Vyklonil jsem se. O kousek dál bylo okno dalšího pokoje. Znamenalo to vyšplhat se na římsu a nějakých třicet metrů nad zemí se přehoupnout na druhou. Když jsem přehodil nohu přes rám, ještě jsem se otočil. Kerman mne vytřeštěně sledoval a divoce vrtěl hlavou. Ukázal jsem palcem, že se chci dostat vedle, a vytáhl se na parapet.

Někde pode mnou štěkla pistole a do obličeje mi stříkl gejzír omítky. Neubránil jsem se, abych se nepodíval dolů, a uprostřed změti zvědavě zvednutých obličejů jsem přesně uprostřed davu zaznamenal buličí obličej policisty a spatřil, jak na mě míří.
Přidušeně jsem zařval, skočil, nabořil se do sousedního okna, prolétl sklem a přistál na všech čtyřech na zemi. Pistole mi vystřelila málem mezi oči a vzápětí zaburácel Kermanův kanón a vydloubl ze stropu kus štuku.
Přimáčkl jsem se k zemi, a seč jsem měl síly, plazil jsem se v další kanonádě za postel.
Náhle jsem spatřil, jak se na mne přes pelest šklebí přičmoudlý obličej a zavilá, modrá hlaveň automatické pistole mi míří mezi oči, pak se ruka s pistolí ztratila ve výbuchu a objevila se už jen jako sražená rudá kaše.
Byl to můj kámoš Uzenáč se špinavou košilí. Zaskučel, a když po něm Kerman skočil, odpotácel se k oknu. Udeřil Kermana hranou zdravé ruky, vykličkoval, proběhl dveřmi a dalšími do chodby. Ozvala se další střelba; jakási žena začala ječet; na zem padlo tělo.
"Bacha!" sípal jsem. "Venku je ostrostřelec. Sotva tě zmerčí, mačká spoušť."
Nehybně jsme stáli a čekali.
Ale polda neriskoval.
"Všichni ven!" zařval ukrytý za dveřmi. I na tu vzdálenost jsem slyšel, jak funí. "Ustřelím vám palici, jestli vylezete s bouchačkou."
"Už jdeme," řekl jsem. "Nerozčilujte se a nestřílejte."
Vyšli jsme z pokoje a na chodbu s rukama nad hlavou.
V chodbě ležel Uzenáč. Uprostřed čela měl díru.
Polda byl jeden z těch hranolů, co mu slouží víc svaly než hlava. Vrčel na nás a strašil pistolí.
"Klid, kamaráde," chlácholil jsem ho, protože se mi nezamlouvalo, jak na nás kouká. "Už tu máte dvě mrtvoly. Počítám, že o dvě další nestojíte."
"Mně je to jedno," řekl a ukázal zuby. "Dva nebo čtyři, žádný rozdíl. Než přijede výjezdovka, přilepte se tamhle ke zdi."
Přilepili jsme se ke zdi. Netrvalo dlouho a uslyšeli jsme vytí sirény. Dva policisté v civilu vyběhli do schodů a za nimi ukázková skupinka z oddělení vražd. Potěšilo mne, když jsem uviděl šéfa pátrací skupiny Dunnigana. Měl jsem tu čest s ním už makat.
"Nazdar," řekl a prohlížel si nás. "Tohle je váš funus?"
"Moc nechybělo," připustil jsem. "Další mrtvola je uvnitř. Mohl byste informovat toho strážníka, že nejsme nebezpeční? Nemůžu se ubránit myšlence, že se nás chystá zastřelit."
Dunnigan gestem poldu zahnal.
"Za chvilku se k vám vrátím a hodíme řeč."
Odešel se podívat na Freedlandera.
"Je to náš kámoš," řekl jsem poldovi, který se na nás díval jako kakabus. "Měl byste dávat větší pozor, na koho střílíte."
Polda si uplivl.
"Byl jsem trouba, že jsem vás dva grázly rovnou neodpravil," řekl otráveně. "Kdybych předvedl čtyři nebožtíky, možná jsem dostal seržanta."
"Opravdu chytrá hlavička," řekl Kerman a šel pryč.
III.
Když jsme absolvovali pár hodin v kanceláři šéfa pátracího oddělení Dunnigana, v pět jsme vyrazili zpátky do Orchid City. Dunnigan se věru snažil do případu proniknout, ale pokaždé, když měl dojem, že už nadzvedl pokličku, zase mu zaklapla a snaha přišla vniveč.
Já mu vypověděl všechno bez obalu a málem pravdivě. Dozvěděl se, že Freedlanderova dcera byla dva roky pohřešována. To si mohl telefonicky ověřit na oddělení pohřešovaných osob v Orchid City. Řekl jsem mu, že jsem ji našel, jak bloumá po ulicích, trpí ztrátou paměti, takže jsem ji promptně umístil v bytě své sekretářky a hned nato skočil do auta a dorazil do Friska, abych přivezl Freedlandera.
Chtěl vědět, kde jsem sebral, že se jedná o Freedlanderovu dceru, a já mu vysvětlil, že čtu Bulletin pohřešovaných osob, který policie rozesílá, a zapamatoval si její popis.
Chvíli na mne chmurně zíral, dumal, jestli mi má věřit nebo ne, a já zíral na něj.
"Býval bych si myslel, že máte lepší věci na práci," zněl konečný komentář.
Dál jsem mu vylíčil, jak jsem dorazil k Freedlanderovu bytu, uslyšel výstřel, vtrhl dovnitř, našel Freedlandera mrtvého a Taloše na útěku. Řekl jsem, že na nás střílel a my střílel na něj, a podsunul jsem Dunniganovi naše zbrojní pasy.
Prohlásil jsem, že Talož byl možná lupič. Ne, myslím, že nikdy předtím jsem ho neviděl, i když tvrdit to nemohu. Všichni Uzenáči mi připadají na jedno brdo.
Dunnigan měl plíživý pocit, že za vším, co mu vykládám, je daleko víc. Měl to napsané na velkém hranatém obličeji. A řekl to nahlas.
Varoval jsem ho, že čte moc detektivek, a zeptal se, jestli už můžu vypadnout, jelikož mám spoustu práce.
Jenomže začal nanovo, házel špeky, prověřoval, marnil čas a nakonec skončil tam, kde začal. Jak tam seděl a zpytoval mě pohledem, vypadal jako zmatený polda, který neví, čí je.
Uzenáč naštěstí otočil u Freedlandera peníze a zlaté hodinky: jediné věci, které v celém bytě stály za to drapsnout je a vypadnout. Dunnigan se nakonec rozhodl, že nás pustí.
"Možná to bylo loupežné přepadení," připustil nerad. "Kdybyste v tom nejeli vy dva, pak by to určitě bylo loupežné přepadení, ale vy mi v tom nehrajete."
Kerman řekl, že když si bude lámat hlavu s každou takovou prkotinou, dřív než se dostane k většímu případu, bude z

něj dědek a půjde do penze.
"No nic," konstatoval Dunnigan kysele. "Nevím, co to s vámi chlapci je. Vždycky když se vaše ksichty objeví ve městě, začnou potíže, a obvykle to slíznu já. Přál bych si, abyste se drželi stranou. Vystačím si s vlastní prací a nepotřebuju, abyste sem jezdili a přidělávali mi další."
Oba jsme se zdvořile zasmáli, potřásli mu rukou, slíbili, že se nebudeme míchat do vyšetřování, a vypadli.
Dokud jsme neseděli v buicku a nejeli po mostě přes Oaklandskou zátoku směrem domů, mlčeli jsme jak ryby. Potom se mile ozval Kerman: "Jestli ten chlápek někdy odhalí, že náš Uzenáč unesl Stevense, pak mám pocit, že ti trochu poteče do bot."
"Už tak v tom lítám po uši. Jsme na jedné lodi s Anonou." Ujeli jsme asi míli, než jsem dodal: "Víš, tohle je děsný případ. Celou dobu mám pocit, že se někdo velice usilovně snaží udržet pod pokličkou celou smečku zakopaných psů. Něco jsme přehlédli. Koukáme na hrnec, ale ne na psy, a psi jsou klíč k celému případu. Musí to tak být. Každý, kdo se k případu přiblížil, byl umlčen: Eudora Drewová, John Stevens, sestra Gurneyová a teď Freedlander. Myslím si, že Anona Freedlanderová ví o té smečce taky. Musíme jí nějak rozhýbat paměť, a rychle."
"Jestli něco ví, proč ji hned neodrovnali, místo aby ji drželi v tom baráku?" zeptal se Kerman.
"To mi taky dělá starost. Až doteď zemřeli všichni víceméně náhodou, jen Freedlander byl zavražděn. To znamená, že někoho chytá panika. A dál, že Anona už není v bezpečí."
Kerman se napřímil.
"Myslíš, že se k ní pokusí dostat?"
"Jo. Musíme ji schovat na nějakém bezpečném místě. Třeba bychom mohli přimět dr. Mansella, aby ji umístil na klinice v Los Angeles, a já řeknu Krugerovi, aby mi půjčil pár gorilek a usadil jí je přede dveřmi."
"Možná jsi taky přečetl moc detektivek," ušklíbl se Kerman a poočku na mne mrkl.
Hnal jsem buick svižným tempem dál, uvažoval o Freedlanderově smrti, a čím víc jsem přemýšlel, tím víc jsem se klepal.
Dorazili jsme do San Lucasu a já zajel před dragstór.
"Co je?" zeptal se Kerman překvapeně.
"Zavolám Paule," odpověděl jsem. "Měl jsem jí zavolat už z Friska. Dostávám třesavku."
"Klid," řekl Kerman s údivem. "Chytá tě fantas."
"Doufám," nadhodil jsem a vystartoval k telefonní budce.
Kerman mě chňapl za rameno a stáhl mě zpátky.
"Koukni se!"
Ukazoval na kupu večerníků na pultě u novinového stánku. Palcové titulky na prvních stránkách hlásaly:

ŽENA ZNÁMÉHO PŘÍRODNÍHO LÉČITELE
SPÁCHALA SEBEVRAŽDU.

"Kup to," řekl jsem, vytrhl se mu a zavřel se v budce. Vytočil jsem Paulino číslo a čekal. Slyšel jsem bzz-bzz, zvuk vyzvánějícího telefonu, ale nikdo neodpovídal. Stál jsem tam, srdce mi bušilo, sluchátko jsem tiskl k uchu, naslouchal a čekal.
Musí být doma. Dohodli jsme se, že Anona nemá zůstávat sama.
Když se Kerman vrátil, sledoval přes sklo, jak jsem napjatý. Místo slov jsem zavrtěl hlavou, přerušil spojení a poprosil telefonistku, aby to zkusila znovu.
Zatímco znovu zkoušela hovor, otevřel jsem dveře.
"Nic," řekl jsem. "Zkouší to znovu."
Kermanovi se do obličeje nahnala krev.
"Jedem. Potřebujeme ještě nejmíň hodinu."
"Stihneme to dřív," pravil jsem, a zrovna když jsem se chystal zavěsit, ohlásila spojovatelka, že linka je v pořádku, telefon vyzvání, ale nikdo neodpovídá.
Praštil jsem sluchátkem a oba jsme pádili z krámu ven. Prohnal jsem buick hlavní ulicí, a sotva jsme se vymotali z města, sešlápl jsem plyn až na podlahu.
Kerman se pokoušel přečíst noviny, ale při rychlosti, jakou jsme jeli, se mu v rukou třepaly.
"Našli ji dnes odpoledne," hulákal mi do ucha. "Jakmile Salzer ohlásil na policii Quellovu smrt, otrávila se. Ani slovo o Anoně. Ani o sestře Gurneyové."
"První, kdo dostal vítr," řekl jsem. "Nebo jí někdo jed namíchal. Ať si jde k čertu. Bojím se o Paulu."
Později se Kerman vyjádřil, že jaktěživo se tak rychle nevězí a do smrti nemá chuť si ten zážitek zopakovat. V určitou chvíli se ručička tachometru zasekla na maximu a zůstala tam celou dobu, co klakson vřeštěl a my jsme se s burácením řítili po široké pobřežní silnici.
Vyrazil za námi dopravák, ale kampak na nás. Dvě nebo tři míle na nás visel, ale pak se ztratil z dohledu. Předpokládal jsem, že náš popis ohlásí dalšímu městu, proto jsem z hlavní odbočil a protloukl se po prašné okresce, na kterou jsme se sotva vešli. Kerman jenom seděl se zavřenýma očima a modlil se.
Do Orchid City jsme dorazili o patnáct minut dřív, což bylo hlavní. Něco přes šedesát mil jsme ujeli za tři čtvrtě hodiny.
Paula bydlela na Park Boulevardu, necelých sto metrů od Sadové nemocnice. Buick se s řevem řítil a když jsme zabrzdili, pneumatiky zakvičely jako stádo prasat na porážce.
Výtah jako by se do třetího patra plazil. Nakonec se tam dokodrcal, my dva se vyřítili a pádili chodbou k Paulinu bytu.
Zarazil jsem palec do Paulina zvonku a celou vahou se o něj opřel. Slyšel jsem, jak drnčí, ale nikdo neotevíral. Na čele mi stál pot, jako bych zrovna vylezl ze sprchy.

Stoupl jsem si stranou.
"Oba naráz," řekl jsem Kermanovi.
Vrazili jsme do dveří rameny. Dveře nebyly z papíru, ale my taky nebyli pápěrky. Třetí náraz vylomil zámek a uvedl nás do útulné předsíňky.
S pistolemi v rukou jsme prošli obývákem a do Pauliny ložnice.
Postel byla rozházená. Prostěradlo a deka ležely na podlaze.
Šli jsme do koupelny a ložnice pro hosty: nikde nikdo. Paula i Anona zmizely.
Skočil jsem k telefonu a zavolal do kanceláře. Trixy řekla, že Paula nevolala. Dvakrát prý volal nějaký chlápek, ale nenechal ani jméno, ani telefon. Řekl jsem jí, kdyby zvonil znovu, ať mu dá číslo k Paule, a zavěsil jsem.
Kerman mi lehce se třesoucí rukou podal cigaretu. Nepřítomně jsem si zapálil a sedl si na postel.
"Měli bychom vyrazit na Loď snů," ucedil Kerman chraplavě. "A hodit kostrou."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Uklidni se," řekl jsem.
"Krucifix!" vybuchl Kerman a zamířil ke dveřím. "Mají Paulu. Dobře, půjdem tam a popovídáme si s nimi. Dělej!"
"Uklidni se," řekl jsem a ani se nepohnul. "Sedni si a nejanči."
Kerman se ke mně vrátil.
"Přeskočilo ti, či co?"
"Myslíš, že se k téhle lodi dostaneš za denního světla?" řekl jsem a díval se na něj. "Uvažuj hlavou. Půjdeme tam, ale až bude tma."
Kerman vztekle rozhodil rukama.
"Já jdu hned. Když budeme čekat, může být pozdě."
"Ale kuš!" okřikl jsem ho. "Nalej si skleničku. Ani se nehneš."
Zaváhal, pak se vydal do kuchyně. Za chvilku se vrátil s lahví skotské, dvěma sklenicemi a džbánkem ledové tříště. Namíchal pití, jednu sklenici mi podal a sedl si.
"Jestli se rozhodli klepnout ji po hlavě, bohužel si ani neškrtnem," řekl jsem. "A jestli to zatím neudělali, pak to provedou v momentě, kdy vystrčíme nos. Vydáme se, až se setmí, ani o chvilku dřív."
Kerman nic nenamítal, zhluboka se napil a sepjal ruce.
Seděli jsme, civěli na podlahu, nemysleli, nehýbali se; jen čekali. Zbývaly čtyři hodiny, možná trochu víc, než budeme moci vyrazit do akce.
Seděli jsme tam ještě v půl sedmé. V láhvi zbyla asi půlka skotské. Popelník přetékal špačky. Byli jsme zralí lézt po zdi.
Pak zařinčel telefon: pronikavý zvuk, který v malém, tichém bytě zněl zlověstně.
"Já to vezmu," řekl jsem, přepajdal na ztuhlých nohou přes pokoj a zvedl sluchátko.
"Malloy?" ozval se mužský hlas.
"Ano."
"Tady je Sherrill."
Mlčel jsem, jen jsem čekal a pohledem se spojil s Kermanem.
"Mám na palubě tvoji děvenku, Malloyi," řekl Sherrill. Mluvil vlídně, šeptal mi do ucha.
"Já vím," odvětil jsem.
"Měl by sis ji vyzvednout," pokračoval Sherrill. "Řekněme kolem deváté hodiny. Nechoď dřív. V přístavu mám loď, která tě přiveze. Přijď sám a nikomu ani muk. Jestli přivlečeš policii nebo někoho jiného, dostane ránu do hlavy a půjde přes palubu. Jasné?"
Přitakal jsem, že naprosto.
"Takže v devět na shledanou," řekl a zavěsil.
IV.
Poručík Bradley z oddělení pohřešovaných osob byl zavalitý muž středního věku, iluzí zbavený policejní úředník, který dlouhé hodiny vysedával za ošuntělým stolem v malém kumbálu ve čtvrtém patře policejního velitelství a pokoušel se odpovídat na nezodpověditelné dotazy. Od rána do noci mu osobně či telefonicky lidé hlásili, že se jim ztratil někdo z příbuzenstva, a čekali, že jim ho najde. Vzhledem k tomu, že ve většině případů se muži i ženy vytráceli, protože měli dost svých manželek nebo manželů a dávali si sakra záležet, aby nebyli znovu nalezeni, nebyla to lehká práce. Takovou bych nechtěl dělat, ani kdyby mi platili dvacetkrát víc než Bradleymu, a navíc bych na ni asi neměl.
Za matným sklem dveří do kanceláře se ještě svítilo, když jsem zaťukal. Mírný, přirozeně srdečný hlas mě vyzval, abych vstoupil.
S dýmkou v ústech, s unaveným výrazem v hluboce posazených, zkušených hnědých očích seděl Bradley za stolem. Chlap jako hora, řídnoucí vlasy, váčky pod očima. Poctivý dříč, jehož práci nikdo neocenil ani nevychvaloval, ale on o nic takového koneckonců ani nestál.
Když mě uviděl, tenké obočí se mu zamračeně stáhlo.
"Vypadni," řekl bez naděje v hlase. "Mám práci. Nemám kdy poslouchat tvoje problémy. Mám vlastních dost."
Zavřel jsem dveře a opřel se o ně zády. Nebyl jsem v náladě na roztomilosti policejního poručíka a měl jsem naspěch.
"Potřebuju službu, Bradleyi," řekl jsem, "a potřebuju ji rychle. Pomůžeš mi ty, nebo se mám obrátit na Brandona?"
Světle hnědé oči překvapeně mžikly.
"Takhle se mnou nemluv, Malloyi," odsekl. "Co tě štve?"
"Fůra věcí, ale nemám čas zabíhat do podrobností." Přešel jsem malý prostor ode dveří ke stolu, položil pěst na podložku s pijákem a upřel na něj pohled. "Chci všechno, co máte o Anoně Freedlanderové. Pamatuješ se na ni? Byla to jedna z ošetřovatelek u doktora Salzera v sanatoriu na Foothill Boulevard. Vypařila se patnáctého května 1948."

"Já vím," řekl Bradley a obočí mu o palec povyjelo. "Za poslední čtyři hodiny jsi druhý otrava, co chce vidět její složku. Sranda, jak tyhle věci chodí v páru. Už jsem si toho všimnul dřív."
"Kdo byl ten druhý?"
Bradley zmáčkl zvonek na stole.
"Do toho ti nic není," odvětil. "Sedni si a netlač na mě."
Zrovna jsem si přitahoval židli, když do místnosti vešel policejní úředník, zastavil se a čekal.
"Přineste mi znovu složku Freedlanderové," nařídil Bradley. "A hoďte sebou. Tenhle pán má naspěch."
Úředník mě poctil tupým pohledem a vydal se na cestu krokem stoletého dědka, zmáhajícího příkré schodiště.
Bradley si zapálil dýmku a prohlížel si prsty umazané od inkoustu. Tiše bafal.
"Pořád ještě strkáš nos do Crosbyových záležitostí?" zeptal se s hlavou stále sklopenou.
"Jo, ještě pořád," odvětil jsem stručně.
Potřásl hlavou.
"Vy mladí ctižádostiví hoši se nikdy nepoučíte, co? Slyšel jsem, že jsi měl onehda v noci na návštěvě MacGrawa s Hartsellem."
"Měl. Jenomže se ukázala Maureen Crosbyová a vytáhla mě z bryndy. Co ty na to?"
Pousmál se.
"Chtěl bych být při tom. To ona praštila MacGrawa?"
"Jo."
"Holka jak řemen."
"Slyšel jsem, že byl nějaký šrumec u Salzera," řekl jsem a nespouštěl z něj pohled. "Vypadá to, že váš sportovní fond zchudne."
"Už brečím. V mém věku už si se sportem lámat hlavu nemusím."
Chvíli jsme se jen tak okukovali a pak jsem se zeptal: "Hlásil někdo zmizení dívky, co se jmenuje Gurneyová? Byla to další Salzerova ošetřovatelka."
Zatahal se za baňatý nos a zavrtěl hlavou.
"Další Salzerova ošetřovatelka, říkáš?"
"Jo. Hezké děvče: postavičku jak vysoustruhovanou, ale možná už jsi moc starý, aby tě zajímaly postavy."
Bradley připustil, že je už na tyhle věci trochu starý, ale pak se do mne zkoumavě zabodl pohledem.
"Stejně by ti k ničemu nebyla, je mrtvá," dodal jsem.
"Snažíš se mi něco naznačit, nebo se jenom vytahuješ?" zeptal se ostře.
"Slyšel jsem, že se ji paní Salzerova pokusila unést z bytu. Děvče spadlo z požárního schodiště a zlomilo si vaz. Paní Salzerova ji odložila někam do pouště, nejspíš blízko sanatoria."
"Od koho to máš?"
"Od jedné staré dámy, co si hraje s křišťálovou koulí."
Troubelem se poškrábal na čelisti a poradil mi: "Svěř se radši Brandonovi. To je práce pro mordpartu."
"To je soukromá informace, kamaráde, nikoli prohlášení. Brandon má rád fakta, a ta mu třeba nemůžu poskytnout. Říkám to tobě, protože ty možná svedeš nebo nesvedeš tu informaci do správného kanálu a mě z toho vynecháš."
Bradley si povzdechl, zjistil, že mu dýmka vyhasla, a natáhl se pro sirky.
"Vy mladí jste strašně chytří," řekl. "Dobrá, předám zprávu poštovnímu holubovi. Nakolik je věrohodná?"
"Naprosto. Proč myslíš, že se paní Salzerová otrávila?"
Vstoupil úředník a položil na stůl složku. Odbelhal se stejně pomalu, jak přišel. Mozek mu možná pracuje stejně bystře jako nohy.
Bradley rozvázal tkaloun a rozevřel složku. Oba jsme několik minut zírali na pár složených listů prázdného papíru.
"A kruci ..." začal Bradley a do obličeje se mu nahrnula krev.
"Klid," řekl jsem, natáhl se a prohrábl archy prstem. Jen prázdné listy - nic jiného.
Bradley zarazil prst do tlačítka a držel.
Úředník zřejmě zavětřil malér, protože tu byl co by dup.
"Co to znamená?" zvedl hlas Bradley. "Na co si to hrajete?"
Úředník třeštil oči na prázdné listy.
"Nevím, pane," odpověděl a zbledl. "Když jsem bral složku z vašeho rozřaďovače, byla zavázaná."
Bradley supěl, chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel a mávl rukou ke dveřím.
"Ven!"
Úředník šel.
Chvíli bylo ticho, pak Bradley hlesl: "Tohle mne může stát místo. Ten všivák musel ty papíry otočit."
"Myslíš, že vybral obsah složky a tohle nechal jako šidítko?"
Bradley přikývl.
"Musel to udělat. Když jsem mu složku půjčoval, byly tam fotografie, popis, všechna hlášení."
"Kopie nejsou?"
Zavrtěl hlavou.
Chvíli jsem přemýšlel.
"Ten chlapík, co té žádal o složku," nadhodil jsem, "byl vysoký, snědý, statný: typ filmové hvězdy, viď?" Jako bych ho vymaloval.
"Jasně. Ty ho znáš?"
"Viděl jsem ho."

"Kde?"
"Chceš ty papíry zpátky?"
"Toseví. Nechápu tě."
Vstal jsem.
"Dej mi čas do zítra do devíti," požádal jsem. "Buď budu mít ty papíry, nebo chlápka, co je otočil. Něco jsem rozjel, Bradleyi. Něco, do čeho by se mi neměl míchat Brandon. Nemusíš hlásit ztrátu dřív než ráno, že ne?"
"O čem to mluvíš?" dožadoval se Bradley.
"Jestli zůstaneš poctivě sedět a držet jazyk za zuby, mám zítra ráno papíry nebo chlápka," skončil jsem a vyrazil ke dveřím.
"Hej! Vrať se!" hulákal Bradley a vyskočil ze židle.
Ale já se nevrátil. Seběhl jsem ze schodů k přednímu vchodu, kde na mne v buicku čekal Kerman.
V.

Byli jsme čtyři: Mike Finnegan, Kerman, já a ustaraný skrček s černým umaštěným kloboukem na hlavě, ve špinavé košili a umouněných flanelkách. Seděli jsme v zadním lokálu Delmonicova baru, na stole láhev skotské a čtyři sklenice, kolem nás chuchvalec tabákového dýmu.
Ten skrček s promaštěným kloboukem byl Joe Dexter. Byl převozník a dopravoval na lodi kotvící v přístavu zásoby. Finnegan tvrdil, že jsou kamarádi, ale z toho, jak se Dexter choval, to moc poznat nebylo.
Vysvětlil jsem mu svůj návrh a Dexter seděl a zíral na mě, jako by si myslel, že jsem blázen.
"Promiňte, pane," řekl nakonec. "To nemůžu udělat. Zhuntuju si podnik."
Kerman se houpal na židli, z úst mu visela cigareta, oči měl zavřené. Když promluvil, jedno oko otevřel: "Co je komu po tvém podniku? Potřebuješ si odpočinout, brácho. Na světě jsou jinačí věci než podnik."
Dexter si olízl rty, zamračil se na Kermana, nahrbil se a hledal spásu u Mikea.
"To nemůžu udělat," řekl, "ani za nic. Loď snů patří mezi mé nejlepší zákazníky."
"Už dlouho nebude," uklidnil jsem ho. "Berte, dokud někdo dává. Vyděláte sto babek."
"Sto babek!" Dexter se zašklebil. "Měsíc co měsíc dostanu od Sherrilla víc - pravidelně. V ničem nejedu."
Kývl jsem na Mikea, ať nevyvádí. Už se nakláněl a tiše vrčel.
"Podívejte," obrátil jsem se na Dextera, "všechno, co po vás chceme, je, abyste dnes v noci dopravil na loď tenhle kufr zásob. Udělejte to a dostanete stovku. Čeho se bojíte?"
"A vy pocestujete uvnitř toho kufru," šklebil se Dexter. "Nápad za všechny prachy. Jestli vás čapnou - a oni vás určitě čapnou -bude jim jasné, že v tom lítám. A Sherrill mi přinejmenším ustřihne účet. Ale spíš někoho pošle, aby mi nakřáp lebku. V tom vážně nejedu."
Znovu jsem našenkoval a mrkl přitom na hodinky. Bylo půl osmé. Čas utíkal.
"Poslouchej, Joe," řekl Mike a naklonil se, "tenhle mladík je můj kámoš, jasná zpráva? Chce se dostat na palubu lodi. Jestli chce na palubu, bude na palubě, jasná zpráva? Sherrill není jediný, kdo ti může nakřápnout lebku. Zmákneš tu fušku, nebo mám přitlačit?"
Kerman vytáhl pětačtyřicítku a položil ji na stůl.
"A až s tebou skončí on, začnu já," pravil.
Dexter nespouštěl oko z koltu a před Mikeovým upřeným pohledem uhnul.
"Vy mě nemůžete zastrašit," řekl chabě.
"Mužem se pokusit," odtušil Kerman klidně. "Dávám ti deset vteřin, pak začnem."
"Přibrzděte, hoši," řekl jsem a vytáhl z náprsní tašky deset desetidolarovek. Rozložil jsem je na stole a postrčil k Dexterovi. "No tak, vemte si prachy a jdeme na věc. Sherrill je namydlený. Zítra jsou tu poldové. Berte, dokud dávám."
Dexter zaváhal, pak posbíral bankovky a špinavými prsty je šustivě rovnal.
"Pro nikoho jiného bych to neudělal," prohodil k Mikeovi.
Dopili jsme, odstrčili židle a vyšli ven na nábřeží. Byla klidná, horká noc s příslibem deště na obloze. Daleko na obzoru jsem viděl světla Lodi snů.
Odpochodovali jsme po chodníku k Dexterovu skladu. Byl ponořený do tmy. Když Dexter odemkl a odsunul dveře, vyvalil se na nás a pozdravil nás pach dehtu, oleje, mokrých hadrů a gumy.
Skladiště bylo velké a přeplněné kufry, kotouči lan i ranci zabalenými v dehtovém papíru, čekajícími, kdy budou dopraveny na lodě kotvící za přístavem. Uprostřed stála na podlaze metr a půl vysoká čtvercová bedna.
"Ta se hodí," řekl Dexter zasmušile.
Začali jsme bednu vybalovat.
"Potřebuju dláto a kladívko," obrátil jsem se na Dextera.
Zatímco hledal nástroje, Kerman mi položil otázku: "Vážně si myslíš, že tohle je nejlepší nápad?"
Přikývl jsem.
"Při troše štěstí mi na palubě předtím, než se mnou počítají, zbude skoro půlhodina volného času. Za tu dobu můžu udělat spoustu věcí. Jestli s Mikem přirazíte těsně k boku v devět, něco provedu, abyste měli šanci dostat se na palubu. Pak jsme tam každý sám za sebe."
Dexter se přišoural s nářadím.
"Se zatloukáním bacha," nabádal jsem Kermana. "Chci se dostat ven rychle."
Mike poslal Dextera pryč.
"My to zvládnem, kámo. Někde si kecni a nezlob."
Nechtěl, aby Dexter zahlédl krátký samopal, který přinesl Kerman v kufříku. Teď mu udělal zeď a Kerman uložil zbraň na

dno bedny.
"Je tu spousta místa," řekl mi. "Vážné nechceš, abych šel radši já?"
Vlezl jsem si do bedny.
"Ty připluješ s Mikem v devět. Jestli v Sherrillově člunu dorazí víc než jeden muž a bude se vám zdát, že byste to nezvládli, musíte se dopravit sami. Stejně si budou myslet, že jsem to já. Kdybyste slyšeli na palubě střelbu, sežeňte Mifflina a hordu policajtů a přijďte mi na pomoc. Jasné?"
Kerman přikývl. Vypadal velmi ustaraně.
"Miku, ty jeď s Dexterem," pokračoval jsem. "Kdyby si popletl trasu, klepni ho po hlavě a hoď přes palubu."
Mike krvelačně přislíbil, že právě tak se zachová.
Když Kerman nasadil víko, měl jsem zrovna dost místa, abych se mohl posadit s koleny pod bradou. Škvírami mezi prkny proudil dovnitř vzduch. Odhadoval jsem, že nejdéle za minutu se musím dostat ven.
Kerman přibil víko a všichni tři naložili bednu na kolečko. Cesta k náplavce byla pěkné tvrdá, a než dopravili bednu k Dexterovi do člunu, utržil jsem pár modřin.
Závěsný motor naskočil a vystrčil nás na moře. Vítr, který profukoval štěrbinami mezi prkny, byl ostrý a z houpání, jak si člun razil cestu ve vlnách, se mi dělalo špatně.
Minuty plynuly a nakonec Mike zašeptal, že brázdíme vodu u Lodi snů.
Kdosi někde zařval, pak se z člunu k lodi křižovaly dohady. Někomu se zřejmě nelíbilo nakládat nějakou bednu tak pozdě v noci. Dex-ter to zahrál dobře. Řekl, že zítra musí navštívit nemocného bratra, a jestli tu bednu nevezmou teď, budou muset na zboží počkat do dalšího dne.
Chlapík na lodi poslal Dextera ke všem čertům, ale řekl, aby počkal, že spustí jeřáb.
Mike mi sděloval, co všechno se děje, šeptem do spáry v bedně.
Po dalších průtazích sebou nakonec bedna prudce trhla a zvedla se do vzduchu. Napjal jsem svaly a připravil se na tvrdé přistání. Bylo tvrdé až dost. Bedna třískla někam až na dno podpalubí, až mi v patách zabrnělo.
Chlap, který proklel Dextera, ho proklel znovu. Slyšel jsem ho velmi blízko, ale pak bouchly dveře a já zůstal sám.
Čekal jsem, špicoval uši, ale nic jsem neslyšel. Po chvíli jsem usoudil, že bude bezpečné se probourat. Zaklepal jsem dláto do jednoho spoje a páčením plaňku vyvrátil. Netrvalo minutu a byl jsem z bedny venku. Vylezl jsem, tma jako v ranci. Páchlo tu stejně jako v Dexterově skladu, pročež jsem usoudil, že jsem v lodním skladišti.
Vytáhl jsem baterku a posvítil si na trámoví kolem ohromného sklepa. Byl plný zásob, lihovin, sudů s pivem a hluchého ticha. Na druhém konci skladiště byly dveře. Zamířil jsem k nim, malinko je pootevřel a číhl do úzké, dobře osvětlené chodby.
Přidržoval jsem si samopal na boku. Nechtěl jsem se s ním tahat, ale Kerman na tom trval. Tvrdil, že s takovým kanónem se můžu klidně pohádat s polovinou posádky. Pochyboval jsem o tom a vzal si zbraň víc pro jeho klidnou mysl než kvůli sobě.
Postupoval jsem chodbou až k strmému železnému žebříku na konci chodby, který musel vést na horní palubu. V polovině cesty jsem musel prudce zabrzdit. Na schůdcích se objevil pár nohou a bílé nohavice. Za vteřinu na mne třeštil oči pravý námořník.
Byl to velký chlapík, skoro stejně vysoký jako já, a vypadal houževnatě. Namířil jsem na něj samopal a vycenil zuby.
Ruce mu vyletěly nahoru tak rychle, že si o nízký strop sedřel kůži z kloubů.
"Otevři klapačku a roztrhnu tě vejpůl," zavrčel jsem.
Ani se nehnul, oči na samopalu, čelist spadlou.
"Otoč se," nařídil jsem.
Otočil se a já ho praštil pažbou do temene.
V letu jsem mu chňapl po košili a láskyplně ho srovnal na podlahu.
Lilo ze mne a v hlavě jsem měl kolotoč. Musím ho uklidit dřív, než se objeví někdo další.
Hned vedle byly dveře. Rozhodl jsem se riskovat, otočil jsem klikou a nahlédl do prázdné kajuty. Nejspíš to byla jeho kajuta a právě se do ní vracel.
Popadl jsem ho v podpaždí a zatáhl ho do kajuty, zavřel jsem a zastrčil zástrčku.
Horečnatě jsem ho svlékl, pak sebe a oblečení si prohodil.
Námořnická lodička mi byla trochu velká, ale aspoň mi zakryla obličej.
Ucpal jsem mu ústa, zabalil ho do prostěradla a prostěradlo převázal páskem a kusem provazu, který jsem v kajutě našel. Pak jsem ho vykulil na palandu, samopal položil vedle, vlastní osmatřicítku zasunul do kalhot a vydal se ke dveřím.
Poslouchal jsem, nikde nic, pootevřel jsem dveře a škvírou vykoukl ven. Chodba byla pustá jako mysl nebožtíka a stejně tichá. Zhasl jsem světlo, vyklouzl z kajuty a zamkl za sebou.
Mrkl jsem se na hodinky. Bylo za pět minut půl deváté. Pětatřicet minut a objeví se Kerman.

Kapitola šestá

I.

Stál jsem ve stínu ventilátoru a rozhlížel se po palubě. Nade mnou se v silném vetru třepotala červenobílá plátěná stříška. Po celé délce paluby byl natažen těžký rudý koberec a zelená a červená světélka se vinula kolem zábradlí jako korálky náhrdelníku.
Za palubním můstkem jsem viděl dva vyšňořené námořníky, jak drží stráž pod osvětleným obloukem u hlavního vchodu. Na palubu zrovna vstupovali dva muži ve smokinzích a dívka ve večerní róbě. Námořníci salutovali celou dobu, než společnost přešla palubu a zmizela v oslnivě osvětlené restauraci mezi můstkem a přídí. Velkými čtvercovými okny jsem viděl, jak se podle saxofonů s dusítky a v rytmu bubnů uvnitř vrtí taneční páry.

Nade mnou, nahoře na můstku, byly ke žbrlení přilepené tři další postavy v bílém a sledovaly příliv návštěvníků. Byla tam tma, ale viděl jsem, že jeden kouří.
Nikdo si mne nevšiml, takže jsem hodil pohled doprava doleva a ze stínu ventilátoru vyklouzl přes hromadu koberců k záchrannému člunu; znovu stop, znovu pohled na obě strany a nehlučný skok do stínu pod můstkem.
"Táhnou se jak mravenci," protáhl hlas nade mnou. "Očividně zas jedna kasovní noc."
"Jo," odpověděl jiný hlas. "Koukej na tu madam v červeném. To je model, co? Vsadím se, že ..."
Nepočkal jsem si na zvěst, o co se chce vsadit. Bál jsem se, že se podívají dolů a zahlédnou mě. Hned vedle byly dveře. Pootevřel jsem je. Vedly k žebříku na spodní palubu. Kousek za mnou se rozlehl dívčí smích: hlasitý, hrubý, přinutil mne ohlédnout se.
"Jako pytel," odhadl jeden z chlapíků na můstku. "Tak je mám nejradši."
Na palubu vstupovali tři dívky a tři muži. Jedna z dívek byla tak opilá, že sotva pletla nohama. Když zamířili k restauraci, sešplhal jsem po žebříku na spodní palubu.
Bylo tam ticho a tma. Odlepil jsem se od schůdků. Měsíční světlo linoucí se z obláčku lehké mlhy mi stačilo předvést, že paluba je pustá. Jen v dálce vyřezávalo kulaté okénko do tmy skvrnu světla tak nápadnou, jako když nevěstě ucákne na šaty polévka. Opatrně, tiše jsem se za ním vydal. V půlce paluby jsem zarazil. Přede mnou se vynořila bílá postava a blížila se ke mně. Nebylo kam se schovat. Paluba byla holá jako dlaň. Prsty jsem sevřel pažbu pistole, přešel k zábradlí a opřel se o něj.
Vysoký, ramenatý chlap v tílku a bílých flanelkách prošel kuželem světla. Zamířil ke mně. Minul mne, tiše si broukal, a jako bych byl vzduch, vydal se po kovových schůdcích na horní palubu.
Zhluboka jsem vydechl, vykročil znovu k průzoru, těsně u něj se zastavil a mrkl dovnitř. Div jsem nezapištěl radostí. V křesle přímo proti mně seděla Paula. Četla si v nějakém časopise a trochu ustaraně se mračila. Byla velice krásná a opuštěná. Doufal jsem, že ji na téhle palubě najdu. Nenapadalo mě, kam jinam by ji mohli schovat, ale nečekal jsem, že ji najdu tak rychle.
Zkusil jsem dveře do kajuty. Zvenku byla západka a byla zaklapnutá. Zmáčkl jsem ji, otočil klikou a zatlačil. Dveře se otevřely a já vešel. Bylo to jako vlézt uprostřed léta do skleníku.
Sotva mě Paula uviděla, vyskočila z křesla. V první chvíli mě v bílých kalhotách a lodičce nepoznala, ale pak se uvolněně zhroutila a pokusila se usmát. Úleva, která jí zářila z očí, mi byla dostatečnou odměnou za cestování v bedně.
"Jak je?" zeptal jsem se a uculil se. Kdyby nebyla tak zatraceně zdrženlivá, políbil jsem ji.
"Slušně. Podařilo se ti vpašovat se sem bez problémů?" Snažila se mluvit věcně, ale hlas se jí chvěl.
"Zvládl jsem to. Zatím nikdo neví, že jsem tady. Jack a Mike dorazí kolem deváté. Možná si budou muset kousek zaplavat."
Zhluboka si vzdychla a vstala.
"Věděla jsem, že přijdeš, Vicu." A zrovna když jsem si začínal myslet, že je naměkko, dodala: "Ale neměl jsi chodit sám. Proč jsi nepřivedl policii?"
"Pochybuju, že by se jim chtělo," odpověděl jsem. "Kde je Anona?"
"Nevím. Tady těžko."
Z vedra v kajutě na mně vyrážel pot.
"Co se stalo? Jen tak hopem."
"Zazvonil zvonek a já šla ke dveřím," spustila. "Myslela jsem, že jsi to ty. Čtyři Italové mé zatlačili zpátky do předsíně. Dva šli rovnou do ložnice a já slyšela, jak Anona křičí. Další dva prohlásili, že mě vezmou na loď. Jeden na mne vytáhl nůž. Napadlo mě, že stačí málo a probodne mě." Maličko se ušklíbla. "Sjeli jsme výtahem a vyšli na ulici. Ten jeden mě celý čas píchal nožem do boku. Venku stálo auto. Nacpali mě dovnitř a odjeli. Když jsme odjížděli, zahlédla jsem, jak před domem zastavuje velký černý rolls. Jeden Talián vyšel s Anonou v náručí. Za bílého dne. A lidi kolem jen civěli a nic nepodnikli. Anonu strčili do rollsu a já ji ztratila z dohledu. Mne odvezli sem a zamkli. Řekli, že jestli spustím povyk, podříznou mi krk. Jsou pěkná verbež, Vicu."
"Já vím," přisvědčil jsem zachmuřeně. "Měl jsem tu čest. Možná odvezli Anonu do vily na útesu." Chvíli jsem se zamyslel a zeptal se: "Hlídá tě tu někdo?"
Zavrtěla hlavou.
"Chtěl bych se tu trochu porozhlédnout, než půjdeme. Třeba je na palubě Maureen. Myslíš, že bude bezpečné jít se mnou?"
"Jakmile by odhalili, že jsem zmizela, spustí poplach. Lepší bude, když do doby, než budeš připraven odejít, zůstanu tady. Dáš na sebe pozor, Vicu, viď?"
Bezradně jsem zaváhal, jestli nemám z lodi zdrhnout, když jsem našel Paulu, anebo se napřed ujistit, že na lodi není Maureen či Anona.
"Jestli nejsou na téhle palubě, vzdám to," řekl jsem a otřel si obličej kapesníkem. "Mám horečku, nebo je přetopená kajuta?"
"Kajuta. Poslední hodinu teplota pořád stoupá."
"Zřejmě pustili parní topení. Vydrž to ještě deset minut, děvče. Hned jsem zpátky."
"Dávej pozor."
Zlehka jsem jí poklepal na rameno, usmál se a vyklouzl na chodbu. Zaklapl jsem zástrčku a vydal se k zádi.
"Co tu sakra pohledáváte?" vybafl na mne ze tmy hlas.
Zkoprněl jsem.
Odnikud se vynořil malý, zavalitý chlápek s lodičkou na hlavě. Neviděli jsme si do obličeje. Jen jsme na sebe číhali.
"Kolikrát vám mám, vy holoto, opakovat, že na tuhle palubu ani nepáchnete?" zavrčel a o krok postoupil.

Málem mne dostal. Zahlédl jsem, jak mu vylétla paže, a uhnul jsem. Zasáhl mne do ramene. Vší silou jsem mu zabořil pěst do žaludku. Bolestí vyhekl a předklonil se, aby popadl dech. Nabral jsem ho do brady, div jsem si ruku neurazil. Dopadl na všechny čtyři a pak se svalil naznak. Sehnul jsem se k němu, popadl ho za uši a otloukal mu hlavu o palubu. Všechno se seběhlo v několika vteřinách. Rozběhl jsem se zpátky do Pauliny kajuty, odjistil dveře, rozrazil je, otočil se jak na obrtlíku a už jsem táhl omráčeného chlápka dovnitř a na podlahu s ním.
"Vpadl jsem mu rovnou do náruče," supěl jsem ještě skloněný. Nadzvedl jsem mu víčko. Byl hezky v limbu a soudě podle boule na zátylku mu to nějaký čas vydrží.
"Strč ho do skříně," navrhla Paula. "Pohlídám ho." Byla bledá, ale naprosto klidná. Paulu hned tak něco z míry nevyvede.
Odtáhl jsem ho přes kajutu ke skříni. Musel jsem ho tam nacpat a dveře se mi podařilo zavřít, teprve když jsem se o ně plnou vahou opřel.
"Uf!" oddechl jsem si a otřel si obličej. "Tady mu bude dobře, jestli se neudusí. Je tu jako v peci."
"Mám obavy. I podlaha je horká. Myslíš, že někde hoří?"
Sáhl jsem si na koberec. Pěkně pálil - moc pěkně. Otevřel jsem dveře a položil ruku na prkna paluby. Byla tak horká, že mi málem naskočily puchýře.
"Proboha!" vykřikl jsem. "Máš pravdu. Ta prašivá kocábka někde v podpalubí hoří!" Chytil jsem Paulu za ruku a vytáhl ji do chodby. "Tady tě nenechám. Pojď, děvče, drž se za mnou. Bleskově se rozhledném a hajdy na vrchní palubu."
Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět minut devět. "Jack bude u lodi během pěti minut."
Když jsme postupovali po palubě, Paula se zeptala: "Neměli bychom vyhlásit poplach? Loď je plná lidí, Vicu."
"Teď ne. Později," odpověděl jsem.
Na druhém konci byly v pažení dveře. Zastavil jsem, poslouchal, pak zmáčkl kliku a dveře pomalu otevřel.
Sálal z nich větší žár než z kamen rozpálených do běla a po stěnách už začal ve stružkách stékat olejový nátěr. Místnost byla hezká: velká, vzdušná a dobře zařízená; napůl kancelář, napůl salónek. Velká okna na jedné straně kajuty hleděla na pláž Orchid City a na Pacifik. Omšelá stolní lampička vrhala na stůl a část koberce kalužsvětla. Zbytek kajuty tonul ve tmě. Nad hlavou se nám linuly zvuky hudby a jemný šustot tančících nohou.
Vstoupil jsem do místnosti s namířenou pistolí. Paula vešla za mnou a zavřela dveře. Páchl tu kouř a spálenina, a když jsem zamířil ke stolu, všiml jsem si, že už doutná koberec a tenké proužky dýmu stoupají i z obložení.
"Hoří přímo pod námi," řekl jsem. "Drž se u dveří. Podlaha může být nebezpečná. Vypadá to na Sherrillovu kancelář."
Hrabal jsem v zásuvkách stolu, nevěděl jsem, co vlastně hledám, ale hrabal jsem. Ve spodním šuplíku jsem našel čtvercovou obálku. Na první pohled jsem poznal, že je to ztracená složka Anony Freedlanderové. Složil jsem obálku a zastrčil ji do kapsy.
"Paráda," řekl jsem. "Padáme."
"Vicu! Co je to tam - za stolem?" špitla Paula tenkým hláskem.
Číhl jsem za stůl. Něco tam bylo, něco bílého, něco, co vypadalo jako člověk. Natočil jsem stolní lampičku tak, aby mi světlo pomohlo.
Paula lapla po dechu.
Ležel tam Sherrill. Roztažený na zádech, zuby vyceněné jako šelma. Z šatů mu stoupal dým a ruce na hořícím koberci měl spálené a zkroucené. Někdo mu zblízka vpálil kulku do hlavy. Ustřelil mu polovinu lebky.
Přesně když jsem se naklonil, abych se na něj podíval blíž, zasvištělo to, z podlahy vyšlehly dva dlouhé ohnivé jazyky a olízly mu mrtvý obličej.
II.
Ve dveřích stál Uzenáč a šklebil se na nás. Tupá hlaveň automatické pistole v malé hnědé pěstičce mi mířila přesně na prsa. Snědý ohavný ksichtík se mu leskl potem a tmavá očička sršela nenávistí. Jako by spadl z nebe.
"Naval to, co sis strčil do kapsy - a fofrem!" řekl a napřáhl ruku.
Držel jsem pistoli u boku. Věděl jsem, že nemám šanci zamířit a zastřelit ho dřív, než mě dostane. Levou rukou jsem vytáhl z kapsy obálku. Všiml jsem si, jak se mu výraz mění, nenávist střídá škodolibost. Ukazováček mu zbělel napětím. Všechno jsem zaregistroval ve zlomku vteřiny a věděl jsem, že vystřelí.
Paula mezi nás hodila židli. S třeskem dopadla přesně doprostřed. Uzenáč hnul pohledem a cukl zbraní. Pistole spustila a střela mne minula na půl metru. Vystřelil jsem dřív, než se stačil srovnat a znovu zamířit. Tři střely mu prošily hrudník jak rány perlíkem. Odhodily ho ke zdi; pistole mu vypadla z ruky; obličej se mu zrůdně zkřivil.
"Ven!" křikl jsem na Paulu.
Sklonila se, popadla Uzenáčovu pistoli a skočila ke dveřím. V běhu jsem cítil, jak se pode mnou bortí podlaha. S rachotem zapraskal trám. Vyšlehl ke mně žár, jako bych běžel po rozžhavených plátech. Podlaha se prohnula a povolila. Jednu děsivou chvíli jsem byl přesvědčen, že se propadnu s podlahou, ale přilepený kovral vydržel natolik, abych se dostal ke dveřím a ven.
V Sherrillově kanceláři zaburácel příšerný praskot. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se nábytek řítí do rudé, hučící výhně, Paula se mne chytila za ruku a spolu jsme se rozběhli podél paluby.
Spárami v rozpálených fošnách se řinul dehet a dým houstl.
Z temnoty někde v půli paluby na nás někdo vystřelil. Střela vyštípla pažení a v jedné kajutě roztříštila zrcadlo. Drnčely střepy rozbitého skla. Postrčil jsem Paulu za sebe s jistotou, že v bílém oblečení vypadám jako duch na nočním lovu. Zaštěkaly další výstřely. Cítil jsem, jak mi střela profičela kolem tváře. Záblesk šlehl odněkud, kde visel záchranný člun. Měl jsem pocit, že se u žbrlení krčí stín. Dvakrát jsem vypálil. Druhá rána si ho našla. Vypotácel se z úkrytu za člunem a padl na rozpálenou palubu.
"Honem," zahulákal jsem.

Dali jsme se do běhu. Podlaha teď sálala, že nám div nepropalovala podrážky. Nějak jsme se dostali k žebříku vedoucímu na horní palubu. Hukot plamenů přehlušoval řev a jekot a řinčení rozbíjeného skla.
Vylezli jsme na horní palubu. K zábradlí se jako roj tiskli muži a ženy ve večerních róbách a řvali, div jim plíce nepraskly. Dým zahalil loď černým závojem a bylo tu skoro stejné vedro jako na spodní palubě.
Viděl jsem, jak se tři nebo čtyři lodní důstojníci snaží paniku zvládnout. Stejně se mohli pokoušet zabouchnout otáčecí dveře.
"Teď už tu někde musí být Jack," zakřičel jsem na Paulu. "Drž se mě za šos, musíme se protlačit k zábradlí."
Razili jsme si cestu řvoucí smečkou. Nějaký chlap chytil Paulu a odhodil ji. Netušil jsem, o co mu šlo. Šklebil se a oči mu divě plály. Vyjel po mně jako lítice a já ho praštil do brady, roztočil ho, odstrčil a znovu se dostal k Paule.
Dívka s rozervaným živůtkem se mi pověsila na krk a vřískala mi do obličeje. Jak na mě dýchala a zavalovala mě výpary whisky, div mi na tvářích nenaskákaly puchýře. Pokusil jsem se ji setřást, ale vypadalo to, že mě dřív uškrtí. Paula ji odtáhla a vrazila jí pořádnou facku. Dívka zavrávorala, dav ji vcucl a zůstal po ní jen vřískot hodný parní píšťaly.
Prodrali jsme se k zábradlí. Kolem dokola se na moři houfovala celá armáda malých člunů. Jako by se oceán do nich převtělil.
"Hej! Vicu!" rozlehl se nad vřavou Kermanův hlas a my viděli, jak kousek od nás rozkročmo stojí na žbrlení, drží se přístřešku a kope kolem sebe, aby ho šílený dav nestrhl.
"Sem, Vicu!"
Popostrčil jsem Paulu dopředu. Probojovali jsme si cestu a poté, co Paule roztrhli šaty na zádech, jsme se dostali až k němu.
Kerman se rozčileně křenil.
"Museli jste ty necky zapalovat?" zahulákal. "A k čemu ta panika? Co všichni tak vyvádějí? Než se ta kocábka potopí, budou už týden v peřinách."
"Kde máš člun?" houkl jsem a odstrčil postaršího seladona, který se snažil přelézt zábradlí. "Klid, strejdo," řekl jsem mu. "Na plavání je moc mokro. Všechny lodi světa už připlouvají."
"Hned tady," ukázal Kerman pod sebe. Vysadil Paulu na zábradlí a já se snažil zabránit dalším zájemcům, aby ji následovali. Kerman Paule nasměroval nohy na provazový žebřík visící podél lodního boku a Paula po něm sešplhala jako starý námořník.
"Vy ne, madam," zařval Kerman na dívku, která si k němu razila cestu. "Tohle je soukromý večírek. Zkuste to o kousek dál."
Hysterická dívka před ním s vřískotem padla na kolena a chytila se ho jako klíště za nohy.
"Pro kristový rány!" zařval. "Stáhneš mi kalhoty! Hej, Vicu, pomoz mi! Téhle madam přeskočilo."
Přehoupl jsem se přes zábradlí a sešplhal na žebřík.
"Myslel jsem, že takové ti vyhovují. Vezmi ji s sebou, jestli jsi jí tak učaroval."
Nevím, jak se jí zbavil, ale když jsem doskočil do člunu, slaňoval po žebříku, a když přistával, div mě nepřehodil přes palubu.
"Klid," řekl jsem a na uklidněnou do něho přátelsky drbnul.
Mike nastartoval přívěsný motor a člun vyrazil od lodi. Nezbylo nám než tvrdě křižovat. Počet lodí mířících k Lodi snů byl úctyhodný. Jako kdysi u Dunkirku.
"Povedlo se!" řekl jsem a poklepal Mikea po širokých zádech. "Načasovali jste to přesně." Otočil jsem se k Lodi snů. Podpalubí už bylo v plamenech a z boků stoupal kouř. "Zajímalo by mě, na kolik je pojištěná."
"Ten ohýnek jsi rozdělal ty?" zeptal se Kerman.
"Kdeže, ty koumesi! Sherrill je v pánu. Někdo ho zastřelil a zapálil loď. Kdybychom na něj nenarazili včas, nikdy ho nenašli."
"Pěkně drahý pohřeb," poznamenal Kerman nevzrušeně.
"Jenom pokud loď není pojištěná. Hoď slůvko s Paulou. Já se chci na něco mrknout." Vytáhl jsem z kapsy u kalhot složku Anony Freedlanderové.
Kerman mi podal svítilnu.
"Co je to?" zeptal se.
Zíral jsem na první stránku složky a bál se uvěřit vlastním očím.
Paula řekla: "Vicu, neměli bychom se radši rozhodnout, co dál?"
"Co dál? Jack a já se okamžitě vydáme za Anonou. A ty Mifflinovi povíš všechno o Sherrillovi. Přinuť ho, aby co nejrychleji vyrazil na útes do haciendy Maureen Crosbyové. Dnes všechno skončí."
Upřeně se na mne dívala.
"Nebylo by lepší, kdyby ses za Mifflinem vydal ty?"
"Nemáme čas. Jestli je Anona u Maureen, teče jí do bot."
Kerman se k nám naklonil.
"O co tu vlastně jde?"
Zamával jsem na něj složitou.
"Je to tady a ten trumbera Mifflin to nepovažoval za tak důležité, aby mi to řekl. Anona trpěla endokarditidou od roku 1944. Říkal jsem ti, že se něco pokoušejí ututlat. Tak teď to prasklo."
"Anona byla slabá na srdce?" řekl Kerman. "Chtěl jsi říct Janet Crosbyová, ne?"
"Poslechni si Anonin popis," odpověděl jsem. "Vysoká sto padesát dva, snědá, hnědé oči, baculatá. Přeber si to."
"Ale to je špatně. Je vysoká a blonďatá," namítl Kerman. "O čem to vlastně mluvíš?"
Paule to došlo.

"Není to Anona Freedlanderová, že ne?"
"To si piš," řekl jsem vzrušené. "Dochází ti to? V Crestways zemřela na selhání srdce Anona! A ta dívka ze Salzerova sanatoria je Janet Crosbyová!"
III.
Stáli jsme na úpatí snad nejkolmějšího útesu a hleděli do tmy. Daleko v moři velký červený ruměnec označoval místo, kde hořela Loď snů. Pod noční oblohou visel hřib kouře.
"Tudy nahoru?" namítl Kerman. "Myslíš, že jsem opice?"
"To bys měl radši probrat se svým otcem," odpověděl jsem a zašklebil se do tmy. "Jiná cesta není. Přední vchod střeží dvě elektricky ovládané brány a snad všechen ostnatý drát z celé zeměkoule. Jestli se máme dostat dovnitř, pak jedině tudy."
Kerman se znovu vydal prozkoumat útes.
"Devadesát metrů a ani o chlup míň," pronesl s děsem v hlase. "Už se na každý cenťák třesu."
"Jdem na to. Co nám zbývá."
Prvních šest metrů bylo snadných. Velké kameny tvořily na úpatí plošinu a snadno se na ně lezlo. Stáli jsme vedle sebe na plochém převisu a já paprskem svítilny osahával terén. Rozeklaná stěna se nad námi zvedala a takřka na vrcholku se břichatila tak, že vytvářela téměř nepřekonatelnou překážku.
"Tohle bude sousto," ukázal na místo Kerman. "Přesně tam, co je ten výstupek. Dostat se přes něj bude zábavička; zuby nehty, co?"
"Třeba to ani nebude tak hrozné, jak to vypadá," nadhodil jsem, ale sám jsem si moc nevěřil. "Mít provaz . . ."
"Mít provaz, zajdu tiše do ústraní a oběsím se," řekl Kerman zasmušile. "Ušetřil bych si čas a spoustu dřiny."
"Sklapni a nemaluj na zeď!" okřikl jsem ho a začal postupovat po stěně. Byly tam plošky pro nohy i pro ruce, a kdyby skála nebyla kolmá, dalo se po ní vylézt úplně jednoduše. Jenomže kolmá byla a já si uvědomoval, že stačí jednou se smeknout a je po lezení i po mně. Zřítil bych se volným pádem dolů. Žádné klouzání, žádná možnost někde se zachytit.
Když jsem zdolal asi čtyři metry, zastavil jsem se, abych nabral dech. Nemohl jsem se podívat dolů. Sebemenší pokus odtáhnout se od skály by mi narušil rovnováhu a sletěl bych.
"Jak to jde?" vyhekl jsem přilepený ke stěně a s očima upřenýma na nebe tečkované hvězdami.
"Tak dobře, jak se dalo čekat," zafuněl Kerman s hekáním. "Divím se, že ještě žiju. Taky si myslíš, že je to nebezpečné, nebo se mi to jenom zdá?"
Zachytil jsem se za další výčnělek a vytáhl se zas o kousek výš.
"Držkobití by to bylo, jen kdybys spadl; to bys asi nepřežil," uklidnil jsem ho.
Lezli jsme dál. Jednou jsem zaslechl, jak zničehonic poskakuje ulomený šutr a Kerman ostře sípá. Vlasy se mi zježily hrůzou.
"Dávej bacha na ty šutry," lapal po dechu Kerman. "Jeden mi právě zůstal v ruce."
"Dám bacha."
Asi ve čtvrtině cesty jsem nečekaně narazil na něco přes metr širokou římsu. Vytáhl jsem se na ni, přitiskl se zády ke stěně a pokoušel se srovnat dech. Cítil jsem, jak mi po zádech a po krku leje studený pot. Vědět, že to bude takhle zlé, byl bych radši zkusil brány. Teď bylo příliš pozdě. Snad je možné vyšplhat se nahoru, ale docela určitě je nemožné spustit se dolů.
Kerman se dohrabal ke mně na římsu. Obličej se mu leskl potem, nohy se mu klepaly.
"Tohle mě vyléčilo z touhy po horolezectví," hekl. "Jeden čas jsem byl tak na hlavu, že jsem si myslel, jaká je to sranda. Myslíš, že se dostaneme přes ten výstupek?"
"To sakra budeme muset," odpověděl jsem a zadíval se nahoru do tmy. "Jiná možnost než pokračovat není. Představ si, že se pokoušíš slézt dolů!"
Znovu jsem kuželem světla prozkoumával povrch útesu. Nalevo a nad námi se táhla asi metr široká průrva a vedla až k převisu.
"Koukni se," řekl jsem. "Jestli se vzepřeme nohama a pažemi o stěny, mohli bychom se nahoru vysoukat."
Kerman si zhluboka vzdychl.
"Ty máš nápady. To nemůžem zvládnout."
"Myslím, že jo," odpověděl jsem a obhlížel průrvu. "A já to zkusím."
"Nebuď blázen!" pronesl s panikou v hlase. "Smekneš se!"
"Jestli to chceš zkusit přes tu bouli, zkus to. Já jdu tudy."
Přehoupl jsem se přes římsu, vyšátral nohou podporu a ohmatával povrch stěny, až jsem našel úchyt, a zabral jsem znovu. Byla to pomalá rasovina. Mlhavé měsíční světlo mi moc nepomohlo, většinou jsem si musel opory vyšátrat.
Když jsem se hlavou a rukama dostal na úroveň průrvy, výčnělek, na kterém jsem stál, povolil. Pocítil jsem, jak se zaviklal a drolí se. Že se ulomí, jsem věděl asi vteřinu dřív, než odpadl, a já se přitiskl do průrvy a v panické hrůze se snažil něčeho zachytit. Zahákl jsem se prsty o hrot šutru a zůstal jsem viset.
"Nejanči!" hulákal Kerman hystericky jako stará rašple, když jí šaty chytí plamenem. "Vydrž! Hned jsem u tebe!"
"Zůstaň, kde jsi," hekal jsem. "Jenom bych tě strhnul s sebou."
Pokusil jsem se najít oporu pro nohy, ale jenom jsem špičkami bot zaškrábal o stěnu a jinak šlapal ve vzduchu. Pak jsem se pokusil vytáhnout, celou váhu těla jsem svěřil konečkům prstů, ale nešlo to. O pár cenťáků jsem popojel, ale nic víc. Pak mi něco zavadilo o nohu.
"Vydrž," úpěnlivě pode mnou škemral Kerman. Přesunul mi nohu sobě na rameno. "Tak, teď se o mě opři a vysoukej se nahoru."
"Shodím tě, ty blázne!" supěl jsem.

"Dělej!" Hlas se mu třásl. "Já stojím pevně. Pomalu a klidně. Nic hrrr."
Nic jiného mi nezbývalo. Velice opatrně jsem přenesl váhu těla na jeho rameno a pak špičkami prstů nahmatal výčnělek, který byl jistější.
"Lezu," vydechl jsem. "Můžu?"
"Jasně," odpověděl Kerman a já cítil, jak napíná svaly.
Vší silou jsem se přitáhl, až jsem se dostal do vzporu a překulil se na dno průrvy. Ležel jsem tam a trhaně dýchal, dokud se nad výčnělkem neobjevila Kermanova hlava, pak jsem se naklonil dopředu a vytáhl ho k sobě. Rozplácli jsme se vedle sebe a nic neříkali.
Po chvíli jsem si nejistě stoupl.
"Docela veselá noc," řekl jsem a opřel se o stěnu.
Kerman po mně zašilhal.
"Jo. Dostanu za ni aspoň metál?"
"Radši ti koupím panáka," řekl jsem, zhluboka se nadechl a zapřel se rameny na jedné straně a nohama na druhé straně pukliny. Když jsem napjal všechny síly, podařilo se mi vlastně si sednout.
"Hodláš teď cestovat v téhle pozici?" zapištěl Kerman vyděšeně.
"Jasně; starý švýcarský obyčej."
"Musím to udělat stejně?"
"Leda že bys chtěl nadosmrti zůstat, kde jsi," odpověděl jsem necitelně. "Jiné cesty není."
Začal jsem se posouvat. Ostrá skála mi rozdírala lopatky, šlo to pomalu, ale postupoval jsem. Pokud mi neochabnou svaly na nohou, dostanu se na vrchol. Jestli ochabnou, bude to rychlý pád a hezky tvrdé přistání.
Zase jsem popolezl. Bylo lepší pokoušet tuhle cestu než riskovat ten převis. Asi ve třetině výstupu jsem musel přestat a odpočinout si. Nohy mi trnuly, jako bych uběhl sto mil, a svaly na stehnech se mi chvěly.
"Jak pokračuješ, kámo?" zavolal Kerman a posvítil si na mě baterkou.
"Zatím jsem celý," odpověděl jsem váhavě. "Počkej, až se dostanu nahoru, teprve potom polezeš ty."
"Klid. Nikam nespěchám."
Začal jsem znovu. Šlo to pomalu a ramena mě začala bolet. Nespouštěl jsem pohled z oblohy poseté hvězdami. Zdálo se mi, že se přibližuje; možná to bylo jen toužebné přání, ale dodávalo mi odvahu, abych pokračoval. Drápal jsem se dál, sípal zaťatými zuby, ztuhlé nohy a ramena zhmožděná. Vzhůru a vzhůru, centák po centáku, protože cesta zpátky není. Buď se vyškrábu, nebo spadnu.
Komín se začínal zužovat a došlo mi, že zrovna prolézám převisem. Lezlo se mi hůř. Kolena jsem měl pomalu u brady. Ramena páky, která mě posouvala vzhůru, se zkracovala. A pak jsem se najednou zastavil. Dál už to nešlo. Štěrbina se nade mnou stáhla sotva na metr. Vzepřel jsem se, vyndal baterku a posvítil si na stěnu a nad sebe. Kousek ode mne rostlo ježaté křoví. Vpravo úzký výstupek, vrchol převisu.
Zastrčil jsem baterku zpátky do kapsy a chytil se větví. Popadl jsem je skoro u kořenů a opatrně zatahal. Křoví drželo. Zkusil jsem se přitáhnout. Drželo dál. Nakonec jsem se zhluboka nadechl a povolil nohy. Byl to nekonečný okamžik. Křoví se ohnulo, ale kořeny držely dobře. Zhoupl jsem se, cítil, jak mi po páteři stéká pot studený jako led, pak jsem se smýkl směrem k výčnělku a volnou rukou hrábl po opoře. Prsty se mi zabořily do pukliny; nebyla dost pevná, aby mé udržela, ale mohl jsem se aspoň opřít. Soukal jsem se úzkou průrvou na vrchol a byl jsem strachy bez sebe. Jediný špatný pohyb a jdu dolů. V životě jsem už leckdy zažil krutý děs, ale takový jako teď ještě nikdy.
Velice opatrně jsem se vytahoval, nakonec se mi z průrvy dostala hlava a ramena, hrudník. Visel jsem tam, skoro vyřízený, srdce mi bušilo a krev zvonila v uších. Po chvíli jsem posbíral dostatek sil a vyšplhal zas o kousek dál. Nakonec jsem vytáhl koleno. Pak jsem se s nadlidským úsilím přitáhl naposledy a ležel jsem na římse, rozpláclý na zádech, a vnímal jen, jak mi tluče srdce a trhaně sípám.
"Vicu!"
Komínem průrvy se nesl Kermanův hlas.
Zakrákal jsem a doplazil se k okraji.
"Jsi v pořádku, Vicu?"
Kermanův hlas se nesl z obrovské dálky: tlumený šepot pronikající tmou. Když jsem se podíval dolů, uviděl jsem plující světelný bod. Netušil jsem, že jsem vyšplhal tak vysoko, a při pohledu na světlo tam dole se mi sevřel žaludek.
"Jasně," zavolal jsem zpátky. "Nech mě vydýchat."
Po chvíli jsem se zklidnil.
"Nezvládneš to, Jacku," zavolal jsem na Kermana. "Musíš počkat, než seženu provaz. Je to moc nebezpečné. Nezkoušej to."
"Kde chceš sehnat provaz?"
"Nevím. Něco vymyslím. Čekej."
Otočil jsem se a vystřelil do tmy kužel světla. Byl jsem sotva deset metrů pod špičkou útesu. Zbytek cesty byl jednoduchý.
"Já teď jdu dál," zavolal jsem na Kermana. "Vydrž, než seženu lano."
Zbývajících deset metrů jsem více méně vyšel krokem a objevil se těsně u vyzdobeného bazénu. Nahoře se tyčila hacienda. V jednom okně hořelo osamělé světlo.
Vyrazil jsem k němu.
IV.
Verandu jsem zastihl opuštěnou a houpací sedačka vypadala pře-svůdně pohodlná. Měl jsem sto chutí rozvalit se v ní a dát si dvanácti-hodinového šlofíka.

Stojanová lampa se žlutým a modrým pergamenovým stínidlem ve velkém salónu svítila. Zasklené dveře na verandu byly dokořán.
Na prvním schodu k verandě mne zarazil hlas; hlas ženy, který s klidnou letní nocí, s vůní květin a velkým žlutým měsícem vůbec neladil. Zněl ryčně a ostře. Možná i vztekle a chvílemi vybuchl potlačovanou hysterií.
"Ach, drž hubu! Drž hubu! Drž hubu!" říkal hlas. "Pojď rychle. Už jsi toho namluvil dost. Sklapni a přijď!"
Viděl jsem, jak klečí na velké sedačce a v malé, pevně sevřené pěsti svírá telefon. Byla ke mně zády. Světlo z lampy jí dopadalo přímo na nádherně tvarovanou hlavu a zvýrazňovalo vybarvení i havraní čerň vlasů. Měla na sobě lahvově zelené kalhoty s vysokým pasem a hedvábnou košili stejné barvy a vypadala jako jeden z těch obrázků, jaké rád maluje Varga. Byla jeho typ: dlouhé nohy, úzké boky, vysoká ňadra, živá a čiperná jako rtuť.
Řekla: "Přestaň! Proč s tím znovu začínat? Prostě přijď. Víc dělat nemusíš," a praštila sluchátkem.
Neměl jsem dojem, že je třeba řešit situaci zrovna v rukavičkách, a neměl jsem náladu hrát si na rytíře. Nohy mě sotva nesly, byl jsem samá modřina, pořád jen taktak funěl a načasovaný jsem byl jak natažená rozbuška. Vhrnul jsem se do pokoje jako velká voda a každý krok se na parketách rozlehl jak prskavka.
Viděl jsem, jak jí ztuhla ramena. Pomalu otočila hlavu. Vytřeštila velké tmavé oči. Rozhostila se pauza, kdy byste klidně pomalu napočítali do deseti. Nepoznala mne. Měla před sebou přerostlého mariňáka navlečeného do bílých pláteňáků se skobou na jednom koleni a v košili, kterou by každá prádelna s vyčítavým dopisem vrátila, s obličejem špinavějším než má největší pihoun pih.
"Ahoj," řekl jsem tiše. "Pamatujete se na mě? Váš kámoš Malloy."
Pak se rozpomněla. Zhluboka se nadechla, sjela z pohovky a pevně si stoupla na malé, dobře tvarované nohy.
"Jak jste se sem dostal?" zeptala se tak bezvýrazně, jako se jí řasily faldíky na blůze.
"Vyšplhal jsem po útesu. Měla byste to někdy zkusit, až se budete nudit," řekl jsem a popošel dál. "Taky to prospěje figuře. Ne že by s tou vaší nebylo něco v pořádku."
Ohnula palec a upřela na něj pohled; pak se do něj zahryzla.
"Ještě jste ji neviděl," pravila.
"Znamená něco slůvko ještě?" zeptal jsem se.
"Mohlo by. To záleží na vás."
"Vážně?" Posadil jsem se. "Necvaknem si? Nejsem ten chlap co předtím. Zjistíte, že po skleničce mi reflexy budou fungovat mnohem líp."
Zamířila k baru.
"Je to pravda s tím útesem?" zeptala se. "Ještě nikdo se na něj nevyšplhal."
"Leandr přeplaval Hellespont a Hera nebyla ani z poloviny tak hezká jako vy," nadhodil jsem.
"Chcete říct, že jste stěnu skutečně zlezl?" Vracela se s vysokou sklenicí plnou whisky a ledu. Sklenice vypadala daleko svůdněji než ona sama, ale pomlčel jsem.
"Vydrápal jsem se po ní," řekl jsem a pozvedl sklenici. "Na vaše temné a nádherné oči a na postavu, kterou jsem - zatím - neviděl."
Stála a sledovala, jak ve mně mizí nejmíň čtvrtina whisky. Pak rukou pevnou jako útes, o kterém jsme mluvili, zapálila cigaretu, vyndala ji z rudých smyslných rtů a podala mi ji.
Dotkli jsme se prsty. Jako když má horečku.
"Vaše sestra je tady?" zeptal jsem se a postavil whisky opatrně na kávový stolek vedle sebe.
Znovu si zamyšleně prohlédla palec a pak po mně hodila kosý pohled.
"Janet je mrtvá. Zemřela před dvěma lety."
"Od té doby, co jste mi tohle tvrdila, jsem přišel na řadu věcí," řekl jsem. "Vím, že dívka, kterou vaše matka téměř dva roky věznila v sanatoriu, je vaše sestra Janet. Mám vám povědět, co všechno vím?"
Ušklíbla se a sedla si.
"Proč ne, jestli se vám chce."
"Něco budou jen dohady. Třeba mi postupně pomůžete," řekl jsem a zabořil se hlouběji do křesla. "Janet byla otcův miláček. Vy i vaše matka jste věděly, že jí nechá ranec peněz. Janet se zamilovala do Sherrilla, který taky věděl, že přijde k penězům. Sherrill byl pěkný svalovec a svalovci vás přitahují. Trochu jste si spolu užili, ale Janet vám na to kápla a zrušila zasnoubení. Pohádaly jste se. Jedna z vás popadla pušku. Váš otec vešel ve smolnou chvíli. Zastřelila jste ho vy nebo Janet?"
Dřív než odpověděla, zapálila si cigaretu a zápalku odhodila do popelníku. "Záleží na tom? Jestli to musíte vědět, byla jsem to já."
"V domě v tom čase bydlela sestra Anona Freedlanderová. Proč?"
"Moje matka byla trochu na hlavu," řekla lhostejně. "Myslela si, že jsem taky šáhlá. Nakukala otci, že je třeba mě hlídat, a poslala k nám jako špeha sestru Freedlanderovou."
"Když jste zastřelila otce, sestra Freedlanderová chtěla zavolat policii, že ano?"
Přikývla a usmála se. V očích černých jako uhel se úsměv neodrazil.
"Matka tvrdila, že vyjde-li najevo, že jsem ho zastřelila, zavřou mě do ústavu. Sestra Freedlanderová začala dělat nepříjemnosti. Matka ji odvolala zpátky do sanatoria a strčila ji pod zámek. Byl to jediný způsob, jak jí zavřít zobák. Pak trvala Janet na tom, aby strčili pod zámek i mne, a matce nezbylo než souhlasit. Uklidila mě sem. Tohle je její dům. Janet si myslela, že jsem v sanatoriu. Pak zjistila, že to není pravda, ale nevěděla, kde jsem. Nejspíš proto vám napsala ten dopis. Chtěla vás požádat, abyste mě našel. Pak vzal sestru Freedlanderovou srdeční záchvat a umřela. Byla to příliš skvělá šance, než abychom ji pustili mezi prsty. Matka a Douglas přestěhovali mrtvolu do Crestways. Matka řekla Janet, že ji chci vidět, a Janet se za mnou vypravila do sanatoria. Zavřeli ji v pokoji sestry Freedlanderové a tělo sestry

Freedlanderové dali do Janetiny postele. Docela chytrý nápad, ne? Zavolala jsem doktora Bewleyho, který bydlel blízko. Ani ho nenapadlo, že mrtvá žena není Janet, a bez váhání podepsal úmrtní list. Potom šlo všechno jako po másle. Poručníci neměli žádné podezření a všechny peníze mi spadly do klína." Naklonila se, aby odklepla popel z cigarety do popelníku, a pokračovala dál stejně bezvýrazným hlasem. "Co jsem vám povídala o Douglasovi, je pravda. Ta malá krysa se obrátila proti mně a zkoušela mě vydírat a přinutila mne koupit Loď snů. Janetina služka mě taky vydírala. Věděla, že Janet neumřela. Pak jste přišel vy. Myslela jsem, že když vám povím kousek historky, dostane Douglas strach, ale bohužel. Chtěl vás zabít, jenže já mu to nedovolila. Byl to můj nápad poslat vás do sanatoria. Netušila jsem, že se vám podaří Janet osvobodit. Jakmile jsem zjistila, kde je, přiměla jsem Sherrilla, aby ji přivedl sem."
"To byl váš nápad zastřelit otce Anony Freedlanderové?"
Znechuceně se ušklíbla.
"Co jiného jsem měla dělat? Věděla jsem, že sotva se vám zmíní, že byla chabrus na srdce, okamžitě uhádnete, odkud vítr fouká. Dostala jsem strach. Napadlo mě, že kdyby se nám podařilo umlčet ho a dostat papíry z policie, dalo by se ještě něco uhrát. Ale moc naděje si nedělám."
"Takže Janet je tady?"
Zachvěla se.
"Ano, je tady."
"A vy se snažíte rozhodnout, co s ní dál?"
"Ano."
"Už vás něco napadlo?"
"Možná."
Dorazil jsem zbytek pití. Potřeboval jsem to.
"Vy jste zastřelila Sherrilla a založila oheň na lodi, viďte?"
"Vyčenichal jste dost."
"Neudělala jste to snad?"
"Ale ano. Věděla jsem, že jestli ho policie chytí, potopí mě. Stejně už jen otravoval. A podpálit loď byl docela prima vtip. Vždycky jsem ji nenáviděla. Hořela dobře?"
Řekl jsem, že hořela dobře.
Chvíli jsme seděli a jen se na sebe dívali.
"Přemýšlím o vás," řekla najednou. "Nemohli bychom se dát dohromady? Připadá mi nesmysl pustit všechny ty peníze bandě plesnivých starých vědců. Musejí zbývat skoro dva milióny."
"Jak bychom se měli dát dohromady?"
V rámci úvah, jak bychom se dali dohromady, si okusovala palec.
"Víte, je to moje sestra. Dlouho ji tu neudržím. Jakmile se provalí, že je naživu, přijdu o všechny peníze. Bylo by lepší, kdyby zemřela."
Mlčel jsem.
"Třikrát nebo čtyřikrát jsem tam byla s pistolí," pokračovala po delší pauze. "Ale pokaždé, když už jsem chtěla stisknout kohoutek, něco mě zastavilo." Zahleděla se na mne a řekla: "Dám vám polovinu peněz."
Típl jsem cigaretu.
"Navrhujete, abych to udělal já?"
Tentokrát se jí úsměv odrazil i v očích.
"Pomyslete, jak byste s takovou hromadou peněz naložil."
"Myslím na to, ale ještě je nemám."
"Ach, ještě jsem vám je nedala. Hned vám dám šek."
"Šek můžete vždycky zablokovat, až to udělám, že ano? Nebo mě můžete zastřelit, tak jak jste zastřelila Sherrilla," řekl jsem a věnoval jí jeden ze svých zadumaných pohledů.
"Když něco říkám, myslím to vážně, a když něco slíbím, dodržím to," řekla trpělivě. "A navíc můžete mít i mne."
"Opravdu?" pokusil jsem se přidat trochu nadšení. "Dobrá." Vstal jsem. "Kde je?"
Upřeně se na mne dívala. Obličej měla stále bezvýrazný, ale vysoko na levé tváři jí začal cukat nerv.
"Uděláte to?"
"Nevidím, proč ne. Dejte mi zbraň a řekněte, kde je."
"A nechcete, abych vám napřed vypsala šek?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Věřím vám," prohlásil jsem a doufal, že nevypadám na totálního blbce.
Ukázala na dveře na protějším konci pokoje.
"Je tam."
Vstal jsem.
"Dejte mi pistoli. Všechno musí vypadat jako sebevražda."
Přikývla.
"Ano, myslela jsem na to. Že - že jí neublížíte?"
Oči měla prázdné. Vědomí jako by se jí vytratilo někam do prostoru.
"Zbraň," řekl jsem a luskl prsty.
"Ach ano." Zachvěla se, zamračila a bezradně se rozhlédla po pokoji. "Někde tu je." Nerv jí pod kůží vyskakoval jako žába. "Myslím, že ji musím mít v kabelce."
Kabelka ležela na křesle. Dívka se natáhla, ale já ji předběhl.

"V pořádku," řekl jsem. "Vezmu si ji. Jen seďte a uvolněte se."
Zvedl jsem kabelku a otevřel uzávěr.
"Nechte jí zavřenou, Malloyi!"
Bleskově jsem se otočil.
V otevřeném francouzském okně stál Manfred Willet. V ruce měl automatickou pistoli a mířil na mne.
Maureen zavřískla: "Ty blázne! Proč jsi nepočkal? Chtěl to udělat! Ty pitomý hlupáku bez mozku!"
Willetovy studené oči přejížděly z Maureen na mne.
"Samozřejmě, že to nechtěl udělat," řekl stroze. "Chtěl tvou pistoli. Teď buď zticha a nech mě, abych to vyřídil sám."
Ztuhla a otočila se ke mně. Oči jí horečnatě plály.
"Nechtěl jste to udělat?" ptala se. "Nechtěl, že ne?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Ne," odvětil jsem a usmál se na ni.
"Zašlo to už moc daleko," řekl Willet a pokročil do pokoje. "Sedněte si!" přistoupil ke mně. "Chci s vámi mluvit. A ty si taky sedni," poručil Maureen.
Já si sedl, ale ona ne. Stála nehnutě, zírala na Willeta a malé, ostré zoubky ohlodávaly palec.
"Sedni si," řekl a namířil na ni. "Jsi stejný blázen jako tvoje matka. Je načase, aby tě dali pod dohled."
Usmála se a zamířila ke křeslu, kde ležela její kabelka.
Willet stál před prázdným krbem. Ruku s pistolí měl opřenou o pásek a mířil mezi mne a Maureen. V obličeji měl strhaný, ustaraný výraz, oči mu těkaly.
"Kde je Janet?" zeptal se.
Jelikož Maureen neřekla nic, ukázal jsem palcem k protějším dveřím.
"Říká, že tam."
"Je v pořádku?"
"Pokud vím, měla by být."
Trochu se uvolnil, ale zbraň nesklonil.
"Uvědomujete si, že je tu pořád ještě spousta peněz, o které se můžeme případně rozdělit?" řekl. "Ještě se to dá zvládnout. Udělal jsem chybu, že jsem jí nechal tolik svobody. Nenapadlo mě, že by mohla být tak nebezpečná. Věděl jsem, že je nevyrovnaná. Její matka byla. Ale já myslel, že jsou neškodné. Zasáhl bych dřív, ale Sherrill mi bránil. Teď je mrtvý a už to bude hračka. Teď jste jediná překážka vy. Budete za padesát tisíc držet jazyk za zuby?"
Povytáhl jsem obočí.
"Ona mi právě nabídla milión."
Netrpělivě máchl rukou.
"Podívejte, tohle je obchodní návrh. Nemrhejte časem. Ona nemá milión. Nedala by vám nic, i kdyby něco měla. Není v postavení, aby mohla vyzvednout pojistku na Loď snů. Já ano."
"Co se stane s ní?" zeptal jsem se a zahleděl se na Maureen, která mi vrátila prázdný pohled prázdných očí.
"Dám ji umístit do ústavu. Nemá jinou možnost, leda by chtěla být předána policii a stíhána za vraždu," řekl Willet. Mluvil měkce a rychle. "Všechno se dá zařídit v tichosti. Janet pravděpodobně nebude dělat potíže. Můžu ji přesvědčit, aby udělala, co řeknu. Dostane peníze společnosti. Vy a já budeme mít pojistku z Lodi snů."
"Vyjasněme si to," řekl jsem. "Vy se na tomhle komplotu podílíte od začátku?"
"To nemusíme rozebírat," odpověděl stručně.
"Byl to jeho nápad," řekla Maureen. "Všechno byl jeho nápad. Hrál se svěřeneckými penězi. Janet na to přišla. To on přemluvil matku, aby zavřela Janet v sanatoriu. A kdyby nebylo Douglase, nechal mě taky zavřít."
"Buď zticha!" odsekl Willet a obličej mu ztvrdl.
"Napadlo mě, že to tak nějak bylo," řekl jsem. "Musel v tom jet někdo, kdo měl co do činění se správou majetku. Začalo mi to vrtat v hlavě, když jste neměl chuť informovat společníky. A když unesli Janet z bytu mé sekretářky, byl jsem si jistý. O tom, kde Janet je, jsem věděl jen já, vy a Paula."
"Co na tom záleží?" odvětil netrpělivě. "Kdyby nebylo Sherrilla a téhle bláznivé ženské, všechno by vyšlo. Ale ve vraždě nejedu. Jakmile s ní začali koketovat, rozhodl jsem se, že tuhle hru zastavím. A je možné ji zastavit. Jdete do toho se mnou? Rozdělíme si pojistku půl na půl."
"A když ne?"
"Jsem připraven se ztratit," odpověděl. "Nechce se mi, ale budu muset. Budu vás tu muset oba držet, dokud nevyberu pojistku. Nebude to jednoduché, ale půjde to. Jestli jste ale chytrý, řeknete ano."
Podíval jsem se na Maureen.
"Nechcete k tomu všemu něco poznamenat?"
"Nemá co poznamenat," řekl Willet netrpělivě. "Buď půjde do ústavu, nebo do vězení. Je příliš nebezpečná, aby mohla zůstat na svobodě."
Ignoroval jsem ho a opakoval znovu: "Nechcete k tomu něco říct?"
Usmála se upjatým, nepříjemným úsměvem.
"Ne; ale chci něco udělat."
Musela mít pistoli zastrčenou v boku křesla celou dobu. Výstřel se rozlehl jako hrom. Záblesk výstřelu zapálil potah na křesle.
Willet upustil zbraň a udělal dva vrávoravé kroky dopředu, rukama se chytil za hruď. Viděl jsem, jak mu podklesávají kolena, a vzápětí jsem se vrhl do úzkého prostoru, který odděloval moje křeslo od jejího. Chňapl jsem ji za zápěstí v okamžiku, kdy se zbraň otáčela ke mně. Pistole spustila, já ucítil, jak mě výstřel šlehl po krku. Maureen, já i křeslo jsme

se zřítili na podlahu. Vykroutil jsem Maureen zbraň z ruky, odstrčil ji a vyhrabal se na nohy.
"Dobrá, dobrá; jen klid," ozval se Mifflin od francouzských dveří a s Jackem Kermanem vstoupili do pokoje.
"Jsi v pořádku, Vicu?" zeptal se Kerman.
"Jo. Slyšeli jste všechno?"
"Slyšeli," přitakal Mifflin. "Dostal to s plnou parádou?" Vykročil k Willetovi.
"Bacha na ni!" zařval jsem a skočil dopředu.
Maureen se vrhla k okennímu křídlu, natáhl jsem se po ní, ale byla příliš rychlá. Vyklouzla na verandu a dolů po schodech.
"Je mrtvý," zaslechl jsem, jak otráveně prohlašuje Mifflin, když jsme se s Kermanem řítili za Maureen.
Na druhou terasu jsme doběhli ve chvíli, kdy sbíhala na čtvrtou. Chytil jsem Kermana a zadržel ho.
"Ať si ji chytí Mifflin, jestli chce," řekl jsem.
Mifflin seskákal po schodech terasy a zastavil se u nás.
"Kde je?" naléhal.
Ukázal jsem mu.
Utíkala dobře a už dosáhla nejspodnější terasy. Mifflin vyrazil za ní, pak se zastavil. Mířila přímo k okraji útesu, a běžela, i když už vykročila do prázdna.
Pár vteřin jsme stáli bez hnutí, jen naslouchali a čekali. Ale nic k nám nedolehlo. Jako by se prostor mezi vrcholkem útesu a mořem otevřel a pohltil ji.
"To je pro ni nejlepší cesta," řekl jsem a otočil se k domu. Bylo mi nanic. I když byla pomatená, byla krásná, a mně vždycky bylo líto, když něco krásného přišlo vniveč.
Když jsme docházeli k verandě, zeptal jsem se Kermana: "Tys vylezl po útesu?"
Přikývl.
"Vyškrábal jsem se přes převis," otřásl se hrůzou. "Bude se mi o tom zdát do smrti smrťoucí. Paula je někde tady. Hledá Janet Crosbyovou."
"Teď musíme celou záležitost vysvětlit Brandonovi," řekl jsem, když Mifflin funěl do schodů. "Určitě si užijeme."
"Radši nevidět, co z ní zbylo," prohlásil Mifflin. "A teď je řada na vás, vy koumesové. Dovnitř a povídat!"
Šli jsme dovnitř a povídali.